

Nhĩ Thính Ngã Giải Thích

Contents

Nhĩ Thính Ngã Giải Thích	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50

Nhĩ Thính Ngã Giải Thích

Giới thiệu

thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, nhẹ nhàngThẩm Ký đang bị cha hấn nắm cổ áo kéo vào phòng khách. Gần khai g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-thinh-nga-giai-thich>

1. Chương 1

Cha Thẩm là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh, vì làm trong phòng nhân sự nên mới thuận tiện mang theo đứa con cùng đi làm việc. Ông dự định cho Thẩm Ký ăn chút khổ sở nên không cho hấn đi chào hỏi các thành viên điều hành.

Thẩm Ký đứng chất tiêu chuẩn một trạch nam, không chăm chỉ, cánh tay dài nhỏ đi đứng không tiện cộng thêm bị cận thị. người ta cũng chẳng thêm để ý mà sai khiến cả ngày, đi đứng giữa cái nắng hè với cái xe đạp cùng thể giới xa lạ này đã khiến cho Thẩm Ký liên tục bị nhầm đường, cái nắng cháy da cháy da cháy thịt như thiêu đốt hấn. Đợi đến khi rốt cục cũng về đến nhà, cả người hấn như sắp bị mất nước. Mẹ Thẩm đau lòng không ngớt, không ngừng khuyên hấn cứ ba ngày đi một được rồi. Thẩm Ký lại kích động nên ý

chí chiến đấu càng tăng, luôn kiên quyết phải tiếp tục. Mẹ Thắm thấy thế cũng chỉ mắng vài tiếng trong lòng, chỉ có thể thay hắt chuẩn bị nón che nắng, chống sương cùng với một bình nước, vừa dặn hắt phải giữ khỏe.

Ngày thứ 2 Thắm Ký rời giường thực sự mặt đều đặn, cả người cứ như không phải của mình, khắp nơi đều kêu gào phản kháng đau đớn. Lúc này chịu thua cũng không được, hắt cắn răng dậy ăn điểm tâm rồi đứng giờ ra ngoài.

Ngày thứ nhất hắt đã dùng máu và nước mắt để có được kinh nghiệm, bây giờ đã thông thạo không ít, các con đường cũng gần như nhớ kỹ. Kỳ thực đầu Thắm Ký rất thông minh, thành tích cũng không kém, chỉ là gia cảnh có chút dư giả nên mắc bệnh chung – không có mắt nhìn, nghị lực không đủ. Cha hắt là từ tay trắng mà dựng nghiệp, hôm trước thấy bộ dáng ủ rũ khi đạp xe của đứa con, trong bụng thực muốn nổi giận, lúc này thấy hắt trên mặt đã có mấy phần quyết tâm, trên mặt không hiện ra nhưng thực trong lòng đã có chút thỏa mãn.

Thắm Ký trong lòng nóng đến không thở nổi với cái nắng mùa hè một bên lại hưởng thủ phòng tắm hơi miễn phí, đến trưa hắt lấy ra năm đồng mua một hộp cơm, còn chưa mở ra đã thấy một tay đầy dầu, nhìn đến đã không muốn ăn, lại nhìn sang món canh súp toàn là dầu mỡ lại cảm thấy một trận buồn nôn. Cũng ép buộc chính mình bởi mấy thìa cơm đến nơi râm mát ngồi nghỉ ngơi một lát, vừa cảm giác tốt hơn một chút thì nhận được điện thoại của nhân viên điều hành.

Thắm Ký ở trong lòng mắng một tiếng nhưng vẫn phải lên tinh thần tìm kiếm địa chỉ.

Xa xa nhìn thấy bảng hiệu cửa hàng đồ ngọt, Thắm Ký nhìn nhìn đối chiếu, thấy đúng là chỗ mình cần đến. Hắt đỗ xe hàng bên lề đường, đi đến đẩy ra cửa kính, điều hòa mang hơi lạnh phả vào mặt, trong nháy mắt hắt cảm giác như được từ địa ngục tiến lên thiên đường.

Cửa tiệm này thực sự không nhỏ, trang trí vô cùng tinh xảo, còn bày ra vài cái bàn tròn cho mọi người ngồi xuống thưởng thức đồ ngọt. Tiếng nhạc jazz trầm thấp dịu dàng truyền tới tai, rõ ràng là dùng đường P2P, Thắm Ký lướt qua nhìn bảng giá, cũng thấy suy đoán của mình được kiểm chứng.

nhân viên đón khách của cửa hàng dùng khuôn mặt tươi cười nhìn Thắm Ký rồi quay lại kêu lên: “ông chủ, chuyển phát nhanh tới rồi”

Thắm Ký nhìn lại, đang quây thu ngân đang có một thanh niên nhìn hắt mỉm cười: “chào em”

Trái tim nhỏ bé của Thắm Ký nhè nhẹ run lên. Đối phương tuổi còn trẻ, mặc một áo sơ mi trắng như một loại cây rất cao quý cùng với nhiệt độ ngoài cửa sổ thực sự không hợp, lại cùng với không khí ngọt ngào ở cửa hàng càng xa cách.. trạch nam Thắm Ký trong đầu hiện ra hàng chữ “phong cách đặc biệt khác hẳn người thường” hắt cũng không biết mình nhìn người ta biết bao nhiêu góc nghiêng, mãi đến khi người thanh niên kia cười một tiếng, hắt mới phục hồi tinh thần lại: “anh muốn chuyển phát nhanh sao?”

“Đúng thế.” tiếng nói của đối phương rất nhẹ nhàng, còn mang một điểm khàn khản chọc ngoa thực sự đánh đổ ấn tượng của Thắm Ký đối với mấy người chủ quán. Thắm Ký nhìn hắt từ trong quây lấy ra một bánh gato rất đẹp để cất vào hộp giấy, động tác không nhanh không chậm, thực sự đẹp mắt.

“phiên anh điền ít thông tin” Thắm Ký đưa ra tờ đơn chuyển phát.

ừ, chữ cũng rất đẹp. tên là Trình Dung.

“cảm ơn.” đối phương mỉm cười đem tờ đơn đã điền xong đưa cho hắt. Thắm Ký lâu bầu “ không cần cảm ơn” liền xoay người muốn đi, nhưng rồi tự dừng bị gọi lại “chờ một chút.”

Hắt ngẫm có ý chờ mong quay đầu lại: “Chuyện gì?”

Trình Dung nâng hộp giấy trong tay: “em đã quên cái này.”

Thắm ký tiếp nhận hộp chạy trời chết.

“Chờ một chút —— ”

nụ cười của Trình Dung cũng không biến mất “chiếc đơn còn lại, đưa anh giữ”

Nếu như đây là game là tốt rồi, Thẩm ký tuyệt vọng nghĩ. Hắn nhất định sẽ xoá nick làm lại.

Người nhận bánh gato là một người ở nơi xa hoa này. Thẩm Ký đi thang máy lên hơn hai mươi tầng rồi tới văn phòng. Đẩy cửa ra thấy một người hướng dẫn ngực bự.

“, xin hỏi —— ”

Chị ngực bự nhìn lướt qua đồ trên tay hắn, nói : “đem ra đi”

Thẩm Ký đối chiếu với tên trong đơn rồi nhìn người trước mắt, mặt không khỏi : “chị là Hứa Quốc Tề... tiểu thư?”

Ngực bự không trả lời, rất tự nhiên mà nhận lấy đơn cúi đầu ký. Lúc này có một người đàn ông mang giày da hào hoa phong nhã đi tới, cười híp mắt cầm bánh gato: “cảm ơn cậu”

Thẩm ký giương mắt đánh giá hắn. Người đàn ông vóc người cao gầy, ngũ quan cân đối, ánh mắt lại mang chút *** tà chưa nói đã cười. Anh ta không cảm giác được hắn nhìn lại, quay sang nói với ngực bự : “Tiểu Vương”

“Chuyện gì Hứa tổng?”

“Lần sau nếu có chuyển phát nhanh của tôi thì gọi tôi đến lấy.”

“em hiểu .”

Hắn xoay người đi ra, ngực bự cùng cô gái bên cạnh liếc nhìn nhau, âm thanh nho nhỏ nói : “bánh gato tình yêu a”

Cô gái kia hiểu ý nở nụ cười, nụ cười rơi vào mắt Thẩm Ký, không hiểu sao có chút chói mắt.

bánh gato tình yêu à.

2. Chương 2

ngày thứ hai Thẩm Ký không nhận được lời chuyển phát nhanh từ cửa hàng đồ ngọt, ngày thứ ba cũng không có.

Hắn khi đi ngang qua tiệm bánh để giao hàng theo bản năng liền chậm rãi hạ tốc độ, cách tầm kính nhìn y mấy lần. Trình Dung vẫn đứng ở quầy thu tiền, thật giống như người đứng sau khung ảnh, vẫn nhả mà yên tĩnh. Bình thường cũng không có gì lạ, quán này cũng như mấy quán khác rất muốn thu hút khách hàng, nhưng cửa hàng này có một loại ma lực nào đó. Thẩm Ký đột nhiên muốn ném thử bên trong điểm tâm ngọt có thực sự ngọt như thế không?

Chỉ chớp mắt đến cuối tuần, Thẩm Ký kiên quyết muốn đi làm như thường lệ. mẹ Thẩm đem hắn kéo đến ôn tồn khuyên bảo: “con không muốn cha giận sao”

“Không phải vì cha đang giận, mẹ, nếu muốn làm thì nên làm triệt để một chút. Những nhân viên khác đều không nghĩ vào thứ bảy, con cũng không thể nghĩ, coi như vận động kiếm một ít tiền tiêu vặt.

“tiểu tử này, con còn có học tập nữa đấy! !”

“có chứ ạ, buổi tối con về học, so với cả ngày ở nhà học thì có hiệu suất hơn.” Thẩm Ký gơ tay làm biểu thị xin thề.

Mẹ Thẩm biểu hiện như nhìn người hành tinh mà nhìn con mình: “đây là đã bị kích thích gì sao?”

“con của mẹ tiến bộ mẹ không vui sao?”

“không, niềm vui đến quá đột ngột, nhất thời con chưa chuẩn bị tư tưởng tốt.”

Thẩm Ký như một mặt trời sáng lạng mà hưng trí đi làm việc, để lại 2 cha mẹ vẻ mặt mờ mịt nhìn nhau.

Trời không phụ lòng người, trưa hôm đó cơm nước xong xuôi, hần nhận được điện thoại nói là chuyển phát ở cửa hàng đồ ngọt. Thẩm Kỳ trong lòng hưng phấn, đạp xe với sức lực lớn hơn bình thường, đi vào trong cửa tiệm như mò ra từ trong nước, nói chuyện có chút thở không ra hơi: ‘em đến thu chuyển phát nhanh’

Trình Dung nhìn hần, vô thức mà nhíu nhíu lông mày.

Thẩm Kỳ nhất thời hồi hận rồi. Hần tại sao không đứng ngoài đem hơi thở hỗn ển với cả người đầy mồ hôi của mình lau sạch sẽ mới vào?

Trình Dung không lên tiếng, xoay người rót một chén nước đưa tới. Thẩm Kỳ ngơ ngác theo dõi tay hần, Trình Dung kiên nhẫn giải thích: “Cực khổ rồi, uống trước ít nước.”

Trái tim nhỏ bé của Thẩm Kỳ lại như đu dây. Hần không dám nhìn đối phương, tiếp nhận nước rồi uống một hơi, không nhận được thoải mái mà thở hắt một tiếng. Trình Dung ở một bên cười khê một tiếng rồi nói: “uống chậm một chút” trái tim nhỏ bé càng bay càng loạn.

Ánh mắt đen láy của Trình Dung phản chiếu dáng vẻ của Thẩm Kỳ, giữa ánh mặt trời đáng sợ của mùa hè như mây ngày ở trong lò sưởi, làn da trắng nõn của Thẩm Kỳ biến thành màu lúa mạch. Thân hình thiếu niên nhỏ dài, chóp mũi mang theo ít giọt mồ hôi, khí tức mạnh mẽ của tuổi thanh xuân không thể ngăn chặn được mà tản ra, tựa hồ là phát hiện ra mình nhìn hần, thiếu niên do do dự dự nhìn nhìn lại Trình Dung.

Trình Dung nở nụ cười: “Trời nóng như vậy còn muốn đưa chuyển phát nhanh hử.”

“Hừm, đúng đấy.” Thẩm Kỳ trong lòng nai vàng ngơ ngác, cũng may hần vốn là nóng nên mặt có chút sắc đỏ lên, cho dù thêm điểm đỏ cũng không thể phát hiện. Vì để cho cuộc đối thoại kết thúc muộn một chút, hần lại bổ thêm một câu: “Xem như là nghỉ hè kiếm chút công việc đi.”

“em vẫn là học sinh?”

“Đúng, đang đọc lớp 12.”

Trình Dung tựa hồ có hơi cảm khái: “tuổi còn nhỏ...” vừa muốn học tập vừa muốn kiếm tiền, thật không dễ dàng.

Thẩm Kỳ cảm thấy đối phương có lẽ hiểu lầm cái gì, nhưng cũng không muốn làm sáng tỏ. hần lưu luyến không rời chén nước, đem nó trả lại đối phương “cảm ơn”! ! Trình Dung tiếp nhận cái chén, tay 2 người chạm nhẹ một chút, không tới nửa giây tiếp xúc, như chuồn chuồn lướt vậy.

Trình Dung không cảm giác gì, mỉm cười đem hộp giấy giao cho hần. Lần này là một bánh gatô hâm mộ tương tự, địa chỉ nhận vẫn là nơi cũ.

Đi ra khỏi cửa tiệm, tâm tình của Thẩm Kỳ vừa bay lên lại nhanh chóng chìm xuống. Đúng vậy, hần suýt nữa quên, còn có một đôi mắt hoa đào đẹp trai cao to ở đấy.

Thẩm Kỳ từ hồi sơ trung đã biết mình là gay, ký túc xá của hần có dán một tấm poster lớn ở bên tường. Thẩm Kỳ chỉ quay về tường nhìn nhìn mấy lần, còn mấy đứa bạn của hần thì nửa đêm cứ nhìn ảnh nóng bóng rồi giao lưu hạt giống với nữ thần. Thẩm Kỳ im lặng mà nghi hoặc tại sao 2 cái khối ngực to lớn trắng toát như thế có thể dẫn đến lên trời xuống đất như thế. Mấy tháng sau từ một người tự xưng là hủ nữ cùng bàn với hần mở miệng, lần đầu tiên hần nghe được từ GV này. Buổi tối ngày hôm ấy, hần đã lý giải được bản thân mình như thế nào – theo một ý nghĩa nào đó.

Thẩm Kỳ thực sự thất vọng. Mình là gay hần cũng không dám đề cập với ai, vẫn chôn dấu trong lòng đến hiện tại. Hần không muốn bị bạn học cho rằng mình là một con quái vật, bị chỉ chỉ chỗ chỗ, càng không muốn nhận lấy ánh mắt khác thường của cha mẹ. Cũng may thi thoảng hần còn có thể thấy mấy kẻ Âu Mỹ bắt thit ở trong màn hình để lên lên mà sử dụng chữ thực sự trong hiện thực hần vẫn rất khó tìm kiếm được đồng loại.

Chỉ ít là tất cả các kỳ nghỉ hè trước đều không có.

Thẩm Kỳ dính chặt lấy thành viên của hệ điều hành, tận lực để cho mình có cơ hội đến cửa hàng quán đồ ngọt chuyển phát nhanh. Hần cứ một lần lại một lần năn nỉ, mãi đến khi nữ trung niên hình thành phản

xạ hình cung, cứ khi tiếp xúc đến điện thoại là sẽ nhớ đến Thẩm Kỳ.

Trình Dung hầu như mỗi ngày đều gọi chuyển phát nhanh, thời gian đều là sau giờ nghỉ trưa, Thẩm Kỳ mỗi ngày đều dùng tốc độ giải quyết thật nhanh để chờ điện thoại, có khi còn không chờ đắn đo mã đã hướng cửa hàng đồ ngọt xuất phát. Thường xuyên qua lại nên Trình Dung cũng không cần gọi điện thoại, 2 người đã hiểu ý lẫn nhau, Thẩm Kỳ trở thành nhân viên chuyển phát nhanh chuyên môn cho cửa hàng đồ ngọt.

Buổi chiều chính là thời điểm mặt trời nắng nhất, Trình Dung sẽ đều mời Thẩm Kỳ uống nước, nói hân nhĩ ngơi một chút.khi đó 2 người thì thoả sẽ nói dăm ba câu trò chuyện, vì thế mà 2 người cũng dần quen thuộc hân lên. Thẩm Kỳ biết Trình Dung cũng không phải người địa phương, cũng không biết tại sao lại đến nơi này sinh sống, lại mở một tiệm bánh nuôi sống chính mình. Hân thích nhạc jazz, thích cây cảnh, không thích vận động, nhưng chơi cờ vây lại rất lợi hại. Thẩm Kỳ đã từng thấy hân cầm một quyển sách dạy đánh cờ vây, khuôn mặt của hân rất bình tĩnh nhìn không ra tâm tình, chỉ có đôi mắt đen kịt sâu không lường được.

“em thì sao? Bình thường yêu thích cái gì?” Trình Dung hỏi.

“...” Thẩm Kỳ đột nhiên có chút khó có thể mở miệng, “Chơi game.”

“Trò chơi gì?”

Thẩm Kỳ gãi gãi đầu: “Đạo pháp.” Chỉ có điều đã rất lâu không lên, cũng là “đội bình thường” thôi, ai, chính là một đội đánh một đội, đương nhiên một chơi một cũng có thể... đơn giản chính là 2 bên đều có một di tích đồ vật của phái mình, muốn phá hủy đối phương đồng thời lại bảo vệ bang phái của chính mình..”

Hân cầm miệng . Chính mình nghe vào lại giống như người ngu ngốc.

Trình Dung nở nụ cười: “Cùng chơi cờ rất giống nhau.”

“Không không không tất nhiên có chút không giống.” Cao phú soái với tinh thần hưởng thụ cùng với việc mình chơi game như thế sao giống nhau, Thẩm Kỳ yên lặng mà nhổ nước bọt.

“Xác thực, so với cờ vây, thì quy tắc vàng làm vua vẫn như nhau mà thôi.” Trình Dung dĩ nhiên không biết giờ khắc này nội tâm của Thẩm Kỳ đang hoạt động mãnh liệt, chỉ lăm bằm như đang bổ sung mà thôi.

Thẩm Kỳ cười khan mấy tiếng. Trình Dung nhìn hân: “Xin lỗi, anh rất vô vị phải không?”

Vô vị chính là em nha! ! Thẩm Kỳ lại xoắn xuýt trong lòng. Em cũng muốn cùng anh nói từ văn thơ đến triết học, nhưng em thực sự không hiểu à! ! trước mắt hiện lên cái tên mặt *** tà kia, nếu là tên kia, nhất định có thể trả lời nhanh nhẹn mấy câu có phong cách phương Tây kiểu này. Thẩm Kỳ có chút muốn khóc.

Kỳ thực Thẩm Kỳ khi còn bé được cha mẹ đưa đến trường dạy cờ vua học một học kỳ, bởi vì nơi đó giáo viên cờ vua đều rất giỏi, lúc ấy ai cũng bảo hân có năng khiếu, vì thế mà hân được thầy mở cho một khóa đào tạo riêng.lúc ấy thầy cô còn hỏi hân muốn vào trường để được giáo dục và học tiếp không, nhưng ba mẹ Thẩm cho rằng con đường kia cũng không quá an toàn, còn làm lỡ chuyện học hành. Sau đó việc học càng ngày càng nặng, Thẩm Kỳ cũng đã từ bỏ chuyện học ấy. Bây giờ cũng đã qua nhiều năm, ngay cả quy tắc chơi đều quên sạch.

Hay là bởi vì hân không bao giờ chú ý đến nội dung, từ trước đến giờ chỉ dừng lại ở bên ngoài. Còn chuyện của nam đào hoa kia, Thẩm Kỳ căn bản cũng không thể hỏi được.

Hân mỗi ngày đều thay Trình Dung đưa chuyển phát nhanh đến văn phòng, có lúc là một cái bánh ngọt nhỏ, có lúc lại là một ly sinh tố. Hứa Quốc Tề đều từ phòng làm việc của hân mà đi ra, tự tay nhận lấy hộp giấy, vừa nhìn hộp bánh tình yêu lại cười khiến Thẩm Kỳ không dám nhìn thẳng. Là một nam nhân như thế mà vẫn chấp nhất với đồ ngọt thực sự có chút mất mặt- nhưng Thẩm Kỳ lại nghĩ, thôi, mình chỉ là người môi giới, đổi hoa quả tươi thì hân khẳng định sẽ không nhận, chỉ là Trình Dung lại thuận lợi để đưa đồ ngọt hơn thôi.

Ngực lớn đã nhận ra Thẩm Kỳ, đôi lúc gặp mặt còn tán gẫu vài câu. Thẩm Kỳ sẽ vô tình hữu ý mà hỏi thăm vài câu về nam đào hoa, nhưng cũng không biết phải mở miệng thế nào. Thẩm Kỳ đối với kiểu thăm mền thế này cơ bản skill cũng còn vô cùng gay go, càng không nói đến việc điều tra tình địch như vậy,thực sự nhiệm vụ cấp S.

Thẩm Ký cắn cắn bút, lại ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ. Ngoài cửa là bóng đêm thâm trầm, cửa sổ thủy tinh như một chiếc gương mà phản chiếu rõ ràng bóng người của hắn. Trải qua một quãng thời gian sương gió mà đón mặt trời, thân thể như nhỏ bé trắng bạch bây giờ đã đẹp đẽ không ít, tuy rằng vẫn nhỏ gầy nhưng vẫn luyện ra bắp thịt khiến hắn có vẻ dẻo dai mạnh mẽ. Làn da lâu không thấy ánh mặt trời cũng trở nên khỏe mạnh, cả người như đâm chồi nảy lộc thật sinh động như màu xanh tươi của cây cối mùa xuân.

Nhưng nó chỉ là cây non mà thôi, chờ đến khi trưởng thành và được chú ý cũng không biết đến thời gian nào. Lại nghĩ đến nam đào hoa kia, nhớ hắn mặc âu phục cùng ngực bự kêu hắn “Hứa Tổng” mặt lại buồn bực mà vui đầu vào làm bài.

Cha mẹ Thẩm Ký cứ tưởng con mình chỉ là nóng máy ba phút, lại không nghĩ tới hắn làm chuyển phát nhanh đã đến một tháng. Đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ, chưa bao giờ đến muộn về sớm, sau khi đi làm còn ngoan ngoãn về nhà làm bài tập, cha Thẩm Ký dù sao cũng không tin được kỳ tích cứ thế rơi xuống, hắn chạy đi mở máy vi tính thẩm tra ghi chép trên mạng của Thẩm Ký, kết quả lại nhìn thấy một đồng tài liệu về sự chọn lựa nghề nghiệp cùng kim chỉ nam làm nghề với phân tích đánh giá thị trường

Cha Thẩm Ký thực sự lệ rơi đầy mặt.

Ngày hôm đó sáng sớm không mây, trời trong xanh, giữa trưa đột nhiên mây đen kéo đến dày đặc, một lúc sau từng giọt mưa như hạt đậu cứ thế nện xuống đất. Thẩm Ký không mang áo mưa, nhưng mong nhớ chuyển phát nhanh của Trình Dung, không để ý đến những cái khác mà gần như lao ra khỏi màn mưa. Nửa đường mưa càng lúc càng lớn, xa xa còn mơ hồ nghe được tiếng sấm. Thẩm Ký vừa mới đỗ chiếc xe ở bên lề đường, giữa không trung vang tên một tiếng sấm nổ bên tai, chấn động đến mức cả người hắn căng thẳng, không nghĩ ngợi gì mà đẩy cửa tiệm chạy vào.

Trình Dung nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Thẩm Ký không khỏi tối sầm mặt mày. Thẩm Ký cả người ảm ướt, từng giọt nước trên tóc cứ tí tách rơi xuống, cứ bước một bước liền tạo thành một vũng nước đằng sau, Thẩm Ký lúng túng đứng tại chỗ ấp úng nói: “thật xin lỗi, sán nhà bị em làm ướt rồi..”

Nhân viên Tiểu Tả cầm cây lau nhà đi tới bắt đầu lau dọn, Thẩm Ký cầm cầm cái góc áo, bị hơi lạnh của điều hòa thổi đến phát run, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Trình Dung ở phía sau quỳ tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái khăn mặt sạch: “lại đây.”

Thẩm Ký cảm ơn rồi nhận lấy khăn mặt, lau qua qua mấy cái. Trình Dung khe khẽ thở dài, rút khăn mặt từ tay hắn, Thẩm Ký cũng không phản ứng lại, Trình Dung đã tiến tới giúp hắn lau tóc.

Mặt Thẩm Ký lập tức ửng đỏ, động tác Trình Dung rất nhẹ nhàng, xúc cảm như có như không, không thể nói là mê hoặc cỡ nào. Hắn không thể thấy vẻ mặt của Trình Dung, chỉ có thể ngơ ngác mà nhìn chăm chăm ngực của Trình Dung- không ngờ Trình Dung cao hơn hắn nhiều như thế! !

Trong cửa hàng đang có rải rác một ít người, tất cả đều dồn dập quay đầu mà nhìn cảnh ông chủ đang chăm chú giúp một người chuyển phát nhanh lau tóc.

Trình Dung thu hồi khăn rồi nói: “phòng vệ sinh bên kia, đem người lau khô một chút, không sẽ bị cảm lạnh.”

Thẩm Ký nghe lời mà đi vào, giật cái khăn tay mà lau lau người, trong lòng ủ rũ. Vốn không muốn chậm trễ nên mới vội vã mà tới đây, không ngờ lại gây thêm phiền phức cho anh ấy như thế.

Thẩm Ký lại một lần nữa đi từ phòng vệ sinh ra mà ngẩn người, hắn thấy Trình Dung đang đặt xuống một cốc sữa bò nóng trên bàn, thấy hắn đi ra, Trình Dung vẫy vẫy tay bảo: “cho em giảm lạnh, ngồi xuống rồi chậm rãi uống.”

“A, em thật sự không có chuyện gì...”

“đang còn nóng thì nhanh uống đi.”âm thanh Trình Dung vẫn trầm thấp như thế, nghe không ra xúc cảm hay tức giận gì.

Thẩm Ký cũng không còn cách nào, xấu hổ ngồi xuống, cầm lấy cốc sữa rồi cứ thế uống xuống, sữa bò còn rất nóng, nhất thời muốn uống cũng không xong “vậy chuyển phát nhanh của anh_____”

Trình Dung lắc đầu một cái: “Ngày hôm nay không cần chuyển.”

“A? Như vậy sao được?”

“phí chuyển phát nhanh như thường lệ vẫn đưa cho em, tờ đơn anh đã ký, đợi mưa tạnh thì hãy đi.” Trình Dung nói, “chuyện này là trách nhiệm của anh, là anh không nói trước với em, hại em gặp mưa.”

Hả? Nhưng Trình Dung cũng sẽ không biết mình không mang áo mưa à. Thẩm Kỳ sờ sờ mũi, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng Trình Dung cũng không cho hắn cơ hội phản bác, đã cầm điện thoại di động bấm một dãy số: :uy, a Tề.”

Lỗi tai Thẩm Kỳ giật giật.

“Xin lỗi, ngày hôm nay không có bánh ngọt cho cậu... . nói chung là không có thôi, lần sau sẽ bù lại cho cậu sau.”

Đầu bên kia điện thoại nam hoa đào tựa hồ nói câu gì đó.

“tớ? không có việc gì.” Trình Dung trả lời. Thẩm Kỳ thấy kỳ quái, nam hoa đào không lẽ hỏi “cậu làm sao vậy” ư? Đáng nhẽ không phải nghĩ là Trình Dung tức giận rồi chứ??

“Thật sự không có chuyện gì.” Trình Dung còn nói, “cứ như vậy đã, tớ ngắt điện thoại.”

Thẩm Kỳ mắt nhìn thẳng, hết sức chuyên chú vào cốc sữa bò. Nếu như Trình Dung cùng nam hoa đào bởi vì mình mà giận dữ...

Trình Dung để điện thoại di động xuống, cái gì cũng không nói.

Thẩm Kỳ bất an móc túi tiền: “tiền này em trả cốc sữa bò.”

“Miễn phí.”

“em cần phải trả.” Thẩm Kỳ kiên trì nói. Hắn mơ hồ biết, từ trước tới nay, ở trong mắt Trình Dung mình vô tình hay cố ý đều mang theo hình tượng làm ngoài giờ. Trình Dung rất có thể nghĩ hắn là do gia cảnh nghèo khó nên mới có chút thương hại di. Tuy hắn cũng không có ý định lừa dối, nhưng trong lòng hắn vẫn rất khó chịu. Làm sao mới có thể giải thích với Trình Dung đây?

“em...” hắn từ từ mà tìm kiếm tư ngữ “em thật ra không phải là vì tiền mà làm thêm, đương nhiên cũng là thuận tiện kiếm tiền, nhưng chính là...”

Vì trải nghiệm nhân sinh? Vì cùng cha giận dữ? Vì muốn nhìn thấy anh nhiều hơn?

Trình Dung nhìn thiếu niên đáng vẻ khổ sở, mắt hiện ra ý cười: “anh biết.”

“Nè?” Thẩm Kỳ ngẩng đầu lên, “Làm sao anh biết?”

Trình Dung cười không nói. Kỳ thực chỉ cần mấy lần gặp gỡ ngắn ngủi, chỉ cần là người có ít kinh nghiệm xã hội đều có thể nhìn ra. Cách ăn mặc, lời ăn tiếng nói cùng với khí chất bên trong cùng với một cái không rành sự đời, rõ ràng gia cảnh không tồi: “em là đứa trẻ tốt”

“... Không có người sẽ nghĩ em tốt như anh nói.” Tâm tình Thẩm Kỳ trùng xuống.

“Làm sao biết chứ.” Trình Dung ôn hòa nói, “Thành thực, nỗ lực, lại có trách nhiệm, là một đứa trẻ rất tốt. sau này có thể làm một nam nhân tốt hơn nữa.

Tâm tình Thẩm Kỳ bắt đầu nở hoa lên, Trình Dung khen mình: “a, cảm ơn...”

“sẽ nhanh sẽ tới lớp mười hai, học tập chắc mệt mỏi lắm nhỉ?”

“cũng bình thường, em về nhà sẽ học bài ạ”

“Cố lên.”

Tâm tình lại càng vui sướng, Thẩm Kỳ muốn bay lên: “cảm ơn, em sẽ cố gắng! !”

Câu nói này chẳng khác gì câu khẩu hiệu, Trình Dung khẽ cười thành tiếng. Thẩm Kỳ xấu hổ cúi đầu uống sữa tươi. Hai người đều không phát hiện mọi nhân viên trong cửa hàng đang nhìn với ánh mắt kinh dị.

3. Chương 3

Thời gian 2 tháng nghỉ hè trôi qua nhanh chóng, công việc chuyển phát nhanh của Thẩm Kỳ cũng còn không tới 2 tuần lễ. Sau khi khai giảng, hắn sẽ thường xuyên trọ ở trường, rất ít có cơ hội về nhà, thời gian nhìn thấy Trình Dung giờ cũng chỉ có thể đếm ngược từng ngày. Trong lòng lại càng phiền muộn, mùa hè này như thực như một giấc mơ, hắn không có cảm giác nửa điểm là thật. Hắn quyết định quý trọng thời gian mỗi lần hắn cùng Trình Dung gặp mặt. Nhưng hắn không nghĩ rằng, buổi trưa hôm ấy vào quán bánh ngọt, Trình Dung lại không ở đó.

“Ông chủ thân thể không thoải mái, mấy ngày nay sẽ không tới.” Nhân viên cửa hàng Tiểu Tả đem hộp giấy giao cho hắn, “hắn chuyển lời nói với cậu, chuyển phát nhanh vẫn như giao như thường lệ”

Thẩm Kỳ tâm tình khó chịu lên: “Sinh bệnh sao? Nghiêm trọng không?”

“Chớ sốt sắng, hắn thường thường vẫn như vậy.” Nhân viên cửa hàng Tiểu Tả cũng không coi Thẩm Kỳ là người ngoài, tự nhiên sẽ nói linh tinh, “Ai, ông chủ là người tốt như vậy, đáng tiếc nha...”

Thẩm Kỳ mím môi thật chặt đi vào văn phòng.

Hứa Quốc Tề vẫn là mặt mày rạng rỡ, nở nụ cười tươi rói, tiếp nhận hộp giấy rồi quay người định đi. Thẩm Kỳ trầm mặc mà gọi hắn lại: “Trình Dung sinh bệnh, anh biết không?”

Hứa Quốc Tề ngẩn người, nụ cười ảm đạm đi mấy phần: “Tôi biết.”

Ngực lớn ngẩng đầu nhìn 2 người, biểu tình như xem kịch vui.

Thẩm Kỳ vốn là muốn tìm Hứa Quốc Tề hỏi tội, giờ này lại thấy vẻ mặt này, một phần phần uất của hắn cũng nín trở lại. Hứa Quốc Tề không rõ vì sao, nhíu mày chờ Thẩm Kỳ nói. Thẩm Kỳ nghẹn một hồi mới nói: “hắn còn khỏe không?”

Hứa Quốc Tề bỗng nhiên tỉnh ngộ lại vỗ vai Thẩm Kỳ: “hắn không có chuyện gì, tôi sẽ chuyển lời ăn ủi của cậu đến hắn.”

“... Cảm ơn.”

Thẩm Kỳ không muốn cùng hắn nhiều lời, thu tờ khai liền đi.

Mấy ngày sau đó, chỉ cần có lúc đạp xe qua đó, Thẩm Kỳ đều nhìn ngó xung quanh, tìm xem Trình Dung ở trong ấy không. Trong lòng hắn vẫn biết Trình Dung sẽ không quay trở lại nhanh như thế, nhưng hắn vẫn không thể khống chế được mình. Trình Dung quả nhiên vẫn không ở đó. Sáng sớm hôm sau, Thẩm Kỳ ôm một tia hi vọng vòng tới trước cửa tiệm nhưng Trình Dung vẫn như cũ không thấy tăm hơi. Tâm tình phiền muộn đến cực điểm, có một loại suy đoán đáng sợ nảy sinh trong lòng, cứ cố vứt đi mà không được. Hắn bắt đầu hối hận tại sao trước đây không xin số điện thoại của Trình Dung, nếu lúc trước nhắm mắt mở miệng mà xin đối phương thì bây giờ đã có thể gửi tin để biết tình hình anh ấy. Hắn vẫn có thể hỏi xin Hứa Quốc Tề, nhưng người Thẩm Kỳ cực không muốn mở miệng chính là hắn.

Trong lòng hắn như có hàng vạn người đang giao chiến, cả ngày đều không nặn ra được nụ cười, vì thế mà đi gặp còn bị khách hàng khinh thường. Lần này hắn thực có chút uất ức, tích góp tức giận cho đến khi về nhà, vội vã ăn chút cơm tối rồi đem mình nhốt trong phòng ngủ.

Mẹ Thẩm Kỳ thùng thùng gõ cửa: “làm sao mà không ăn cơm? Cơm không ngon hả?”

“Không thấy ngon miệng.”

“Khỏe mạnh mà sao lại không ngon miệng, cảm nắng sao?”

“Không có.”

“Vậy thì vì cái gì? Tại mẹ làm cơm không ngon?”

“Không có!”

“Đêm nay không học tập sao?”

Thẩm Ký không mở miệng , chỉ chỉ muốn mẹ ra ngoài.

“Thẩm Ký? Thẩm Ký?”

Bang bang bang, tiếng gõ cửa lại vang lên, cha Thẩm Ký ở bên ngoài gọi: “Thằng nhóc con mày ra đây nói rõ ràng cho tao!”

Thẩm Ký hít sâu mấy lần, cố gắng lấy ra khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp với khách hàng, mỉm cười nói: “ba, con cần chút không gian riêng, ba chớ thể cho con yên tĩnh một chút_____”

“không gian riêng tư em gái mày! ! ngay cả mẹ ruột mày còn không thèm để ý phải không? Lão tử nói mày cút ra đây nhanh! !”

“cái ông này, có gì từ từ nói với con chứ! !”

” nói, nói gì? Bà xem hần xem, cái dáng vẻ ấy thì nói cái gì! !”

Thẩm Ký ngửa mặt lên trời thở dài. Tại sao cha mẹ hần lại như vậy? Tại sao bọn họ không thể như Trình Dung nhẹ giọng nói chuyện như thế? Tại sao bọn họ không thể nào hiểu ý mà ngồi nói chuyện với nhau?

Trình Dung... Ngực một trận chua xót, hần rất nhớ Trình Dung...

“Thẩm Ký, ta đếm tới ba! Một, hai —— ”

Thẩm Ký tông cửa xông ra. Cha hần nhìn thế một câu cũng không nói, trơ mắt nhìn con trai chạy ra khỏi nhà.

Thẩm Ký co giò chạy như bay, mãi đến khi không nghe thấy tiếng giận giữ của cha hần, mãi đến khi hai bắp chân đã mỏi nhừ mà không nhắc nổi, hần mới chậm rãi dừng bước.

Trong màn đêm, thành thị được chiếu sáng bởi sắc màu ne ông rực rỡ. Thẩm Ký mờ mịt đứng ở đầu góc đường một hồi mới dần dần bước tới cửa hàng đồ ngọt. Không khí đang khô nóng cũng chậm rãi lạnh đi, Thẩm Ký đón một trận gió đêm, tâm đã dần bình tĩnh trở lại. Nhìn nhìn túi áo, ngoài chiếc điện thoại thì cái gì cũng không có, ví tiền cũng không mang. Thẩm Ký lấy điện thoại gửi tin nhắn cho mẹ (xin lỗi mẹ, tâm tình con hôm nay không tốt, ở bên ngoài dạo một chút, tí con sẽ về, không cần phải lo lắng.)

Cửa hàng đồ ngọt cách nhà hần không tính là quá xa, đi gần hai mươi phút là đến .

Chút nóng giận của Thẩm Ký đã hoàn toàn được dập tắt khi nhìn thấy bảng hiệu quen thuộc, hần trái lại lại không muốn vào. Trình Dung không ở đó, bản thân lại không mang tiền, ngay cả đồ uống cũng không uống nổi. hần thực sự muốn cười nhạo sự kích động của chính mình, đang lúc muốn xoay người quay về, điện thoại trong túi chợt rung lên. Mẹ Thẩm Ký trả lời: “chú ý an toàn, chờ con về sẽ nói sau.”

Thẩm Ký hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ đến việc trở về lại làm bản kiểm điểm, đầu bắt đầu đau. Cũng như những người bạn cùng lứa với hần, Thẩm Ký với cha mẹ cũng đủ loại không ủng hộ cùng mâu thuẫn, rất khó để tiêu tan nỗi sợ hãi cùng sự ỷ lại trong lòng. Hần cứ thế mà vô thức phát ngốc, tầm mắt đột nhiên dừng lại ở một điểm.

Cách cánh cửa kính, Trình Dung đang an vị ở chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Người sáng nhớ chiều mong đột nhiên xuất hiện, đầu óc Thẩm Ký trở nên trống rỗng, nhìn chăm chăm không chớp mắt, lặng lẽ dõi theo hần. Trình Dung như cảm nhận được có người nhìn mình, đột nhiên quay lại hướng của Thẩm Ký.

Thời gian bị đóng băng . Bốn phía huyền ảo dần dập dờn như đi xa, chỉ còn dư lại là nhịp tim đập thùng thùng trong ngực cùng với hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt đôi phương.

Trình Dung nở nụ cười, vẫy tay ra hiệu Thẩm Ký đi vào.

“Ngồi.” Trình Dung nói, Thẩm Ký theo lời ngồi đối diện với hần.

Có lẽ do sinh bệnh, Trình Dung so với ngày thường càng trắng bệch, màu da trước nay hồng hào giờ chỉ còn nhàn nhạt, nhìn qua lại khiến người ta cảm thấy lạnh lùng sợ hãi mấy phần. Cho dù như thế, nhưng với Thẩm Ký, Trình Dung vẫn luôn đẹp đẽ, ánh mắt u ám lại như không thuộc về thế giới này. Thẩm Ký cảm thấy phí công khi cố gắng dời đi tầm mắt của mình, mãi đến khi Trình Dung mở miệng hỏi: “muốn nếm thử bánh gato nơi này không?”

Thẩm Kỳ như được thức tỉnh từ chiêm bao: “híc, em không mang tiền...”

“anh mời” Trình Dung quay về nhìn Tiểu Tả, Tiểu Tả liền đưa tới một tấm bảng biểu “cần gì cứ nói”

“A” Thẩm Kỳ cũng không khách khí “vậy thì bánh gato cỡ nhỏ đi”

Nhân viên Tiểu Tả bưng khay tới, bánh gato hình tròn nhỏ nhỏ bên trên có một tầng cacao. Thẩm Kỳ cầm lấy miếng xúc một miếng, hương vị thơm ngon hòa với rượu thực sự nồng đậm, vừa đúng kiểu hần thích. Một ngày không ăn cơm khiến bụng hần lại cồn cào. Thẩm Kỳ từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn. Chờ hần nuốt cục nhớ tới vấn đề hình tượng thì bánh cũng chỉ còn ít bột phần quanh đĩa. Thẩm Kỳ ngượng ngùng ngẩng đầu, đã thấy Trình Dung nhìn mình, mỉm cười mang theo chút ám: “còn muốn không?”

“Không không không cần.” Thẩm Kỳ cũng bị cái ngu xuẩn của mình làm phát khóc.

“Không cần khách sáo.”

em không phải đến để làm heo ăn, cũng không phải đến để ăn! ! Thẩm Kỳ lại nói trong lòng “nghe bảo anh bị bệnh, sao lại trở về cửa hàng?”

Trình Dung dừng một chút: “Không có gì đáng ngại. vì anh thấy không yên lòng bên này nên mới tới xem một chút.” Hần hiển nhiên không muốn nói thêm, hai câu liền chuyển đề tài “em thì sao, muộn như vậy lại đây có chuyện gì không?”

Thẩm Kỳ cúi đầu: “Không, chính là ra đi dạo một chút.”

Trình Dung lẳng lặng nhìn hần một hồi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

ánh mắt hần rất kiên định, âm thanh trầm thấp do bệnh mà trở nên khàn khàn, tựa hồ không hề có tính xâm lược, nhưng bất tri bất giác lại khiến người ta hành động theo những lời hần nói. Thẩm Kỳ đột nhiên nhớ lại khi còn bé thầy giáo đã nói qua, cờ vây chỉ cần thế nhưng không cần lực. Cực kỳ hiệu chiến thật sự kém xa so với việc giữ bình không đánh mà thắng.

Hần như bị đầu độc cứ thế mà giải bày chính mình, cha mẹ không hiểu chỉ biết một mực yêu cầu mà không thể dừng lại để xem con cái muốn gì, thích gì, không khí trong nhà luôn căng thẳng, ngay cả nói chuyện với nhau còn khó... vì sao lại như vậy? Hần cũng muốn làm một đứa con ngoan, nhưng trong mắt bọn họ, hần vĩnh viễn là một đứa con không tốt..Thẩm Kỳ không đầu không đuôi nói năng lộn xộn, lại nhìn Trình Dung với vẻ mặt không lạnh không nhạt, một vẻ mặt lặng yên như hồ nước, nhìn thế, hần lại thấy mình ấu trĩ hết sức, tâm tình tự ti lập tức nhấn chìm Thẩm Kỳ.

“Xin lỗi, để cho anh nghe những thứ này.”

Lòng bàn tay lạnh lạnh của Trình Dung nhẹ nhàng xoa xoa đầu hần: “không phải, chính anh hỏi em trước mà.”

Thẩm Kỳ trong lòng nóng lên, bật thốt: “Nếu như bọn họ có thể giống như anh thì thật tốt.”

Vừa dứt lời, không khí giữa 2 người hình như thay đổi, Thẩm Kỳ không biết vì sao, chỉ thấy Trình Dung trước mắt đột nhiên lạnh nhạt mấy phần, hần chậm rãi thu tay về, Thẩm Kỳ không biết hần nói sai điều gì, cảm xúc bất an.

Trình Dung nhìn hần nở nụ cười: “Đừng nói như vậy. anh chỉ có mời em ăn một khối bánh gato, nhưng bọn họ lại khổ cực nuôi em mười mấy năm.”

“Nhưng là ——” Thẩm Kỳ muốn nói lại thôi.

Trình Dung nhẹ giọng nói: “Vô luận như thế nào, cha mẹ đều là người đối với em tốt nhất.”

Thẩm Kỳ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cũng có đạo lý. Bất luận người nào lúc ấy đều sẽ có mâu thuẫn, nhưng một bên đang tức giận một bên vì chuyện làm cơm, ngoại trừ cha mẹ không còn ai khác. Hần đối với Trình Dung đều rất bội phục, như thế vừa nghĩ vừa gật đầu nói: “anh nói đến đúng, có lẽ em nên nói chuyện với bọn họ.”

Trình Dung sững sốt một chút, tựa hồ không ngờ tới hần sẽ phản ứng như thế này. Thẩm Kỳ vẫn còn tiếp tục kiểm điểm: “Kỳ thực em cũng ít khi cùng bọn họ nói chuyện, bởi vì..” vì có việc gặt bọn họ “nếu như có

thể cùng bọn họ nói chuyện, cho dù có bao nhiêu gian nan, khó khăn thì cuối cùng đều sẽ cùng nhau chống đỡ, cùng nhau có tiếng nói chung, cho dù...” cho dù là bộc lộ như thế.. chỉ cần bọn họ còn yêu mình.

“sắp khai giảng chưa?” Trình Dung mỉm cười dời đề tài.

Thẩm Ký phục hồi lại tinh thần: “à gần khai giảng rồi ạ.”

“việc làm thêm chuyển phát nhanh này cũng phải nghỉ?”

“ừm” Thẩm Ký bị nói đúng chỗ thương tâm, lòng có chút âm u. Hắn không muốn đem tâm tình tiêu cực truyền cho Trình Dung nên bắt đầu kể các chuyện vui thú trong 2 tháng này. Đi làm ngày thứ nhất lạc đường, kết quả xoay đi xoay lại mới đi hỏi một bác đứng bên đường, hôm trước còn chuyển phát nhanh cho 2 người trùng họ trùng tên trùng công ty luôn, cứ đến lúc chuyển phát nhanh lại phải đổi một lần.. Trình Dung mặt đầy hứng thú nghe. Ngoài cửa sổ có một xe chậm rãi lái qua, làm thân ảnh 2 người trên mặt kính chậm rãi chuyển động. Thẩm Ký đột nhiên nhìn Trình Dung, như không có gì đặc biệt nhưng lại như xảy ra ma thuật, một lúc lại động lòng người, quá mức tuyệt mỹ.

Trình Dung không dời ánh mắt, cũng không đánh vỡ trầm mặc. Một lúc lâu, Thẩm Ký vội ho một tiếng buông xuống tầm mắt: “em —— ”

Cửa tiệm bị đẩy ra, Hứa Quốc Tề đi vào.

Thấy hai người ngồi cùng một chỗ, Hứa Quốc Tề trên mặt lộ vẻ nghi hoặc mà đi tới: “Đang nói chuyện?”

“cũng mới vừa gặp nhau thôi” Trình Dung trả lời cho có lệ, hướng Thẩm Ký nói: “muộn như vậy không quay về, cha mẹ chắc sẽ lo lắng đấy! !”

Thẩm Ký biết ý tứ mà đứng lên: “vậy em về trước.”

“Muốn tôi đưa về không?” Hứa Quốc Tề nói, “Tôi lái xe tới.”

“Không cần.” Thẩm Ký nói có chút đông cứng.

Trình Dung cũng không muốn hắn ở lại, chỉ nói: “Trên đường cẩn thận.”

Thẩm Ký đi ngang qua Hứa Quốc Tề, có cảm giác như tầm mắt hắn cứ đuổi theo mình. Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, đi qua đường cái mới cẩn thận mà quay đầu lại.

Hứa Quốc Tề ôn nhu mà đỡ Trình Dung từ cửa hàng đi ra. Hai người chậm rãi đi tới chiếc xe màu đen đậu bên đường, đồng thời ngồi vào bên trong, xe khởi động, nghênh ngang rời đi.

Hôm nay còn làm tài xế! !

4. Chương 4

[Skip to content](#)

Thẩm Ký về đến nhà đứng trước mặt cha mẹ hồi lỗi hơn một giờ, đến khi chân thấy cứng nhắc mới chịu trở về phòng ngủ. Hắn nằm nhoài trên gối, trong đầu tràn đầy hình ảnh Trình Dung, cũng không biết bản thân ngủ lúc nào. Cảm giác như mới chớp mắt thì đồng hồ báo thức vang lên. Thẩm Ký đầu óc nặng nề, thấy mệt mỏi mà bước xuống giường.

Trình Dung không ở trong cửa hàng, Hứa Quốc Tề lần đầu tiên đột nhiên gọi hắn lại: “cậu tên là gì?”

Ồ, lúc này mới tra hộ khẩu sao? Thẩm Ký đối với người đàn ông này không hề tiêu tan địch ý, nhìn hắn một lúc mới đáp: “Thẩm Ký”

“Thẩm Ký à” Hứa Quốc Tề lặp lại một lần, “cậu là bạn của Trình Dung?”

Không, tôi là tình địch của anh.. “đúng vậy, từ lúc làm chuyển phát nhanh thì gặp.”

Hứa Quốc Tề nở nụ cười: “tôi tan tầm đến chỗ Trình Dung, cậu đi không?”

Đến thăm Trình Dung sao? Chẳng lẽ 2 người không ở chung? Dẫn sói vào nhà như thế thực sự không liên quan sao? Có lẽ nhìn người chuyển phát nhanh như mình không thể tạo thành uy hiếp! !

Tất cả các suy nghĩ đều bắt đầu lóe lên, cơ hội tới tay sao có thể tuột mất! ! Thẩm Kỳ mới nói: “vậy thì tốt, vậy làm phiền anh.”

Thẩm Kỳ gọi điện thoại về nhà, tùy tiện biện một cái cớ với cha mẹ nói hẹn bạn đi học thư viện. Thời gian này hắn học tập có điểm tự giác hơn nên cha mẹ Thẩm Kỳ cũng không nghi ngờ gì.

Thẩm Kỳ sau khi tan làm liền đi vòng qua mấy tiệm hoa, muốn mua cái gì đến cho Trình Dung. Đưa giỏ hoa quả thì hơi tầm thường, đưa hoa tươi thì_____ Thẩm Kỳ nhìn nhìn cả dãy hoa hồng hoa huệ bách hợp, cũng không hiểu vì sao khi ngửi thấy mùi hoa cảm thấy thì lại một trận đầu chóng mặt hoa.

Thẩm Kỳ gọi nhân viên cửa hàng hoa tới, nói gởi cho một bó cho cảm chương. Nhân viên nhìn bó hoa với vẻ nơ trên đó cười nói: “anh thực có lòng hiếu thảo.”

“ ... ”

Thẩm Kỳ ngăn cô lại: “không có hoa gởi cho bệnh nhân à? Mẹ tôi không bị bệnh..”

Cuối cùng Thẩm Kỳ ôm một bó hoa lay ơn đến nơi hẹn chờ Hứa Quốc Tề.

Hứa Quốc Tề lái xe tới, Thẩm Kỳ ngồi trên ghế phụ, liền nghe hắn nói: “hoa là đưa cho Trình Dung?”

“đúng vậy! !”

Hứa Quốc Tề lắc đầu: “xin lỗi, đừng trách tôi không nói cho cậu, Trình Dung hắn, dị ứng với phấn hoa.”

“như vậy à..” Thẩm Kỳ ủ rũ cúi đầu, đột nhiên nghĩ đến vấn đề “vì thế nên bây giờ anh ấy bị dị ứng sao?” nhìn qua không giống lắm! !

“không phải”

Thẩm Kỳ im lặng chờ Hứa Quốc Tề nói, nhưng Hứa Quốc Tề đột nhiên im lặng. Thẩm Kỳ càng nghĩ càng khoschiuj, nhin nửa ngày, đến cùng nhin không được mà hỏi: “vậy anh ấy.. bị bệnh gì?”

Hứa Quốc Tề không nói gì.

Thẩm Kỳ trong lòng càng loạn, xem tình cảnh này không lẽ là bệnh nan y? Sẽ không thực là nan y chứ? Không phải chứ?

Đèn đỏ sáng lên, Hứa Quốc Tề chậm rãi dừng xe, bỗng nhiên quay đầu liếc hắn: “ Trình Dung vì sinh non nên bị bệnh tim.”

À, ít nhất không phải như tưởng tượng kinh khủng của mình.

“Hắn còn bị bệnh hen suyễn.”

“ ... ”

“Không thể vận động dữ dội, mùa đông không thể cảm lạnh, không thể bị kích động còn phải ăn kiêng. Tuy rằng uống thuốc có thể khống chế được bệnh tình nhưng cũng phải chăm sóc lâu dài, người xung quanh phải hết sức lưu ý.” Hứa Quốc Tề liếc mắt nhìn hắn “nếu Trình Dung không chủ động nói với cậu chuyện này thì cậu cứ coi như không biết.”

Đèn đỏ chuyển xanh, Hứa Quốc Tề lại lộ ra nụ cười bình thường, một lần nữa đi về phía trước: “tôi rất vui về khi hắn có thêm một người bạn.”

Thẩm Kỳ nhìn nhìn ngoài cửa xe, một đường không nói lời nào.

Trình Dung ở trong một căn hộ. Hứa Quốc Tề nhìn rất quen thuộc mà dùng chìa khóa mở cửa, nói Thẩm Kỳ đi vào. Thẩm Kỳ có một điểm ghen tỵ, nhưng rất nhanh được đè xuống. Hứa Quốc Tề nói vài câu để có thể giảm bớt đi địch ý của Thẩm Kỳ đối với mình.

Trình Dung đang nằm trên chiếc ghế dựa đọc sách, thấy Thẩm Kỳ đi sau Hứa Quốc Tề, mặt lộ ra một chút bất ngờ. Thẩm Kỳ co quắp cúi đầu, lấy ra sản phẩm thay thế mà gqt lúc này đã xoay vòng để dẫn hắn đi mua: “thật ngại quá, chỉ có cái này..”

Là một cây xương rồng nho nhỏ.

Trình Dung chậm rãi đứng lên, đi tới tiếp nhận nó: “làm sao biết anh thích xương rồng, cảm ơn em đã tới thăm anh.” Hắn nói 2 người ngồi xuống ghế salong “uồng trà nha”

“cậu ngồi xuống, để tớ đi lấy.” Hứa Quốc Tề nói xong đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Thẩm Kỳ quét mắt nhìn việc bố trí trong căn phòng lại nhìn về phía Trình Dung. Sắc mặt Trình Dung tốt hơn nhiều, mặc một chiếc áo khoác rộng rãi, thấy cơ thể có vẻ gầy nhưng lại rắn rỏi. không biết tại sao nhưng hắn thấy Trình Dung có vẻ không vui khi hắn đến.

Thẩm Kỳ sờ sờ mũi: “anh cảm giác khá hơn chút nào không?”

“khỏe hơn nhiều rồi, cảm ơn em.” Trình Dung cười vẫn ôn hòa như cũ. Không lẽ lúc ấy là ảo giác sao?

Hứa Quốc Tề bưng khay trở lại. Bọn họ câu được câu không hàn huyên một hồi, Trình Dung hỏi Hứa Quốc Tề vài câu về việc ở công ty, Hứa Quốc Tề thuận miệng trả lời. hai người cứ như vậy trò chuyện, chỉ là bây giờ Thẩm Kỳ đang ở đó nhưng có vẻ bị gạt bỏ với không khí của 2 người. tuy rằng sau vài ba câu hai người cũng không nhắc lại nhưng trong lòng Thẩm Kỳ chung quy vẫn có mụn nhọt.

“cho em mượn phòng vệ sinh một chút.” Hắn đứng lên.

Cửa phòng rửa tay đóng lại, Hứa Quốc Tề nhấp trà, dùng ánh mắt thăm dò quét Trình Dung một chút. Trình Dung cúi thấp đầu không nhìn ra tâm trạng. Hứa Quốc Tề nhún vai, tiếp tục uống trà.

Thẩm Kỳ rửa sạch tay, nhìn nhìn mình trong gương một chút rồi mới ra ngoài “không quá rầy anh đường bệnh, Trình Dung, em chỉ muốn đến nhìn anh một chút thôi.”

Trình Dung ngẩng đầu lên: “giúp việc đã làm cơm, cùng ăn tối chứ?”

“không được.. cha mẹ đang chờ em về ăn cơm.” Thẩm Kỳ bịa ra một câu để chối từ.

“Tôi đưa cậu về” Hứa Quốc Tề đứng dậy nói.

“Không cần.” Thẩm Kỳ kiên quyết từ chối, Hứa Quốc Tề ngăn người. Thẩm Kỳ thấy Trình Dung không giữ lại, ý tứ đã rất rõ ràng , trong lòng hơi có chút oan ức: “nhà cũng không xa lắm, tôi tự trở về được rồi.”

Trình Dung lúc này mới đến, tiễn hắn ra khỏi cửa. Thẩm Kỳ chào phất tay với 2 người, lẻ loi đi ra ngoài căn hộ. Thái độ Trình Dung trước sau thay đổi quá lớn, Thẩm Kỳ không thể hiểu nổi, tối hôm qua không phải là mình nói gì đó chứ, mà Trình Dung như thế có phải là đang khéo léo từ chối?

Thấy Thẩm Kỳ đi xa , Trình Dung đóng cửa lại, quay về ngồi trên ghế salong. Hứa Quốc Tề còn đứng : “Đứa bé kia đắc tội cậu ? Ai, là lòng tốt của tớ làm hỏng không khí rồi.. hazz”

Trình Dung lắc đầu một cái, từ ngăn kéo lấy ra một cái bình nhỏ, tay có chút run rẩy mà đổ ra ít viên thuốc. Hứa Quốc Tề rùng mình, cận thận sờ trán Trình Dung, đã thấy một tầng mồ hôi lạnh. Hắn sợ hết hồn, nhớ tới trà không thích hợp để uống thuốc, nhanh chân từ nhà bếp lấy cốc nước, nhìn Trình Dung uống xong viên thuốc mới mở miệng hỏi: “thế nào?”

Trình Dung nở nụ cười: “Không có chuyện gì.”

Hứa Quốc Tề nhú mày.

“... Vừa này có chút khó chịu, hiện tại được rồi.” Thấy Hứa Quốc Tề vẫn là một mặt lo lắng, Trình Dung động viên vỗ vỗ đôi phương, “đi đưa Thẩm Kỳ về đi.”

Hứa Quốc Tề vô thức mà nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng có một suy nghĩ, vẫn nên ở đây với Trình Dung thì hơn. Một ý nghĩ chợt lóe, hắn phản ứng lại: “cậu là cũng vì thế nên mới___”

Trình Dung không hé răng.

“Xin lỗi, là tớ nghĩ không cần thận.” Hứa Quốc Tề nhú nhú mày, “Cơ thể cậu cũng không cần cày mạnh, cứ thoải mái lên nằm là tốt rồi...”

“A Tề, giúp tớ một việc.” Trình Dung âm thanh trầm thấp ngắt lời hắn: “đi đưa hắn về đi, nhưng đừng nói với hắn về chuyện này.”

“quên đi quên đi, bây giờ đuổi theo còn không kịp! ! mà này, cậu có thấy hình như hắn đối với tớ.... có chút địch ý..?”

Trình Dung nghe vậy, nhớ lại một chút, chậm rãi hiện ra một nụ cười: “Là cậu ảo giác đi.”

“Thật sao?”

“Ừm.”

5. Chương 5

Thẩm Ký đã rời đi rất xa nhưng vẫn ôm hi vọng Trình Dung sẽ gọi mình lại hoặc chí ít sẽ nhắn cho mình một cái tin, nói cái gì cũng được, cho dù chỉ là một hai ký tự vẫn hơn là cái gì cũng không có, như cái gì cũng chưa phát sinh. Suy đoán xấu nhất tựa như được chứng minh, Thẩm Ký thở dài, cúi thấp đầu đi về phía xe bus, bóng lưng nhìn qua chẳng khác nào như con chó bị vứt bỏ vậy.

Những ngày nghỉ hè cũng sắp kết thúc, trước khi khai giảng cũng chưa thấy Trình Dung một lần. Thẩm Ký thu hàng, giao hàng, ăn cơm, đi học, ngày tháng cứ thế trôi qua, ba mẹ Thẩm Ký cũng không thấy Thẩm Ký có chuyện gì.

Một một ngày nhìn thấy Hứa Quốc Tề, đối với nụ cười chào hỏi của hắn đều không có chút động tĩnh, chẳng khác gì nhắc nhở Thẩm Ký nên biết lượng sức mình. Hắn lại nghĩ mình chẳng khác gì con kiến đi leo núi, chưa đi đã bị người ta cho phát knock out. Ngay cả hắn cũng không biết, tại sao mình vẫn còn lui tới cái cửa hàng bánh ngọt đó, đóng vai một nhân vật vô danh đáng thương, cứ thế mà kiên trì đến ngày nghỉ hè cuối cùng.

Ngày đó, Thẩm Ký đẩy cánh cửa tiệm ra, đã thấy sau quầy thu ngân một bóng người đã lâu không thấy.

Trình Dung vẫn gầy như thế nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều. Thẩm Ký vừa vào cửa đã đối mặt với tầm mắt của hắn, không khỏi sửng sốt tại chỗ. Trình Dung mỉm cười vẫy vẫy tay.

“có một thời gian không gặp, em vẫn khỏe chứ?” Trình Dung một bên hỏi một bên đưa cho hắn một chén nước. Trình Dung vẫn ôn nhu như trước, hay chính những cử chỉ này làm hắn nghĩ nhầm. Thẩm Ký có chút thất vọng khi thấy tim mình lại đập nhanh, thật sự không biết lý lẽ, lại nhanh thành như vậy! !

Thẩm Ký không trả lời, Trình Dung cũng không mở miệng, chỉ ung dung thông thả mà đặt bánh gato vào hộp giấy, động tác vẫn tao nhã như lần đầu hắn gặp.

“em ngày mai bắt đầu đi, sẽ không thể đến được.” Thẩm Ký ruốt cục cũng mở miệng.

Trình Dung dừng tay một chút: “đã bắt đầu đi học rồi sao?”

“ừm” Thẩm Ký cúi đầu, nếu mình đi rồi, người này sẽ luyến tiếc sao? Đối thành một người chuyển phát nhanh khác, anh ấy cũng sẽ cười với bọn họ nụ cười như vậy sao?

Trình Dung đem hộp giấy đẩy tới, Thẩm Ký định cầm lấy, lại cảm giác được tay Trình Dung xoa xoa đỉnh đầu của mình.

“nếu rảnh rồi thì có thể đến đây chơi.”

Cổ họng Thẩm Ký lạnh lẽo, hơn nửa ngày mới trả lời: “được”

Lòng bàn tay ly khai. Thẩm Ký xoay người phải đi, Trình Dung vừa nhẹ giọng nói: “tạm biệt.”

Thẩm Ký chỉ kém một chút nữa là quay đầu lại hỏi hắn: “anh sẽ nhớ em sao?” nhưng Thẩm Ký không hề nói gì, yên lặng ra ngoài cửa. tâm xử nam đã nát một lần, sao phải nát lần thứ hai.

Cái mừng duy nhất của hắn chính là đây là lần cuối cùng hắn phải gặp Hứa Quốc Tề. Tuy rằng nghĩ thế nhưng hắn cũng không có bao nhiêu trấn an. Hắn với tâm tình phức tạp tiến vào văn phòng, dự định giao cái hộp rồi rời đi.

Hứa Quốc Tề không ở đây.

Thẩm Ký đứng ở cửa chờ một thời gian, Hứa Quốc Tề vẫn không xuất hiện. Ngực bực nghi hoặc lại cau mày nhìn đồng hồ một lát lại đi đến văn phòng của Hứa Quốc Tề liếc mắt nhìn, không có, cuối cùng trở lại nói: “thật ngại, cậu chờ một lát, trước ngồi xuống đi.”

Xem ra là đã gặp chuyện khẩn cấp rồi. Thẩm Ký tâm tình không yên, đứng tại chỗ trong chốc lát mới nói: “cho tôi mượn phòng vệ sinh một lát.”

“ra ngoài quẹo trái, nhà vệ sinh cuối hành lang.”

Khi Thẩm Ký đi ra khỏi phòng vệ sinh, nhìn thấy một đôi nam nữ vừa cười nói vừa bước tới. người đàn ông kia vóc người cao lớn, một tay ôm eo nữ tử kia, mỉm cười như gió xuân ấm áp.

Thẩm Ký như bị sét đánh, không kịp nghĩ mà đã thốt ra: “này”

Nam nhân xoay người lại, một đôi mắt hoa đào nhìn thấy Thẩm Ký trong nháy mắt mở to: “Thẩm Ký?”

Ánh mắt Thẩm Ký từ người Hứa Quốc Tề chuyển xuống eo, lại dời trở về, nhìn khuôn mặt Hứa Quốc Tề còn chưa phản ứng lại, đột nhiên muốn cười. Hắn hít sâu mấy lần, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh mới nói: “tôi nói, Trình Dung đối với anh là gì?”

Hứa Quốc Tề há mồm, còn không lên tiếng thì nữ tử bên người đột nhiên nheo mắt hỏi: Trình Dung là ai?”

Hứa Quốc Tề mở hôi lạnh chạy rùng rùng chuyển sang cô gái bên cạnh giải thích: “không phải ai cả, là một người bạn mà thôi.”

Thẩm Ký cười gằn một tiếng: “Thì ra là như vậy.”

Hứa Quốc Tề trong lòng kháo một tiếng mà lú lú. cô gái kia như nghĩ ra điều gì mà gật đầu, quăng cái tay đang ở trên người ra, xoay người rời đi.

Hứa Quốc Tề định chạy theo mà nói: “em nghe anh giải thích” nhưng cô ta cũng không thèm quan tâm mà đi không thấy bóng dáng.

Thẩm Ký từng bước từng bước đi tới trước mặt Hứa Quốc Tề, bỗng nhiên một quyền vung trên người hắn. Hứa Quốc Tề đột nhiên không kịp chuẩn bị, trên bụng thế mà trúng một cái. Thẩm Ký lại một quyền, còn chưa chạm vào Hứa Quốc Tề đã bị hắn tóm, lực tay hắn rất lớn, Thẩm Ký bị hắn nhìn chăm chăm chẳng khác nào như con gà con, tay chân không mấy may động đậy. Thanh âm Hứa Quốc Tề mang theo vài phần nóng nảy mà nói: “cậu đến cùng muốn làm gì?”

Thẩm Ký đổi tay ra quyền, lại bị Hứa Quốc Tề nửa đường nắm lấy. Thẩm Ký mặt không hề có cảm xúc, nhắc chân lên hướng về hắn đầu gối của hắn!

Hứa Quốc Tề lập tức buông tay lùi về sau, nhưng không thể hoàn toàn thoát được, chiếc quần tây không nhiễm hạt bụi bây giờ đã in một dấu giày. Khuôn mặt hắn trở nên âm trầm, Thẩm Ký trừng trừng theo dõi hắn sau đó ngẩng đầu mở nụ cười lạnh: “những thứ đó là để trả cho Trình Dung, tôi chỉ có thể làm thế thực sự tiện nghi anh đó.”

Hứa Quốc Tề ngớ ngẩn, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt đã muôn màu chuyển biến, Thẩm Ký không nhìn hắn nữa, trực tiếp đi qua hắn mà hướng về phía trước. Hứa Quốc Tề há mồm phát ngốc, rốt cục vô lực phun ra một câu: “cậu nghe tôi giải thích.”

Đáng thương chính là, lời kịch này như gió thoảng mây bay và vẫn chưa từng có cơ hội xuất bản.

Cửa mở, ngực bực ngẩng đầu thấy Thẩm Ký, liền nói: “Hứa tổng chắc có việc, lần này để tôi ký thay ____ này, cậu làm gì?”

Thẩm Ký cầm cả hóa đơn và bánh từ trên bàn lên, bước đi không quay đầu lại.

Thẩm Kỳ cầm chiếc xe rồi chạy như bay, mới thực nhận ra mình cũng cực ngu ngốc, đợi đến khi khôi phục được lý trí thì thấy mình đang ở một con hẻm nhỏ. Hắn tùy tiện tìm một chỗ dừng lại, ngồi xồm bên cạnh xe đạp, ôm hộp bánh cứ một hơi một hơi ăn bánh gato, bơ rất thơm, omai cũng rất ngọt, Thẩm Kỳ ăn mà nước mắt gần như rơi xuống.

Cánh cửa chậm rãi bị mở ra, mọi người bên trong đều trợn mắt khi thấy người đến. Thẩm Kỳ mắt ươn ướt sùng mà đứng trước mặt Trình Dung, đón nhận ánh mắt dò xét của hắn rồi chật vật nở nụ cười “xin lỗi, hàng chuyển phát nhanh bị thất lạc, em sẽ bồi thường cho anh! !”

Trình Dung từ quầy thu tiền sau đi ra, nhẹ nhàng đem hắn kéo đến một bên.

“Làm sao vậy?” Trình Dung thấp giọng hỏi.

Thẩm Kỳ hít sâu một hơi: “Trình Dung, hắn không đáng, không đáng để anh như vậy...” Hắn nói năng lộn xộn, “em biết em không có tư cách nói những này, nhưng là nếu có một ngày, anh, anh hồi tâm chuyển ý, sẽ có người ở nơi đó...”

Thẩm Kỳ không nói được nữa, đem phí chuyển phát nhanh vào tay hắn rồi chạy trốn chết ra khỏi cửa hàng. Từ đầu tới cuối, hắn đều không chú ý tới vẻ mặt của Trình Dung.

Thẩm Kỳ đi trên đường như người mất hồn mà đầu óc loạn thành đoàn, trái tim thật đau, như có người lấy búa đập vào đó vậy. Đúng rồi, mình đâu có tư cách tham gia chuyện này? Coi như Hứa Quốc Tề phản bội Trình Dung, chính mình lại mang thân phận gì mà đi mật báo? Cuối cùng mình nhận được không phải là Trình Dung hạnh phúc, sự đau khổ chỉ có Trình Dung thôi.

Hắn nghĩ rằng mỗi ngày Hứa Quốc Tề đều được ăn bánh gato, mỗi ngày đều cùng Trình Dung thân mật, mỗi ngày đều cùng Trình Dung ôm ấp hôn môi. Hắn nghĩ hắn thật thấp kém, lại nghĩ đến mình thật sự vô vọng, lại cực kỳ đổ kị.

6. Chương 6

Thực sự đáng ghét, sao mình có thể như vậy chứ! !

Thẩm Kỳ dần dần thả chậm bước chân, thu hồi tâm tư hỗn loạn mới nhớ tới công việc còn chưa kết thúc, buổi chiều còn phải đi chuyển phát nhanh. Kiên trì một kỳ hè nhưng ngày cuối cùng lại xảy ra sự cố _____ hơn nữa xe đạp còn ở cửa hàng. Thẩm Kỳ vỗ đầu một cái, đột nhiên xoay người lại.

Trình Dung đứng ở đấy, cách nơi này vài bước chân.

Thẩm Kỳ nhìn cả người cả xe, gần như quên phản ứng. Tay Trình Dung bám vào vạt áo, sắc mặt có chút trắng bệch. Thẩm Kỳ đột nhiên nhớ tới Trình Dung không thể vận động dữ dội mà bản thân lại gây đả kích cho Trình Dung..

“Trình Dung” tâm hắn kích động run run mà bước đến gần, đưa tay tới đỡ nhưng không dám chạm vào “Trình Dung, anh cảm thấy thế nào? Trên người có mang theo thuốc không, ở đâu?”

Trình Dung im lặng trong chốc lát, không tiếng động mà khều khều khóe miệng, Thẩm Kỳ bị ánh mắt đen láy của hắn nhìn, có chút quẫn bách: “xin lỗi..”

Trình Dung chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay lạnh lạnh chạm vào khóe môi của Thẩm Kỳ, sột sột miếng bơ trên miệng. Thẩm Kỳ đứng thẳng mặt cho hắn bài bố, Trình Dung nở nụ cười: “em ăn bánh hả..?”

Thẩm Kỳ tìm được ý bên trong khe nứt: “em, em vừa nãy đầu óc vừa kéo... Chính là không muốn cho hắn ăn.”

Đáy mắt mang theo ý cười của Trình Dung lại càng sâu sắc: “hắn là nói về Hứa Quốc Tề?”

Thẩm Kỳ gật gù.

“Hứa Quốc Tề xưa nay chưa từng ăn bánh gato.”

... hả?

“Hắn đang đeo đuổi cô gái yêu thích điểm tâm ngọt, vì thế hắn mỗi ngày đều sẽ đưa cho em ấy một cái.”

“Chờ đã, anh có biết hắn đang truy ——” Thẩm Kỳ trì độn phản ứng lại, “Hai người các anh quan hệ như thế nào?”

“bạn anh là bạn thời đại học.” Thấy Thẩm Kỳ đang cố gắng tiêu hóa lời của mình, Trình Dung lại bổ sung: “điểm tâm ngọt giảm cho hắn 50%, phí chuyển phát nhanh là cuối tháng trả hết.”

...

Thẩm Kỳ hiện tại rất muốn tìm chết.

Trình Dung nhìn hắn vẻ mặt khóc không ra nước mắt, lại nổi lên nụ cười: “Là anh không đúng, không giải thích rõ ràng, cho em hiểu lầm .”

“Sao sao làm sao biết, đều là em không nghĩ ra được.” tâm tình Thẩm Kỳ đột nhiên thấy mừng rỡ như điên, nếu Trình Dung và Hứa Quốc Tề không phải một đôi, vậy Trình Dung có phải đang một mình hay không?

Một luồng kích động từ trước tới nay chưa từng có mà trào ra, hắn thực sự muốn bật thốt lên mà hỏi. nhưng một giây sau, lý trí lại đột ngột quay về đem tâm tình hắn kéo xuống đáy vực—— Hứa Quốc Tề là thẳng, nhìn Trình Dung cũng không có dáng vẻ là cong. Lại quay đầu nhìn mình, không lẽ mình thương nhớ Trình Dung nên mới nghĩ Trình Dung là đồng loại à..?

“à à, não loạn như thế thật xin lỗi, hiểu lầm giải trừ được thì tốt rồi, Hứa Quốc Tề bên kia em sẽ xin lỗi sau, buổi chiều còn phải làm việc em đi trước ha ha ha..”

Thẩm Kỳ còn chưa nói hết đã bị kéo lại.”Vừa nãy tại sao khóc?” Trình Dung hỏi.

Trình Dung không dùng lực ở tay, Thẩm Kỳ bị hắn nắm như thế, tâm loạn như ma vừa giận vừa xấu hổ: “chính là, vì bạn.. đúng rồi, bạn bè nên lo lắng cho nhau, nếu như anh còn coi em là bạn..”

“em nói nếu như anh quay đầu lại sẽ có người ở nơi đó, người kia là chỉ ai?” Trình Dung thái độ khác thường không chịu tha.

“chỉ nói một người nào đó thôi..” đại ca, anh chừa cho em chút mặt mũi đi! !

“Tại sao anh mỗi lần gọi chuyển phát nhanh, người tới đều là em?”

“Đúng đấy thật là trùng hợp ha ha ha...”

Trình Dung trầm mặc lại. Thẩm Kỳ thấy hắn không có ý định buông tay, không thể làm gì khác là rút tay về lại nhìn thấy Trình Dung cứ chăm chăm nhìn và động tác của mình, nhất thời tiến thoái lưỡng lự. Cái kịch tính lôi lôi kéo kéo gì thế này? Quả nhiên mình nghĩ quá nhiều! !

Trình Dung tựa hồ thở dài một tiếng, buông lỏng tay ra. hắn miễn cưỡng kéo ra có chút cười, lùi về sau hai bước: “Vậy sau này, có duyên thì gặp lại.”

“... Tốt, giữ gìn sức khỏe.”

“anh cũng vậy.”

Thẩm Kỳ xoay người, lướt qua thấy thân thể Trình Dung lung lay, tay ấn nơi ngực trái mà ngã xuống. Thẩm Kỳ sợ đến mức tim muốn rớt ra ngoài, nhào tới ôm lấy đối phương: “Trình Dung” thực sự vóc dáng nhỏ bé của hắn không thể chịu đựng nổi, hắn đỡ lấy Trình Dung, hơi thở trở nên gấp gáp. Thẩm Kỳ run rẩy vói tay vào túi của hắn: “thuốc ở đâu? Anh có mang theo thuốc bên ngoài không?”

Trình Dung nở nụ cười: “Không có chuyện gì.”

“Không có chuyện gì cái quỷ a!” Thẩm Kỳ nhanh khóc lên , “Đều tại em... Điện thoại di động, điện thoại di động đâu?”

Trình Dung dè dặt tay hắn: “Không cần đi.”

Em đây sao đi được chứ đại ca!”em không đi, anh buông tay để em gọi điện thoại.” Thẩm Kỳ tránh thoát bàn tay của hắn. Trình Dung lại lặp lại một lần: “không được đi.”

“em không đi.” Thẩm Kỳ cũng lặp lại một lần, đột nhiên cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Trình Dung gật gù, nghe xong ung dung ngồi dậy: “Vậy thì tốt.”

“...”

Thẩm Kỳ thần sắc cứng đờ đánh giá sắc mặt như thường của Trình Dung.

Vừa này thật giống như không xảy ra chuyện gì.....

“anh, anh sao?”

Anh ấy giả bộ sao? Là sắp đặt chuyện này sao? Như thế thực sự không tốt a! !

Trình Dung buông xuống mi mắt như cười như không, Thẩm Kỳ thấy sắc mặt hắn so với bình thường trắng mấy phần, nhất thời không rõ lúc này tốt cùng là giả bộ hay chính là cho mình thấy hắn giả bộ. Đang lúc đang tự hỏi thì nghe thấy Trình Dung nói: “xin lỗi, anh sợ em đi rồi sẽ không trở lại, có mấy lời sợ sẽ không có cơ hội nói với em.”

Thẩm Kỳ cả người đều đại ra .

Trình Dung không cho hắn tiêu hóa xong đã nói thẳng: “em với anh cùng một loại người chứ?”

Cùng một loại người đi

Một loại người đi

Loại người đi

Người đi

Đi

Trình Dung nhìn vẻ mặt của Thẩm Kỳ, ý cười bên môi càng sâu “có phải quá đột ngột, vậy em có thể suy nghĩ một chút.”

“Không cần...” Thẩm Kỳ dung ý thức còn sót lại mà mở miệng “em là”

Trình Dung hơi cúi người, nhìn thẳng vào con mắt của thiếu niên: “có thể nói chuyện này với em bây giờ cũng không phải là thời điểm tốt, nếu như em không thấy có ứng cử viên tốt hơn _____ có muốn cùng với anh kết giao không?”

Thẩm Kỳ ngất ngất ngây ngây bị Trình Dung dắt trở về cửa tiệm. Hắn dắt xe đạp đi, quay đầu đi với Trình Dung, 2 mí mắt đánh nhau run rẩy nhưng không dám nhìn lên.

Mọi người trong cửa hàng tò mò nhìn hai người bọn họ. Trình Dung sờ sờ đầu Thẩm Kỳ, thấp giọng nói: “chú ý an toàn, nhớ nhìn đường đó.”

Thẩm Kỳ vừa khôi phục lại bình thường mặt lại đỏ tới mang tai, vội vàng gật đầu một cái rồi như chạy đi. Sau khi đi qua mấy phố cách cửa hàng đồ ngọt, tk không phụ sự mong đợi của mọi người mà té lộn nhào xuống đất một cái. Hắn bò lên lại suýt chút nữa đập đầu vào xe đạp, một bên nhanh nhanh đi chuyển phát nhanh, cánh tay bị xước thành vết nhưng khoe miệng hắn không thể kiềm chế mà giương lên. Cười một nụ cười hạnh phúc.

7. Chương 7

Sau khai giảng được một tuần, Thẩm Kỳ vào tài khoản của mình lưu lại một câu: “ năm sau gặp lại”, căn rằng một cái gỡ bỏ hết một tá game. Mắt rung rung mà đóng hết phần cứng các avi nhỏ, dùng tâm trạng quật cường như đánh trận mà nhìn về vấn đề biển cả trong giáo trình.

Các thầy cô giáo trong khối mười hai bắt đầu nói một đồng chuyện như tung máu gà cho học sinh, đối với Thẩm Kỳ cũng chỉ đang nằm ở phía dự bị, cũng còn đang quá trình quan sát. Ba mẹ Thẩm Kỳ rất bình tĩnh, thường thấy sắc mặt vui mừng không giấu được của hai người như trúng vé số số, cuối cùng thắng con của mình cũng hiểu chuyện. Bây giờ Thẩm Kỳ đã trở thành đối tượng được bảo vệ, hai người xem ti vi

cũng không dám mở to âm lượng, Thẩm Ký mua mấy quả táo cắt gọt sạch sẽ đưa vào phòng đặt bên bàn học của Thẩm Ký.

Thẩm Ký nhìn mẹ xoay người đi ra, thềm thở ra một hơi, lấy chiếc điện thoại dưới chồng sách bài tập ra, trên màn hình là tin nhắn nhắc nhở.

“bài tập rất nhiều hả?”

Khóe miệng Thẩm Ký giương lên, chép chép miệng trả lời: “thật sự nhiều không đếm xuể a QAQ, mới có một tuần thôi mà khiếp thế này, còn những một năm nữa”

“cố lên! ! cần rằng một cái sẽ trôi qua nhanh, rất nhanh đó.”

“ừm.. em nhớ anh a.” Thẩm Ký ưỡn nét mặt già nua làm nũng. Kỳ thực hôm qua trở về vẫn đi vòng qua cửa hàng đồ ngọt, nhưng tình yêu đang cuồng nhiệt khiến 2 người mới gặp mặt vẫn phải tương tư.

Trình Dung rất lâu mới trả lời: “ngày mai cũng phải làm bài tập sao?”

Ngày mai là chủ nhật. trường học bây giờ thứ bảy đều phải học bù chỉ còn mỗi dư ngày chủ nhật là ngày nghỉ chân chính. Thẩm Ký nhìn lướt qua chồng sách trong tay, đêm nay làm một chút, ngày mai... quả quyết đặt xuống: “có, nhưng em sẽ nhín nhín chút thời gian.”

“đi thư viện đi, anh cùng em học xong sẽ đi chơi một chút.”

Thẩm Ký ngẩng đầu nhìn cửa sổ, tấm thủy tinh trong suốt chiếu lên con mắt của thanh niên sáng lấp lánh. Trình Dung nói đúng, hiện tại thời gian thực sự không hợp để kết giao, yêu đương. Chính mình khổ cực, đối phương cũng sẽ hi sinh rất nhiều. Trình Dung vẫn dự liệu được những việc này, vẫn nói ra, hơn nữa anh ấy rất hiểu tình hình của mình, khi mình bận rộn sẽ không làm phiền, khi mình cần sẽ ôn nhu làm bạn.

Hắn biết Trình Dung đang hi sinh, cũng rõ ràng vì đoạn quan hệ này mà học tập, cũng không thể chính mình không gánh vác ít trách nhiệm, càng không thể phụ lòng đối phương.

“Được rồi, ngày mai gặp ~” gửi thêm một cái mặt hun gió.

Khi Thẩm Ký đến thư viện, Trình Dung đã chờ ở đó, hắn đã chiếm chỗ cho Thẩm Ký, trước mặt là mấy quyển truyện tranh. Lúc này người ở thư viện còn chưa nhiều, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Trình Dung từ từ ngẩng đầu lên, cười cười chỉ vào cái ghế bên cạnh.

Thẩm Ký trừng trừng hắn một lát mới di chuyển. Ngồi xuống lấy ra tập sách cùng bút thước, không nhin được quay đầu liếc trộm.

Mang kính mắt cái gì chứ! ! thật sự không đẹp chút nào! !

Cảm giác được ánh mắt của hắn, Trình Dung quay mặt lại, thấu kính phản quang hơi hiện ra nét lạnh lùng, nhỏ giọng hỏi: “làm sao vậy?”

Thẩm Ký dẫn lòng để ý niệm nhưng nhớ bên trong, phun ra một bụng máu: “không có chuyện gì.”

Trình Dung liếc sách bài tập của hắn: “A, toán học.”

“à, bài này giải được một nửa, cũng không hiểu được sai chỗ nào...” Thẩm Ký nháy mắt mấy cái “toán hỏi cao trung anh còn nhớ không?”

“nhiều năm như vậy, hầu như cũng quên hết rồi.: Trình Dung cười cười: “đưa anh xem một chút.”

Hắn lấy đề ở một tập giấy trắng, trả lại sách cho Thẩm Ký, chính mình ghi một ít công thức trên tờ giấy. Thẩm Ký liếc nhìn vài lần, Trình Dung viết rất bình tĩnh, hoàn toàn nhìn không ra là cái vẽ đã quên ít nhiều..

Hắn từ đầu đã có nghi hoặc, tại sao hắn lại là một ông chủ cửa hàng bánh ngọt.. tất nhiên cũng không phải cửa hàng bánh ngọt không được, nhưng trực giác vẫn nghĩ Trình Dung như một nhân tài không được trọng dụng, ý nghĩ này của hắn cũng chỉ thoáng qua, nếu tùy tiện mà hỏi nói không chừng còn động vào vết thương của anh ấy.

Thẩm Kỳ thu hồi ánh mắt về phía đề bài khác liền nghe Trình Dung nói: “hắn là như thế, em xem có vấn đề gì không.”

Thẩm Kỳ đến gần, Trình Dung từng bước từng bước nhẹ giọng giảng giải, khí tức ấm áp phảng phất bên tai, hắn giật cả mình, lặng lẽ liếc nhìn gò má Trình Dung, mang kính như thế, nhưng vẫn đẹp trai...

“Nhìn cái gì?”

Thẩm Kỳ khà khà cười khúc khích: “nhìn anh rất thích.”

Trình Dung cốc một cái trên đầu của hắn: “Chuyên tâm một chút.”

“Ồ.”

Hai người không tiếp tục lên tiếng, trong không gian yên tĩnh chỉ nghe âm thanh lật sách cùng tiếng xoạt xoạt viết chữ. Thẩm Kỳ vẫn nhớ khi hắn làm xong sẽ có thể cùng Trình Dung đi ra ngoài dạo chơi, mặt bắt đầu đỏ ửng sát khí mà giải đề, rất nhanh tiến tới cảnh giới “vật ngã lưỡng vong” (không chú ý đến gì khác). Giải quyết được phân nửa bài tập, hắn đột nhiên cảm thấy hơi khát nước, vội đặt bút xuống ngừng đầu lên nói: “em đi mua_____”

...

“Cái gì?”

Trình Dung chống cằm nhìn hắn, cũng không biết tư thế này đã duy trì bao lâu.

“... Nước...” Thẩm Kỳ vô tình mà nuốt mấy ngụm nước bọt, nhất thời cảm thấy vừa lúng túng vừa xấu hổ. Trình Dung nhìn vẻ mặt của hắn chọc cười, giơ tay nhẹ nhàng lấy xuống kính mắt, tiến tới..

Một nụ hôn thuần khiết, hắn nhẹ nhàng cọ cọ trên môi, thiếu niên nhắm mắt lại, thở dốc một cách rụt rè. Trình Dung một tay nâng cằm Thẩm Kỳ, từ từ làm sâu thêm nụ hôn, như từng vệt ánh sáng, như tan chảy..

“nụ hôn đầu của em” cuối cùng khi tách ra Trình Dung nhẹ nhàng nói.

“Đúng đấy, ” Thẩm Kỳ che mặt, “lần thứ nhất của nhân gia đều đưa hết cho đại gia ngài! !”

Trình Dung cười nhẹ lên: “Đại gia sẽ chịu trách nhiệm! !”

“Thẩm Kỳ, cậu không phải là có người yêu chứ?” một thanh âm kéo Thẩm Kỳ trở về hiện thực, lông mày đều dựng thẳng cả lên, chờ thấy được tiếng từ đâu phát ra mới bình tĩnh lại hỏi: “không, vì sao lại hỏi thế”

“thôi đi, cậu nên tìm chiếc gương mà nhìn lại vẻ mặt khi nãy của cậu” Đông An Á đem tập sách đẩy qua, đặt mông ngồi xuống, ngược lên trời chéch bốn lăm độ mà thở dài: “ oh, romeo, tại sao cậu lại không thể là romeo đây?”

“cậu tự mình cứ nghĩ về romeo của cậu đi.” Thẩm Kỳ không mặn không nhạt nói.

Đông An Á là một trong số bạn học ít ỏi trong trường của Thẩm Kỳ. Thẩm Kỳ vừa là gay lại là một trạch nam, học hành không giỏi, sức khỏe không đủ để đá bóng trên sân, bên ngoài không đủ bên trong còn không thể hòa đồng, bởi thế mà hắn rất ít giao lưu với những nam sinh khác, một ít nữ sinh đều yêu thích khuôn mặt trắng trắng của mình___ Đông An Á chính là một trong số đó. Người này từ lúc trời chưa sáng đã nhận định Thẩm Kỳ là một thuần không nhưng Thẩm Kỳ không thừa nhận nhưng cũng không thể nào chấp nhận. Đối với Thẩm Kỳ luôn luôn dùng ánh mắt độc ác mà ám chỉ. Bản thân cô ấy được xưng là hủ nữ gaydar

“Cho nên nói, romeo là ai?” Đinh đại gia cười híp mắt hỏi.

“Đúng vậy, là ai đây?” Thẩm Kỳ qua loa trả lời đánh chết cũng không tiếp nhận ánh mắt của Đông An Á.

Nhìn cậu mặt như bị tảo bón đầy ngọt ngào phiền muộn như thế, chẳng lẽ romeo không muốn cậu?”

“quả nhiên lần sau phải biết khống chế tâm tình “đúng đấy, riu tí bên cạnh mà cứ tuyệt tình”

“sách, xem ra không phải.hay là người nhà phản đối?”

“đường có tưởng tượng lung tung được không?” Thẩm Kỳ thuận miệng nói nhưng trong lòng hơi động, cũng chưa từng nghe qua Trình Dung nhắc đến người nhà bao giờ.

Đông An Á kiên nhẫn tự nói tự trả lời, đếm hết cảnh kịch bản cầu huyết ra nói một lần, đột nhiên vỗ tay một cái nói: “tớ biết rồi, có phải cái tớ phán đoán lúc trước không hả! ! cô ấy thần bí mà dí sát vào “Thẩm Kỳ cậu đây không phải táo bón mà là cục hoa bị đau chứ gì?”

Chuông vào học vang lên, Đông An Á nhảy xuống bàn bên dưới, lưu lại một câu “về nhà nghỉ ngơi” cũng không chú ý đến nét mặt của Thẩm Kỳ.

Thẩm Kỳ khổ sở vò vò tóc, hoa cúc hắt đau chỗ nào chứ, ngược lại đây này! ! hắt đã xoắn xuýt việc này thật lâu_____ Trình Dung vì cái lông gù không muốn làm hắt đây! !

Thẩm Kỳ từ khi lên mười một đều trọ nội trú ở trường, nghỉ hè lúc ấy thường lấy lý do “gần nhà” và “học tập hiệu quả” để xin ở trọ. Khi ấy hắt có thể vụng trộm chơi game hoặc đánh tá lả, bây giờ hắt lại dùng thời gian ấy để gặp gỡ Trình Dung. Thi thoảng có thời gian rảnh hắt đều đến trường nói chuyện, bởi hắt một đoạn đường dài. Thẩm Kỳ vẫn như thường tâm tình bay bổng, tuy không thể trắng trợn mà nắm tay nhau trên đường nhưng nhìn thấy các đô tình nhân ôm ôm ấp ấp nhau trên đường hắt vẫn dùng ánh mắt “bạn trai tôi còn đẹp hơn mấy người” để phản ứng lại.

Thẩm Kỳ ngấm hắt vài lần nhưng Trình Dung vẫn một mặt bình tĩnh. Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra, trong lòng Thẩm Kỳ lại từng đột sóng trào. Tuy rằng hắt không có kinh nghiệm thực chiến nhưng những năm gần đây xem avi vẫn học được chút ít kinh nghiệm, hai bên tình nguyện đã lâu mà bây giờ còn thực không quá tự nhiên. Thẩm Kỳ không nghĩ tới đối phương so với mình còn không thể tới như thế! !Cứ kiểu này không phải là chờ mình chủ động đấy chứ? Thẩm Kỳ suy nghĩ một hồi nghĩ đến việc mình lắc lắc thân thể dịu dàng nói : “đại gia mau tới mà” không khỏi một trận phát tím. Loại chuyện đó so với một hài tử ngây ngô nhỏ bé như mình vẫn là nhiệm vụ cấp S à! !

8. Chương 8

Lại một vòng thi đã qua, thành tích lần gần đây nhất của Thẩm Kỳ đã lập nên kỷ lục mới, ba mẹ hắt mừng tít mắt muốn dẫn hắt đi tiệm ăn để chúc mừng. Thẩm Kỳ biểu thị ý muốn cùng bạn học tập không thể đi được, chaThẩm Kỳ lại sảng khoái mà vỗ hắt một cái: “ngày hôm nay không cần học, thi thoảng cũng phải thả lỏng một chút chứ, nghỉ ngơi học tập cùng kết hợp mà! !”

Thẩm Kỳ ngồi trong phòng miễn cưỡng mà nặn ra nụ cười, trái tim rỉ máu. Đưa điện thoại đặt trên đầu gối cộc cộc gõ chữ: “Xin lỗi T^T bị ba mẹ kéo tới ăn cơm , không tránh đi được, không thể cùng anh xem phim..”

Một lát sau, Trình Dung trả lời: “Không có chuyện gì, lần sau chúng ta xem sau.”

Thẩm Kỳ trong lòng băn khoăn: “em ăn cơm xong sẽ tìm anh, anh vẫn ở cửa hàng chứ?”

“Ừm.”

Thẩm Kỳ còn muốn đánh vài câu, bị cha hắt gõ một cái trên trán: “không mấy khi cả gia đình cùng đi chơi, để điện thoại một bên đi.”

...

Kết quả là bữa ăn này kéo dài một giờ, mẹ Thẩm Kỳ tâm tình rất tốt, mẹ một câu ba một câu cứ thể chậm rãi tán gẫu. Thẩm Kỳ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than vẫn không thể nói ra, trên lưng toát đầy mồ hôi hột.

Rốt cục cũng trả tiền rời khỏi nhà hàng, Thẩm Kỳ đang định tìm kiếm cái lý do để phản trước lại bị mẹ Thẩm Kỳ một tay kéo lấy hắt: “đêm nay trăng rất sáng, trời đẹp, chúng ta đi dạo vài vòng chứ?”

Thẩm Kỳ quỳnh lên đang muốn khéo léo từ chối, lại bị một câu: “con gần đây đi học xa nhà, chúng ta đã lâu chưa có dịp nói chuyện.” Mà buồn phiền nuốt trở lại.

Lại đi tản bộ một giờ, Thẩm Kỳ cảm di động liếc thời gian, cửa hàng Trình Dung giờ cũng đóng cửa rồi, không có điện thoại cũng không thấy tin nhắn, không lẽ tức giận.. e ngại ba mẹ đang ở đây cũng không thể liên lạc được. Thẩm Kỳ như bách thảo cong tâm (trăm ngàn con thú cào cào)

Mẹ Thẩm Kỳ thở dài: “được rồi, trở về đi thôi.”

Thẩm Kỳ như nhận được lệnh, tức khắc ngẩng đầu lên: “mẹ, con muốn đi cửa hàng văn phòng phẩm mua ít đồ___”

mẹ Thẩm Kỳ nhìn chằm chằm vào hần một lúc lâu: “Chú ý an toàn, về sớm một chút.”

Thẩm Kỳ dè ép lòng vui sướng lắm mới không chạy đi. hần trực tiếp chạy tới trạm xe bus, cũng không nhìn thấy mẹ ở phía sau đang nhìn mình trầm tư.

Thẩm Kỳ vừa đi khỏi tầm mắt của hai người đã vội vàng gọi điện thoại: “anh ở đâu? Xin lỗi, xin lỗi, không nghĩ tới sẽ lâu như vậy, ba mẹ ở bên không có cách nào cầm điện thoại..”

Trình Dung nghe thế lại nở nụ cười: “đừng nóng vội, anh còn ở cửa hàng, cũng đoán được em sẽ như thế nên cũng không có liên lạc với em.”

Sớm qua cái giờ đóng cửa, Trình Dung đang ở đây hiển nhiên chính là chờ mình. Thẩm Kỳ trong lòng thả lỏng, suýt chút nữa khóc lên: “xin lỗi, em tới liền đây.”

“Không có chuyện gì, từ từ đi.” Trình Dung âm thanh rất ôn nhu, Thẩm Kỳ càng muốn khóc. Hần đã thành niên, nhưng không có chút nào tự do, thậm chí so với khi còn bé càng ràng buộc, ngay cả tình yêu của mình cũng uất ức như thế. Tại sao hần không thể biết Trình Dung sau một năm? Chỉ cần muộn một năm, hần cũng sẽ như người mà cần thận, nghiêm túc mà sải bước tiến vào, không phải chỉ như đứa trẻ được người ta chăm sóc.

Mọi người đều nhẫn nại nhưng vẫn luôn có điểm mấu chốt, chuyện ngày hôm nay sẽ phát sinh rất nhiều lần nữa, Trình Dung sẽ một lần một lần mà cân nhắc quan hệ của hai người. dù sao hần cũng không có nghĩa vụ để chính mình chịu oan ức.

Có thể bọn họ vốn nên dừng lại ở giai đoạn tình cờ gặp gỡ, lưu lại chút ký ức mà không phải thành một bài thơ ngắn mạnh mẽ ở trong một quyển sách thối nát. Có thể Trình Dung sẽ có loại ý nghĩ này, nên mới không làm thêm một bước. Thẩm Kỳ lại tự mình buồn phiền mà suy nghĩ.

Cửa hàng đồ ngọt đã treo lên bảng “cửa hàng đóng cửa” nhưng đèn trong nhà vẫn còn sáng, toàn bộ ghế đã dọn gọn gàng chồng trên bàn ngoại trừ chỗ ngồi của Trình Dung. Trên sàn nhà sạch sẽ, quầy bar cũng không hề có thứ gì.

Thẩm Kỳ một đường chạy lại đây, thở hồng hộc mà đẩy cửa ra, đi tới bên cạnh Trình Dung ngồi xuống, mở miệng muốn xin lỗi, Trình Dung lắc lắc đầu một cái, Thẩm Kỳ càng sốt ruột.

Trình Dung cười cười đứng lên, đi tới phía sau quầy bar “uống chút gì không? Cafe?”

“A”

“trẻ em vẫn nên uống sữa tươi đi.” Trình Dung tự mình quyết định.

“...” Thẩm Kỳ chán chường.

Trình Dung bưng một chén sữa bò đi tới: “Vừa nãy chơi vui vẻ không?”

“Cũng còn tốt. Trình Dung, ” Thẩm Kỳ mắt long lanh ngấn nước nhìn hần, “anh có phải thấy em quá ngây thơ?”

Trình Dung vẫn chưa trả lời, Thẩm Kỳ tự nhiên nói tiếp: “không chỉ ấu trĩ, em thật giống như không có cách nào đứng với anh cùng một chỗ, ở một nơi, vĩnh viễn không thể ở trên một phương diện mà trả giá.. có lúc em đoán không ra anh đang suy nghĩ cái gì, là vui vẻ hay đang đau lòng, em toàn bộ không thể biết nhưng anh chỉ cần nhìn một chút sẽ nhìn thấu suy nghĩ của em..”

Trình Dung lẳng lặng nhìn lông mày của hắn dần nhẵn thành đoàn.

“... Thế giới của em cũng chỉ có từng ấy.” Thẩm Kỳ bắt đầu rối loạn, “nhưng anh lại như sống ở phía ngoài.” Khi hắn mở miệng hắn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ, hắn thấy khoảng cách giữa hắn cùng đối phương thực sự rõ ràng.

Dù có tự nguyện hay không, hắn vẫn là một người đang được nuôi dưỡng, đúng giờ tưới nước bón phân, Trình Dung lại ở một nơi phồn hoa náo nhiệt, đối với hắn mà nói cũng chỉ là mơ hồ huyền ảo. Chờ đến khi hắn là một cái cây lớn tỏa bóng mát thì Trình Dung có thể ở đây sao?

Thẩm Kỳ ngẩng đầu lên, uống rượu giống như uống một hớp lớn sữa bò, đem cái chén đã trống không mà đặt úp trên bàn: “em rất nhanh lớn lên, rất nhanh sẽ không phải hình dáng như bây giờ! ” hắn nói giỡn như đang thề thốt “vì thế..”

Vì thế, anh có thể tạm thời đừng muốn dời ánh mắt? có thể đừng đi quan tâm những người âu phục giày da hoa đào kia không?

Thẩm Kỳ ghen nửa ngày vẫn không nói ra, cuối cùng thở dài: “xin lỗi, em đã nói rất khó hiểu..”

Trình Dung đứng dậy đi ra.

Phía sau nơi nào đó truyền đến “Đùng” một tiếng vang nhỏ, ánh đèn trên đỉnh đầu từng chiếc từng chiếc tắt ngúm. Bên trong cửa hàng đột nhiên rơi vào bóng tối, ánh đèn đường bên ngoài chiếu qua tấm cửa kính lại trở nên chói mắt. Thẩm Kỳ giật mình dời mắt qua chỗ khác, nhìn những ánh sáng chiếu xuống mặt đất như sân khấu, chiếu một câu chuyện uyển chuyển của thành phố về đêm mà khán giả chỉ có hai người.

Trình Dung ở trong bóng tối hướng hắn đi tới. Thẩm Kỳ ngẩng đầu lên xem, ánh mắt đen kịt của đối phương bây giờ trở nên lưu động và lấp lánh ánh sáng màu nhạt.

Nhịp tim của Thẩm Kỳ đột nhiên đập gia tốc, mãi đến khi Trình Dung đi tới trước mặt, chậm rãi cúi người xuống, hắn mới rõ ràng mục đích việc tắt đèn của Trình Dung.

Có lẽ là hoàn cảnh một đêm đen kích thích giác quan của con người, trình độ của nụ hôn này vượt xa nụ hôn lúc trước, lan tràn vị ngọt trong không khí. Thẩm Kỳ cảm nhận được mùi vị sữa trong miệng mình, còn một hương vị u ám không thể nói rõ được. Bọn họ trao đổi nước bọt cùng hơi thở cho nhau, liếm láp gặm cắn như đang tranh đấu, vô thanh vô thức nhưng chấn động lòng người. Thẩm Kỳ choáng váng mà sa vào, chỉ cảm thấy thời khắc này thực không chân thực.

“em sẽ không nhanh lớn nhanh, cho dù có nóng ruột, em cũng chỉ có thể từ từ, rất chậm rất chậm, bắt đầu từ từ mà thay đổi..”

Trình Dung một tay ôm Thẩm Kỳ, kéo hắn đứng lên, cái ghế vang lên tiếng kéo kẹt. Thẩm Kỳ kích động đến cả người run rẩy, ôm lấy Trình Dung càng chặt hơn khiến cả hai càng ngày càng gần, môi lưỡi quyến luyến lẫn nhau mang theo một đường nước bọt từ khóe môi chảy xuống, tim đập mãnh liệt như sắp thoát ra khỏi thân thể bay về phía bầu trời đêm.

“em sẽ nôn nóng, sẽ thất vọng, sau đó mỗi một khắc em sẽ bắt đầu hoài niệm về thời điểm bây giờ, nhưng đây là chuyện rất lâu sau đó...”

“không cần gấp gáp, anh sẽ chờ em..”

Bên tai Thẩm Kỳ vang lên âm thanh trầm thấp trên choker khiến thân thể không biết phải làm gì, trên mặt đều trở nên thiêu đốt, hắn theo bản năng mà ôm cổ Trình Dung, cả người đều dựa vào người hắn, mang theo tiếng nức nở ai oán: “ Trình Dung.”

Một tay của Trình Dung vói vào áo của Thẩm Kỳ mang theo xúc cảm lạnh lạnh, đầu ngón tay trên lưng Thẩm Kỳ bắt đầu chuyển động, mỗi một chỗ được Trình Dung chạm vào đều nóng lên. Trình Dung chợt dừng lại, hắn ngăn người, cũng cảm giác được người nào đó rút tay về.

Yên tĩnh qua đi, Thẩm Kỳ đột nhiên thấy có chút cảm giận, không lẽ bản thân mình không có mị lực? Hắn mặt không đổi sắc cố ý hờ hững nằm trên tay Trình Dung, cách vạt áo mà ẩn ẩn vào điểm trên ngực trái, Thẩm Kỳ ngẩng đầu, ánh mắt mê ly mà nhìn Trình Dung, môi đỏ sưng huyết đến hết sức câu dẫn.

Trình Dung cầm lấy tay hắn, lại kéo dài một điểm: “đừng nghịch” âm thanh có chút khàn khàn.

Thẩm Kỳ đột nhiên nghĩ đến một sự tình cực kỳ nghiêm trọng___ Trình Dung đến cuối cùng có phải là số một không a! !?

Chẳng lẽ hắn không muốn đề mình mà căn bản không muốn tiến vào người khác. Thẩm Kỳ càng nghĩ độ khả thi càng lớn, hoa cúc cái gì, mỹ nhân đeo đai kiên cường cái gì! ! không phải chỉ là một cực phẩm trên lý thuyết thôi sao! ! hơn nữa thân thể của hắn có thể đảm nhận việc ở trên đến cùng trong việc ân ái chứ! ! mình rất cực vì cái lông gì mà tin chắc hắn là công a! ! quay đi quay lại lại là hai tiểu thụ nắm tay nhau sao! ! xong đời a! !

Bình tĩnh! ! Thẩm Kỳ dẹp bỏ tâm tư một vụn con ngựa chạy sầm sầm trong lòng, nếu không thể hi vọng ở đối phương thì bản thân mình có thể thay đổi! ! mặc dù thời điểm xem avi mình chỉ nghĩ đến việc a ưm ô ô chứ không phải là việc hỏi đối phương thoải mái không, mặc dù mình cũng chưa bao giờ hình dung qua, nhưng chưa thử sao biết! ! cũng có thể khai phá được một kỹ năng ẩn tàng skill đây! !

Xử nam bé nhỏ Thẩm Kỳ trong lòng đã trải qua vô vàn thống khổ giày dũa, rốt cục không màng sống chết mà quyết tâm, nơm nớp lo sợ mà đưa tay về phía Trình Dung sờ..

Trình Dung mạnh mẽ nắm tay Thẩm Kỳ. Đây mắt mơ hồ lộ ra sát khí.

“em đang định làm gì?”

Thẩm Kỳ rung mình một cái, nhắm mắt tìm đường chết: “Làm... XXX anh?”

...

“đùa thôi đùa thôi ha ha ha.. ngao, đau chết mất đau chết mất.” tay Thẩm Kỳ bị nắm đến đau, nghe răng trợn mắt xin tha. Trình Dung không nhúc nhích, sắc mặt ẩn trong bóng tối không nhìn thấy rõ.

Thẩm Kỳ chột dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “em chỉ muốn, nếu như anh không thể.. em có thể..”

Trình Dung chậm rãi buông tay hắn ra nói: “anh không thể?”

Thẩm Kỳ rung mình một cái, vội vàng nói: “không phải, không phải ý đó___ a! !”hắn không kịp chuẩn bị mà kinh ngạc thốt lên, áo đã bị một cái tay vói lên ***g ngực, tầng da dễ bại lộ trong đêm, tóc gáy Thẩm Kỳ dựng thẳng, đột nhiên nơi nào đó trước ngực truyền đến một trận tê dại, đại não đột nhiên trống rỗng, hắn nhếch nhếch miệng mà quên phản ứng.

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

[Skip to content](#)

Trình Dung mở môi ngậm lấy hạt ngọc bên trái đang muốn nhô lên, duỗi lưỡi liếm liếm rồi không chút khách khí mà gặm cắn nó, đầu lưỡi thô ráp áp sát mặt ngoài, một cảm giác xa lạ không phải đau cũng không phải ngứa kích thích thẳng tới thần kinh, Thẩm Kỳ không biết phải làm như thế nào, chỉ biết há miệng liên tục để hô hấp.

Hình ảnh này Thẩm Kỳ cũng đã từng thấy trong avi, tiểu thụ luôn bị đùa giỡn đến mặt đỏ bừng bừng muốn khóc, hắn cũng đã lên lún giầy vò hai viên ngọc trước ngực mình nhưng ngoại trừ bị đau ra thì cảm giác gì cũng không có. Thẩm Kỳ vẫn cho rằng avi chỉ đều lừa người, thật không ngờ tới nó sẽ có tư vị như vậy... như vậy...

Trình Dung đột nhiên nhẹ nhàng cắn một cái, như một dòng điện xuyên qua cơ thể, Thẩm Kỳ nhẹ nhàng rên một tiếng, cả người bất giác mà run lên. Trình Dung không chút lưu tình, ở mảnh đất hoang mà tùy ý khai thác, gặm cắn, liếm láp mãi đến khi viên đậu đỏ nở lớn như nhũn ra, biến thành một quả trái cây thơm ngọt mới tạm hài lòng mà thả nó ra, ánh mắt dời sang bên khác.

Cho dù ở trong bóng tối, cũng có thể nhìn thấy một viên chưa qua rụng vào gần như lồi lên, giống như không thể chờ đợi được nữa mà mời gọi.

Trình Dung thu hồi ánh mắt: “Chính mình làm đi.”

Thẩm Ký nhất thời quần bách không ngớt, hừ hừ làm phiền một hồi, thấy Trình Dung không hề bị lay động, không thể làm gì khác hơn là chậm rì rì gờ tay lên nắm . Ở trước cái nhìn chăm chú của Trình Dung mà xoa nhẹ nửa ngày, nét mặt già nua đã sớm hồng thành bàn ủi, hoàn toàn không có gì là vui vẻ. Thẩm Ký giận hờn giống như tăng thêm cường độ mà lôi kéo, nhất thời đau đến rớt nước mắt: “Không được... anh tới...”

Trình Dung tựa hồ nở nụ cười: “Nằm trên bàn đi.”

Đầu Thẩm Ký bốn mươi lăm độ ngẩng lên, không cho bị thương chảy thành sông.

Báo ứng! Đây đều là báo ứng về cái miệng hèn hạ! ! !

Hắn như làn gió mùa đông mà bay tới cạnh bàn, ngã chổng vó mắt nhìn trên trời nhìn không khác gì con chuột bạch bị kẹp tứ chi ở trong phòng thí nghiệm.

Cửa ải khó khăn sắp tới, nhà trường như phát rồ mà chỉ cho lớp 12 nghỉ được mười ngày, nhất thời khiến học sinh kêu than đến dậy trời động đất.

Thẩm Ký nhắn tin rầm rì oán thán vài câu, chần chờ hỏi Trình Dung: “tết gần đến.. anh có tính toán gì không?”

Tuy rằng Trình Dung vẫn chưa bao giờ nói rõ, nhưng Thẩm Ký mơ hồ cảm giác được đối phương không có người nhà, cho dù có cũng rất ít khi qua lại. chuyện này đã ở trong đầu hắn rất lâu, mấy lần muốn hỏi nhưng đều sợ gây nên chuyện thương tâm cho Trình Dung nên cuối cùng cũng không thể mở miệng.

Trình Dung trả lời: “chắc sẽ đi nơi khác ở mấy ngày.”

Thẩm Ký thở dài phào nhẹ nhõm, Trình Dung nói như vậy chỉ ít cho thấy hắn vẫn có nơi để đi. bằng không mọi người đều chơi tết chơi xuân ấm áp gia đình như thế sẽ không tránh khỏi đau buồn. Nhưng nghĩ đến nghỉ đông lại không có cách nào gặp mặt, đối với ngày nghỉ như thế này hắn vẫn rất chờ mong.

“vậy em có thể gọi điện thoại cho anh được không?”

Trình Dung lại hồi tưởng đến vẻ lấp bắp của Thẩm Ký không khỏi nở nụ cười: “đương nhiên”

Trình Dung nói nơi khác, kỳ thực chính là gia đình Hứa Quốc Tề.

cha hứa mẹ hứa mới sáng sớm đã thu dọn xong ngôi nhà, đang ở trong bếp bận rộn thì Hứa Quốc Tề nhấn chuông cửa, 2 người liền vội vàng ra đón: “ai nha, tiểu trình tới rồi! ! tiểu trình sao lại gây như thế? trên đường chắc mệt mỏi lắm hả? Mau mau vào ngồi..”

Hứa Quốc Tề: “.. Tiểu Trình còn tiện thể dẫn con của hai người về đây ạ..”

Trình Dung xách lễ vật đưa cho 2 người, cho cha Hứa một bình rượu lâu năm, cho mẹ Hứa một bình nước hoa. Mẹ Hứa ngửi hân một cái “đã nói con không cần mang gì về rồi, cứ không nghe lời thế. a, trong nhà còn có đồ ăn.” Mẹ Hứa vội vã hướng về nhà bếp, quay đầu lại hô một tiếng “Tiểu Tề ngồi chơi với Tiểu Trình, đừng cho hắn vào đây, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Ồ ____” Hứa Quốc Tề cười trên nỗi đau của người khác mà vỗ vỗ Trình Dung “đến ghế salong ngồi đi.”

Trình Dung cười khổ. Hắn ban đầu có kế hoạch đi Đông Nam Á du lịch nhưng mẹ Hứa cha hứa cứ kiên trì nói cuối năm không nên ở một mình, dặn dò Hứa Quốc Tề phải lôi kéo được Trình Dung về nhà. Xác thực bầu không khí ở đây thực sự rất tốt, nhưng được mấy người ở đây bảo vệ cứ như bảo vệ động vật cũng cảm thấy rất khó chịu.

Anh trai Hứa Quốc Tề hôm nay theo mẹ về nhà mẹ đẻ, còn có một em gái đang học cao trung. Em ấy gần đây mê mẩn những thứ rất kỳ quái, thừa dịp anh đi ra ngoài, chạy đến bên Trình Dung nhỏ giọng hỏi: “anh thích những người có thể hình có bắp thịt sao?”

Trình Dung nháy mắt mấy cái: “cũng bình thường.”

“Vậy có phải hay không có người chuyên môn thích vạm vỡ?”

“Tiểu Bạch!” Hứa Quốc Tề xa xa trách mắng, “Có thể tán gẫu bình thường một chút được không?”

Hứa Tiểu Bạch nhú lại mũi, Trình Dung nhỏ giọng nói: “Còn có người thích thịt mũm mĩm.”

“oaa —— vậy anh ở dưới phải không?”

“Không có, phẩm vị của anh khá là theo xu thế làm chủ.”

Hứa Tiểu Bạch tạm thời đã được thỏa mãn mà nhảy nhót rút lui, ánh mắt cười ra thật giống như ánh mắt đào hoa của Hứa Quốc Tề, chừng 2 năm nữa lại gieo rắc tai họa. Trình Dung nhìn em gái tràn đầy vui tươi phấn khởi lại nhớ tới Thẩm Ký, không biết mấy ngày nghỉ này có học hành hay không, có phải nung nấu ai oán mà nhìn điện thoại cầu an ủi không nữa..

Trình Dung cùng một nhà Hứa Quốc Tề ăn bữa cơm tất niên, mẹ Hứa đặc biệt vì hấn àm thanh đổi mấy món ăn thanh đạm. Ăn được một nửa thì nhận được tin nhắn Thẩm Ký gửi đến đánh biểu tình lẫn lộn hỏi hấn nghe được điện thoại không. Trình Dung cười cười, nói một tiếng: “xin lỗi, con đi nghe điện thoại” liền đi vào phòng vệ sinh, tiếp điện thoại.

Thẩm Ký ở đầu kia che miệng nói nhỏ: “em là chuẩn ra ngoài này đấy, trong nhà anh em thật nhiều, mỗi người đều lần lượt hỏi em một câu có phải năm nay thi đại học không, thực sự không thể nhẫn nhịn mà.. không quấy rầy anh chứ?”

“làm sao được chứ. Đúng rồi, em năm nay thi đại học sao?”

“... Trình Dung! ! !”

Trình Dung trầm thấp nở nụ cười nửa ngày mới ngừng lại: “ bài tập ra sao rồi?”

“Đừng nói nữa, trường học đây là không cho người ta đường sống cầu an ủi, cầu vuốt lông a.”

“Sờ sờ. chỉ còn lại một học kỳ, thắng lợi trong tầm mắt .”

“cầu an ủi... Trình Dung cầu trở lại a...”

Trình Dung lại là một trận cười: “Qua mấy ngày đi, nói không chừng ở trước khai giảng có thể gặp nhau.”

“ngao, có thật không!” máu Thẩm Ký hoàn toàn được phục hồi, “Nói chuyện giữ lời a! có người tìm em, chúng ta nói chuyện sau nha.”

“hừm, chờ anh về anh sẽ báo cho em.” Trình Dung cúp điện thoại, đi về phòng ăn rồi ngồi xuống. Hứa Quốc Tề liếc nhìn hấn, muốn nói lại thôi. Hứa Tiểu Bạch lại không chút khách khí mà hỏi: “anh Trình, anh về mặt như xuân về rạng rỡ thế là ai gọi cho anh đấy.”

Hứa Quốc Tề cốc đầu em gái: “ăn cơm! !”

...

Chờ khi bữa ăn kết thúc, Hứa Quốc Tề thu dọn bát đĩa đi rửa, Trình Dung đi vào trợ giúp, hấn cuối cùng cũng tìm được cơ hội hỏi hấn: “là Thẩm Ký?”

“Ừm.”

“... Không nhìn ra cậu là người tốt như thế đấy.”

“Cái này gọi là phản phác quy chân.” (trở lại nguyên trạng)

“Cũng đúng nha, ” Hứa Quốc Tề cười khổ, “Đại gia cậu cái gì chưa từng thử chứ.” Nghĩ đến thời gian hoang đường ngày trước, hấn nhịn không được nhú mày. Đoạn thời gian trước Trình Dung sinh sống 20 năm như đại thiếu gia, thú vui dục nhục cứ bỏ bê bản thân mà chơi bời đến như gần chết nửa cái mạng, để anh em chỉ có thể một bên nhìn chứ không thể làm được cái gì ____ cái cảm giác đó hấn thật không muốn lĩnh hội một lần nữa “đứa bé kia rất tốt, chỉ có điều chờ hấn lớn lên thì cũng hơi lâu dài. Mặc kệ thế nào thì cậu có thể yên ổn thì chúng tớ cũng rất hạnh phúc.”

Trình Dung vỗ vỗ vai hấn.

“Tiểu Trình con làm sao không đi vào!” mẹ Hứa ở ngoài nhà bếp mà gọi.

“Không có gì bác gái, con chính là cùng a tề trò chuyện.” Trình Dung nói.

Hứa mẫu đi rồi hai người trái lại đều trầm mặc. Cuối cùng Hứa Quốc Tề nở nụ cười: “hãy đối tốt với đứa bé kia một chút.”

“Ừm.”

Bọn họ ngồi ở trước tivi cùng xem tin tức và mấy truyền hình chào đón năm mới, Trình Dung không thể thức khuya, sớm đã vào phòng ngủ nghỉ ngơi, ngủ thẳng đến nửa đêm thì bị âm thanh pháo hoa đánh thức, ngoài cửa sổ sáng như ban ngày, xa xa truyền đến âm thanh như reo hò.

Điện thoại di động rò rò giống như chấn động, một cái tin nhắn chúc mừng năm mới được gửi tới. Trình Dung lật qua lật lại, đầu ngón tay dừng lại ở một cái tên.

Thẩm Kỳ: “Tân niên vui sướng gào! (^ ^) hôn nhẹ ~ ”

Trình Dung mỉm cười lên: “Tân niên vui sướng, thân yêu.”

Sáng sớm ngày đầu năm đã có một trận tuyết lớn, rơi ba bốn ngày mới chịu dừng lại.

Thẩm Kỳ bị ba mẹ bắt đi anh em họ hàng chúc tết, cô tam bà sáu cứ vậy hấn sờ đầu nắn tay xoa chân, còn chưa hết sợ hãi thì thằng em thừa dịp hấn không chuẩn bị thì sờ soạng điện thoại của hấn cầm đi chơi. Thẩm Kỳ một bụng máu cứ thế mà ngậm xuống, cũng chỉ có thể an ủi bản thân trong ấy chỉ có tin nhắn tùy tiện, cũng không đến nỗi lộ chuyện đi. càng lớn càng thấy tết cũng chỉ như thế, bạn học cũng có người chiến đấu với đồng bài tập, có người thi thoảng gọi hấn đi hát KTV nhưng hấn thấy không hứng thú. Hấn bây giờ chỉ hi vọng có thể gặp mặt Trình Dung.

Ngày mùng năm, Thẩm Kỳ cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Trình Dung: “anh đã về”

Thẩm Kỳ lệ nóng doanh tròng: “anh ở đâu? Em sẽ cố gắng đến đó.”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc hai giây: “Tới nhà của anh đi.”

Thẩm Kỳ choáng váng. Đây là tự mình nghĩ sâu xa đó chứ? Đúng không? Như thế không thành vấn đề sao? ! Nhân gia còn chưa có chuẩn bị kỹ càng a! !”Địa chỉ ở đâu?”

Trình Dung phát ra một cái tin nhắn lại đây.

Vốn là chiều hôm đó ba mẹ còn muốn đi Xuyên Môn, Thẩm Kỳ tự nhốt trong phòng ngủ lẩn qua hai vòng cuối cùng cũng nghĩ ra được hạ sách, trùm kín chăn nói vọng ra ngoài: “mẹ, con đau bụng..”

“Khỏe mạnh như thế sao đột nhiên lại đau ?”

“Không biết, có thể là hai ngày nay ăn quá nhiều đồ dầu mỡ.” Thẩm Kỳ râm rì, “Buổi chiều con không đi được không?”

mẹ Thẩm nghi ngờ nhìn hấn một lát: “Vậy con nghỉ ngơi thật tốt, thực sự không cần uống thuốc.”

“ạ không ạ...”

ba mẹ Thẩm Kỳ đi ra cửa. Xe mới vừa đi được một đoạn, mẹ Thẩm nhớ tới quà tặng cho anh em còn để ở nhà mới xuống xe quay trở về. Mới mở cửa ra nhìn thấy Thẩm Kỳ đang mặc áo khoác ngoài đứng ngây ngốc nhìn mình/

“con không phải thân thể không thoải mái sao, tại sao lại xuống giường ?”

Thẩm Kỳ đỏ mặt lạnh: “Quá, quá đau, xuống đường tìm thuốc ạ.”

mẹ Thẩm nhìn mặt hấn đỏ lên mới nói: “thuốc cho con để ở trên bàn đó.”

“Há, như vậy a.”

Thẩm Ký đi vào nhà bếp chậm rì rì rót nước, bên tai truyền đến tiếng mẹ Thẩm khóa cửa, hắn mới thở ra một hơi, trong lòng biết mẹ đã nghỉ ngơi, lúc này nên ở nhà thành thành thật thật mà chờ. Nhưng lâu rồi mới có một cơ hội gặp nhau, thực sự không cam lòng.

Ước chừng xoắn xuýt một lát, Thẩm Ký vẫn đi ra cửa, hướng trạm xe buýt chạy đi.

Ở phía sau hắn, mẹ Thẩm mặt như màu đất mà đi ra.

10. Chương 10

[Skip to content](#)

Xe công cộng ở trên đường đi như bay trên nền tuyết trắng. Thẩm Ký xuống xe, đang lúc nheo mắt tìm kiếm phương hướng thì có một cái ô che trên đỉnh đầu. Trình Dung cầm một chiếc ô màu đen đứng bên cạnh hắn, trên vai hắn đã có chút tuyết: “đi thôi.”

Trình Dung ăn mặc rất ấm áp, Thẩm Ký đi mấy bước, lén lút lấy tay bỏ vào túi áo khoác của hắn. Bên trong lót lông dê, sờ lên rất mềm mại.

Đây là lần thứ 2 hắn đến nhà Trình Dung. Ngày đông nên nơi này trải thêm một chiếc thảm, đệm bông nhìn qua vô cùng ấm áp. Bên trong thực sự là không khí sung túc hạnh phúc. Thẩm Ký cởi áo khoác treo ở móc treo nơi cửa, nhìn ngó bốn phía lại nhìn thấy cây xương rồng hôm trước được đặt nơi cửa, dường như xanh tươi hơn hẳn.

Thẩm Ký nhất thời cảm động “anh còn giữ à! !”

“Hừm, anh nói rồi, anh rất thích. Ngồi đi.”

“em cho rằng đó là lời khách khí...” Thẩm Ký ngồi trên ghế salong, nhận lấy chén trà nóng, nâng trong tay mắt to nhìn hắn: “khi đó em sợ anh thực không thích em.”

Trình Dung biết hắn nói là lần nào, buông xuống mi mắt không nói, trực tiếp dán lên môi hắn.

Vừa đến đã vào thẳng vấn đề à! ! đầu Thẩm Ký loạn thành từng đoàn, thấy Trình Dung không có ý dừng lại, không thể làm gì khác là nghĩ làm sao để chén trà trở lại. Thẩm Ký bị cắn một cái gào một tiếng nhảy lên: “nóng, nóng, nóng! !”

Trình Dung ngẩng đầu lên, môi dưới hiện lên một vết vết máu. Thẩm Ký lại muốn xoa nức .

Trình Dung không nói gì, đứng dậy tìm túi chườm đá để trên tay Thẩm Ký. Bầu không khí kiêu diễm nhất thời tan thành mây khói, Thẩm Ký nhìn nhìn tay của mình mới nói: “môi của anh, không cần xử lý sao?”

Trình Dung nở nụ cười: “Giúp anh liếm một hồi?”

chơi kiểu nào đây? Xấu hổ play à! ! khẩu vị trả thù của anh có cần phải nặng như vậy không đại ca! !

Thẩm Ký đuối lý đỏ bừng mặt, mặt nhẵn nhất thời thông suốt, chạm rãi nghiêng người tới, đuổi ra đầu lưỡi ở trên môi mềm mại của Trình Dung mà liếm liếm.. một giây sau đã bị câu dẫn mà tiến vào miệng đối phương.

Mùi máu tanh như rỉ sắt giữa hai người trao đổi, Trình Dung không biết bị cái gì kích thích, một tay nâng đầu Thẩm Ký, đầu lưỡi mạnh mẽ xâm lược vào khoang miệng đối phương như vói vào nơi yểu hần sâu xa. Từ tiếng nhạc nhẹ nhàng bây giờ biến thành tiếng nhạc nặng nề, mài ép cần xé mà mút vào, hoàn toàn không để một khe hở để thở dốc. Đầu óc thiếu dưỡng khí của Thẩm Ký mà trở nên choáng váng, phía sau bị người ta kéo xuống, cổ họng phát ra vài tiếng ô ô, rất nhanh thay đổi thành tiếng trêu chọc. Trình Dung một tay chạm rãi hướng phía dưới tìm kiếm, môn trốn sống lưng Thẩm Ký, cuối cùng ở chiếc khe nhỏ mà hướng tới, tràn ngập ý tứ đè ép.

Thẩm Ký cả người cứng đờ. Trình Dung dừng một chút, chạm rãi buông hắn ra: “Chưa chuẩn bị xong?”

“Cũng không phải...” Thẩm Ký thở hổn hển mấy lần mới thuận khí, đột nhiên không dám nhìn Trình Dung, giống như nhìn cặp mắt đen láy kia sẽ sa vào chôn thây vào đó. Cái tên này khởi xương đến giờ thực giống như đòi mạng.

Trình Dung vươn ngón tay, tay sượt qua phiếm môi ướt át, tựa hồ như cực lực nhấn nạy cái gì, một lát mới nói: “em chỉ cần mở miệng...anh sẽ chờ đợi.”

Câu nói này nói tới cực kỳ phiến tình, Thẩm Ký bị thanh âm khàn khàn âm ôn nhu làm run run một cái, theo bản năng mà kéo hẳn: “em, em đã thành niên .”

“Vì lẽ đó?”

“ ... ”

Trình Dung đẩy mắt né qua một nụ cười, ở khóe môi Thẩm Ký hôn một cái: “Phòng tắm ở bên kia.”

... Thẩm Ký yên lặng đi vào trong phòng tắm, đóng cửa lại trong nháy mắt còn nhìn thấy Trình Dung mỉm cười đang nhìn mình.

Thẩm Ký ma sát tắm rửa nửa ngày trong phòng tắm, tẩy rửa hoa cúc nhỏ còn nặng hơn.. hoa cúc nhỏ không quen với việc tiếp xúc với ngón tay, tâm hồn ngây ngô hơi co lại. Thẩm Ký suy nghĩ một hồi đột nhiên nghe tới âm thanh tú bà thanh lâu the thé nói: “lát nữa cho người khai bao.” Cả người đột nhiên run rẩy xóa đi hình ảnh trong đầu.

Thẩm Ký bọc trong cái khăn tắm lớn mà đi ra, Trình Dung cũng không ở trong phòng khách. Hắn quay đầu nhìn cửa phòng ngủ, trái tim nhỏ bé của Thẩm Ký nhảy nhảy nửa ngày, rốt cục cũng đi tới mở cửa.

Trình Dung vẫn mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên giường, thấy Thẩm Ký đi vào, hắn nhẹ giọng nói: “khóa cửa đi.”

Thẩm Ký như sinh ra ảo giác mà chính mình như tiến vào hầm thiêu. Hắn nhắm mắt lại nghe lời mà khóa cửa, Trình Dung phía sau đã đứng lên, lặng lẽ đến gần, đưa tay mở ra cái khăn tắm, thứ duy nhất che đậy thân thể bây giờ đã rơi xuống đất, thân thể thiếu niên lỏa lồ ở trong không khí, cũng không biết do lạnh hay căng thẳng mà thân thể Thẩm Ký cứng đờ căng thẳng, thân thể khỏe mạnh cân xứng, khí tức của tuổi trẻ thực vô cùng sống động.

Cảm giác được con mắt Trình Dung đang xem xét trên thân thể mình, Thẩm Ký nhìn lên đối phương, có chút lo sợ. Lần trước dưới tia sáng rất mờ, lần này lại sáng rõ như thế, Trình Dung có hay không thích thân thể mình đây..

Trình Dung chậm rãi ngồi xổm người xuống, mặt đối diện với tính khí nho nhỏ của Thẩm Ký, không đợi Thẩm Ký phản ứng đã há mồm ngậm vào.

Thẩm Ký trơ mắt nhìn đôi môi Trình Dung kề sát vào đầu mút, giống như thưởng thức một món ngon mà nhắm nháp, đột nhiên liếm liếm hai quả cầu phía trước. Thẩm Ký cả người run lên, Trình Dung hầu như chưa hề làm gì cả mà cậu nhỏ của Thẩm Ký đã ngẩng cao đầu. Thẩm Ký cúi thấp mi mắt, khoang miệng mềm mại chậm rãi bao lấy, đầu lưỡi cán quanh liếm láp mút vào, phát sinh tiếng nước *** mỹ phiến tình. Cảm giác thấy cậu nhỏ dần lớn lên, Trình Dung giương mắt trên ghẹo mà liếc lấy Thẩm Ký.

Kỳ thật đây là lần đầu tiên Trình Dung làm đến mức này, mới đầu thấy Thẩm Ký quá sốt sắng, chỉ muốn động viên hắn một chút, nhưng nhìn thấy phản ứng quá thành thực của hắn cũng làm cho Trình Dung cảm thấy được cảm giác thỏa mãn.

Thẩm Ký chỉ cảm thấy bên dưới cứ phun ra nuốt vào, tiến vào càng lúc càng sâu, chậm rãi đẩy vào yết hầu đối phương. Bản thân hắn chỉ dựa vào bản năng mà đẩy đưa mấy lần, cảm nhận được yết hầu chật hẹp bao quanh lấy cậu nhỏ, Trình Dung ngẩng đầu lên, làm cho hắn tiến càng sâu vào trong yết hầu. ý tưởng này nhanh như tia chớp đập tới đầu, chân Thẩm Ký mềm nhũn, gần như thể mà phát tiết ra.

Trình Dung quay đầu đi mà khắc khắc mấy lần, tựa hồ không nghĩ tới Thẩm Ký sẽ bắn nhanh như thế. Thẩm Ký lui về sau mấy bước dựa trên tường, ngượng ngùng nói: “lần đầu tiên...”

Trình Dung đứng lên: “Đi lên giường nằm.”

... Lại tới!

Tiểu bạch thổ Thẩm Kỳ lần thứ hai nằm thẳng người trên đường, bên vang truyền đến tiếng lạch cạch, Trình Dung hình như lấy món đồ gì từ trong ngăn kéo, dưới eo đột nhiên được chèn thêm một cái gối. cảnh tượng này khiến hắn liên tưởng đến cảnh hắn chờ bác sĩ đến tiêm khi còn bé. Thẩm Kỳ cố gắng xóa bỏ cảnh tượng trong đầu, như không hề báo trước hắn cảm thấy cúc hoa của mình mát lạnh, hắn giật giật thân thể lại nghe tiếng Trình Dung vang bên tai: “thả lỏng”

Ngón tay Trình Dung dính đầy KY, kiên nhẫn ở cửa huyết mà khuấy đảo một lúc mãi đến khi phía đầu đã ẩm ướt, ngón tay từ từ dò xét vào. Nhỏ cúc hoa sốt sáng mà bao bọc lấy ngón tay, Trình Dung cúi xuống thân thể, ở hai điểm trước ngực mà nhẹ nhàng cắn mút, khiến hắn dễ chịu một chút, tay không ngừng dò xét xung quanh, đem hành lang khô khốc được thoải mái, đẩy chút dịch mỡ đi vào, đẩy cả ngón tay đi vào mà chậm rãi thăm dò hậu huyết.

Thẩm Kỳ nhìn trần nhà, dần dần sản sinh cảm giác như thật như ảo, bên tai vang lên tiếng nước làm người ta mặt đỏ tim đập, điểm trước ngực cùng cúc hoa bên dưới càng ngày càng trưởng, cũng không thể nói là thoải mái hay khổ sở. Cậu nhỏ Thẩm Kỳ lại lung lay mà đứng lên. Trình Dung nhìn thấy biến hóa của hắn, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve tính khí, Thẩm Kỳ nhìn không được mà hừ hừ vài tiếng, nghe vào tai lại như làm nũng. Trình Dung cười nhẹ một tiếng: “giúp anh mở ra”

Thẩm Kỳ mơ mơ màng màng đứng dậy, cúc hoa bên trong còn giữ ngón tay Trình Dung. gương mặt hắn đỏ lên liền trở lại lấy vật áo lông của Trình Dung muốn kéo.

Trình Dung: “...” Hắn chỉ chính là quần.

Thẩm Kỳ còn đang chấp nhất mà lôi kéo vật áo, Trình Dung thở dài, kéo móng vuốt của hắn ra, đem quần áo của mình thoát. Thẩm Kỳ nhìn thần thể Trình Dung có chút ngẩn ra, Trình Dung được chăm sóc, tuy gầy gò nhưng có vẻ không suy yếu, da dễ trắng trẻo nhưng vì nắng nẻ mùa hè mà tạo thành màu vàng nhạt nhìn càng sắc sảo, càng như ngọc thạch. Khiến hắn ngỡ ngàng chính là các vết tích cũ ở trên ngực trái, đều mờ đã không dễ dàng nhận ra, cái sâu nhất như là mới lưu lại gần đây. Thẩm Kỳ đơn giản chỉ cảm thấy xót xa, ánh mắt cứ dính vào đấy, làm thế nào cũng không thể dời đi được. Cho đến giờ phút này, hắn mới rõ ràng ý thức được người này luôn sống trong bóng tối và sự tử vong.

Trình Dung vẫn nhìn chăm chú vào phản ứng của Thẩm Kỳ, nhìn thiếu niên lộ ra vẻ sợ sệt cùng thương tiếc, sắc mặt hắn tối sầm lại, tay lại chậm rãi đi vào. Thẩm Kỳ bị đau, nhìn để không hề rằng, thật thật mà nằm trở lại. Trình Dung thấy hắn đột nhiên cẩn thận từng li từng tí một, khóe miệng giương lên, rút tay về đối tư thế: “em ngồi lên trên đi.”

Da mặt của Thẩm Kỳ lại bước vào cuộc chiến mới. hắn giương ánh mắt mong chờ nhìn Trình Dung nửa ngày, hi vọng đối phương thu hồi mệnh lệnh nhưng Trình Dung có vẻ không động đậy, trái lại mỉm cười với Thẩm Kỳ. Trong đầu Trình Dung lại vang lên câu nói câu tú bà: “đại gia muốn chính người mở bao.”

Khuôn mặt Thẩm Kỳ tối sầm, mơ mơ màng màng chuyển đến, ngồi quỳ chân trước mặt Trình Dung, khua tay nửa ngày mới vòng xuống tiểu cúc, mở ra nhắm ngay tiểu Trình Dung, hít sâu một hơi rồi ngồi xuống_____

Tiểu Trình Dung bị lệch phương hướng mà tuột ra. Hắn ôm hi vọng nhìn về Trình Dung thì thấy hắn đỡ cậu nhỏ nói: “anh giúp em.”

“... Ân...”

Trình Dung lại là một mặt tựa cười mà không phải cười, một tay nắm cậu nhỏ, một tay nâng mông Thẩm Kỳ: “Xuống đây đi.”

Thẩm Kỳ lại hít sâu một hơi, mới vừa ngồi xuống một chút, nhỏ cúc hoa đã chạm phải đỉnh đầu của cậu nhỏ. Hắn liều mạng nhắc nhở chính mình phải thả lỏng, từng giây tiếp nhận dị vật đi vào. Cúc hoa được bôi trơn đầy đủ đã không còn cảm giác khô khốc, nhưng còn chật to đến mức hắn cảm thấy đau đớn, hắn theo bản năng mà muốn đẩy kẻ xâm lấn ra ngoài. Trình Dung bị kẹp đến nhú mào, đưa tay vuốt ve cậu nhỏ của Thẩm Kỳ, phân tán sự chú ý của hắn, một tay kia ở trên eo Thẩm Kỳ chậm rãi dùng lực mà xoa bóp.

Thẩm Ký bị ép ngồi xuống dưới, nhỏ cúc hoa càng ngày càng đau, hần muốn xin tha, đột nhiên cúc hoa được mở lớn, đầu đỉnh toàn bộ đi vào, đâm thẳng vào trong, Thẩm Ký đặt mông ngồi trên thân của Trình Dung, đau đến mức khóc lên.

Trình Dung ôm lấy eo Thẩm Ký, đến gần hôn vào khoeo mắt ướt át, trong miệng nhẹ nhàng mà dụ dỗ, một bên xoa cậu nhỏ đã ũ rũ của Thẩm Ký. Hơn nửa ngày Thẩm Ký mới lấy lại sức lực, không muốn cứ kẹp lấy Trình Dung, trái lại thử động vài lần, hai người liền cảm cảm giác được hình dáng của đối phương, cậu nhỏ của Trình Dung lại trưởng to thêm một chút. Thẩm Ký cắn răng quỳ lên, chờ tiểu Trình Dung trượt nhanh tới cửa lại cắn răng ngồi xuống, bên trong hần đã ướt át căng mịn nửa muốn cự tuyệt nửa muốn nghênh ngang hút lấy Trình Dung, Trình Dung chịu không được mà ôm lấy Thẩm Ký xoay người. Thẩm Ký chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thực sự chấn kinh mà theo bản năng co rút lại, cái mông lập tức đã bị đánh một cái “đùng kẹp” Trình Dung tách hai chân hần ra, thuận lợi mà đâm càng sâu, không nhanh không chậm mà đưa đẩy, Thẩm Ký thực sự hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể lặc lư mông theo Trình Dung, ở tư thế cứ mặc hoa cúc cho quân tử hải, hần còn đối diện với tính khí của mình, thực xấu hổ muốn đâm đầu vào gối.

Trình Dung mỗi một lần đâm đến chỗ sâu nhất, cực ỳ chậm rãi, ở một nơi nào đó không ngừng mài ép, Thẩm Ký dần dần thích ứng với dị vật bên trong, nhìn nhìn Trình Dung đang cực kỳ chăm chú, đang trong trạng thái nghi hoặc thì một cảm giác mãnh liệt xoẹt qua thần kinh, cả người cứ thế nảy lên “ A! !”

Tìm được, Trình Dung như cười mà như nghiền ngẫm, con người Thẩm Ký đột nhiên mù mờ, chỉ có thể tự hỏi đã xảy ra chuyện gì “vâng.. cái gì?”

“Thích không?” Trình Dung hỏi ngược lại. khai phá xử nam thực rất có cảm giác thành công.

“Thật kỳ quái!.. A!” Thẩm Ký vừa sợ kêu một tiếng, Trình Dung đang cúi đầu mà sát qua lại. Điện đóm lửa bùng bùng lẩn trốn, trong não trống rỗng, cứ liên tiếp không ngừng kích thích bên trong, rốt cục nảy ra một ấn tượng mơ hồ —— thân thể mình bên trong thật sự tồn tại cái nghịch thiên như thế —— nhưng rất nhanh loại ý nghĩ này cũng bị hần gạt đi, kích thích đã biến thành cảm giác mơ hồ được bay lên cứ không ngừng tích lũy. Hần từ bỏ suy nghĩ, dựa vào bản năng nguyên thủy mà đóng đưa cái mông, đem một điểm đón lấy Trình Dung.

Động tác của Trình Dung chỉ làm ở trong một phạm vi rất nhỏ, thể lực khiếm khuyết đã nuôi dưỡng hần thành một người không lãng phí sức lực cùng thời gian, cảm giác được biến hóa của Thẩm Ký, hần biết đó là điểm mẫn cảm của đối phương, ra sức đóng đưa đẩy nhanh cường độ, hướng về nơi sâu nhất mà đâm tới, ở trong phòng hẹp truyền ra tiếng *** mỹ, hậu huyết Thẩm Ký tràn đầy chất lỏng trong suốt.

Thẩm Ký ánh mắt mờ mịt, thở dốc ồ ồ, tràng đạo không bị khống chế mà co rút lại. Trình Dung đột nhiên gia tốc kịch liệt, không hề che giấu chút chinh phục nào mà như muốn đâm thẳng vào khu thần kinh của Thẩm Ký muốn thông qua thân thể thẳng chống đỡ Thẩm Ký trung khu thần kinh. Thân thể những bộ vị khác giống như biến mất, chỉ có hai người liên kết mà tồn tại, dây dưa ,cung cấp dưỡng khí lẫn nhau. Cảm giác kỳ lạ nhanh chóng nhấn chìm lý trí, cổ họng Thẩm Ký phát ra tiếng ừ a a rên rỉ.

Nhỏ Thẩm Ký cứng đến nỗi phát đau, nhưng không được người an ủi, Thẩm Ký nhịn không được mà muốn đưa tay chạm nó thì bị Trình Dung bắt lấy. Thẩm Ký gấp đến độ con mắt đều đỏ: “cho em sờ...”

Trình Dung vờ vờ tính khí Thẩm Ký, tưới dầu lên mà xoa bóp nhẹ nhàng.

“A... A...” Thẩm Ký trước mắt từng trận trắng bệch, đôi tay Trình Dung hần đã lĩnh giáo qua, lúc này bàn tay thon dài lại đưa hần đến tuyệt cảnh tan vỡ, chỉ vân vân xung quanh như gọi như mời.

“Trình, Trình Dung... Van cầu anh...”

“Nhấn một hồi.” Trình Dung cũng sắp đến thời khắc sống còn, hãm lại tốc độ mà đưa đẩy thân thể

Thẩm Ký liều mạng vặn vẹo, mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin. Trình Dung rốt cục nắm chặt hần, vừa vuốt ve tính khí của hần, Thẩm Ký gần như co giật mà bắn ra. Cao trào đều đạt tới, toàn thân đều nóng lên, Trình Dung thúc đẩy còn thịnh, trong giây lát cũng phát tiết ở trong thân thể hần.

Hai người ôm nhau nghỉ ngơi chốc lát, Thẩm Ký đầu óc tỉnh lại, sụt một hồi ngồi dậy: “Xong em phải nhanh đi về!”

edit H quá khó khăn >_>

11. Chương 11

[Skip to content](#)

Trình Dung đem Thẩm Ký đi ra ngoài. Khi ra đến cửa nhà trọ, Trình Dung đột nhiên dừng chân, Thẩm Ký quay đầu nhìn hắt ánh mắt kỳ quái hỏi: “làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Thẩm Ký đoán hắt là thân thể không khỏe, dù sao vừa nãy vận động quá dữ dội : “Nếu không anh không cần đưa em về, em vẫn nhớ đường mà.”

“Không sao, đi thôi.”

Trình Dung ôm lấy Thẩm Ký đi ra một đoạn, không dấu vết quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Tuyết rơi xuống mặt đường, rơi vào dấu chân hai người vừa lưu lại không lâu. Mẹ Thẩm như mộng du mà đi trên đường trở về.

Mẹ Thẩm một đường theo đuôi Thẩm Ký chen chúc trên xe bus, lẫn trong đám người nhìn chằm chằm Thẩm Ký. Dọc theo đường đi là vô hạn suy đoán ở trong đầu không ngừng đảo quanh, mãi đến khi Thẩm Ký xuống xe, mẹ cũng vội vàng vàng mà xuống, nhìn thấy con mình bị một người đàn ông dắt đi.

Mẹ Thẩm đi đằng sau, các loại ánh mắt hành động mờ ám của hai người đều rõ mồn một.

Chờ đến khi vào trong tiểu khu, trên đường bây giờ chỉ còn lại ba người, yên tĩnh đến ngay cả âm thanh giẫm lên tuyết cũng rất rõ ràng. Mẹ Thẩm Ký không thể không kéo dài khoảng cách, xa xa nhìn thấy 2 người quẹo vào một dãy nhà, nhưng khi bước tới cửa thì bóng dáng hai người đã biến mất không tung tích.

Mẹ Thẩm đứng dưới lầu chờ rất lâu nhưng con trai vẫn không thấy về.

Bà cẩn thận hồi tưởng lại hình ảnh hai người liên tục nói với mình chắc chỉ là bạn học hay bạn của nó mà thôi, nhưng tâm vẫn từng bước từng bước chìm xuống. Bà không thể thuyết phục được chính mình bởi vì bà thấy Thẩm Ký đưa tay vào túi nam nhân sưởi ấm, nam nhân nghiêng đầu nở nụ cười, tràn đầy ôn nhu, đó chỉ là đối với những người yêu nhau mà thôi. Lại nhớ tới gần đây Thẩm Ký lúc vô thức sẽ lộ ra mỉm cười, lén lút gọi điện thoại, tùy tiện biện lý do để ra ngoài...mẹ Thẩm Ký toàn thân rét run, trong đầu loạn thành tương hồ, cuối cùng ngơ ngác mà ra khỏi tiểu khu nhỏ.

Đồng tính luyến ái là cái gì? Mẹ Thẩm đã xem qua tin tức, cũng nghe qua ti vi, sách báo kinh kịch. Lạm dụng, bệnh sida, ánh mắt xã hội, chống đối cha mẹ, bị buộc đến con đường chết. bà cứ nghe vài lần, cứ nghĩ chỉ là mấy tiết mục bịa ra cho mọi người nghe, xa rời với sinh hoạt quá xa. Bà thực không ngờ chuyện này lại phát sinh trên bản thân mình.

Thẩm Ký cùng một người đàn ông ôm ấp — mẹ Thẩm rung mình một cái, lại muốn xóa tan hình ảnh trong đầu. làm sao có khả năng? Con trai thông minh hiểu chuyện như thế, vì sao ở dưới sự quản giáo của mình lại thành thế này? Tại sao phải làm như vậy? Sao muốn gạt mình chứ? Hắt biết hắt sẽ đối mặt với cái gì không?

Mẹ Thẩm hầu như muốn tóm chặt Thẩm Ký mà gào lên, đem đồ vật trong đầu hắt ra mà xem từng cái. Bà đột nhiên xoay người trở lại, bên tai truyền đến tiếng thắng xe và tiếng tài xế mắng mỏ: “không có mắt sao.”

Bà yên lặng đi trên đường cho người đi bộ, ép buộc mình phải tỉnh táo lại. thời điểm thế này không thể tùy tiện, huyền não không phải cách hay. Xu hướng *** không thể mắng một lần như thành tích thi cử, nói vài câu là có thể sửa lại. từng hình ảnh khốc liệt trên truyền hình từng cái từng cái hiện ra trước mắt, lấy tính của ông lão kia, nóng nảy như thế cũng không biết sẽ phản ứng gì. Bà thực sự không dám tưởng tượng.

Bà đứng dưới gốc cây hồi lâu, lâu tới mức khiến người đi đường dồn dập liếc mắt, bà hít sâu một hơi, đổi phương hướng mà quay lại.

Mẹ Thẩm bước vào văn phòng giao dịch, sau khi cùng nhân viên nghiệm chứng thân phận mới tra sổ gần đây cùng ghi chép tin nhắn của Thẩm Kỳ. Bà chỉ nhìn một lát liền đoán được suy nghĩ của mình chính xác. Đêm không hết số lượng tin nhắn cũng cuộc gọi nhưng cũng liên lạc với một dãy số.

Ôm tia ảo tưởng và hi vọng cuối cùng, mẹ Thẩm Kỳ bấm gọi số điện thoại kia.

“uy?” giọng nam ôn hòa.

Mẹ Thẩm lập tức cúp điện thoại, phần nộ, thương tâm, tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ra, hai tay đều run rẩy. Đây chính là người đàn ông kia, đem con của bà đi một bước sai lầm. Bà đã phải mất nửa ngày mới bình tĩnh trở lại, lại một lần nữa bình tĩnh quay số.

“uy?” Đối phương không có nghe thấy trả lời, dừng vài giây, “Xin hỏi ngài là?”

mẹ Thẩm chăm chú nắm điện thoại di động: “tôi là mẹ của Thẩm Kỳ.”

Đối phương giống như không sợ hãi chút nào: “Chào bác.” Tiếng nói của hắn không nóng không lạnh, “Có một số việc trong điện thoại không tiện nói, chờ lúc nào bác rảnh rồi, chúng ta sẽ nói chuyện, ý bác thế nào?”

” hợp ý tôi. Cậu hiện tại có thời gian không.”

Thẩm Kỳ kéo một đóa hoa cúc đau nhức trở về nhà, cũng không lâu sau thì cha trở lại. mẹ Thẩm rất muộn mới về, nói là cùng bạn bè ăn cơm. Thẩm Kỳ trong lòng có quỷ, không dám nhìn mặt mẹ mà sớm trở về phòng.

Ngày thứ 2 đã trở về với quy củ của trường. Sau tết mấy người đều được tẩm bổ ăn cho đến mặt mày đều hồng hào, duy chỉ có Thẩm Kỳ một mặt đau khổ, bước đi cũng không ra đi, Đông An Á từ sau đuổi theo, vỗ hất một cái: “em gái đây đi nhà vệ sinh sao? Cần anh giúp đỡ không?”

“Cút.”

“Em gái ngoan không nên tức giận, cẩn thận đụng hoa cúc.”

“...” Thẩm Kỳ hiềm thấy trên trên mặt xuất hiện bí bách, “Tết đến ăn phát hỏa.”

“Tở cái gì cũng chưa hỏi, cậu cứ thế gấp gấp giải thích làm gì, chẳng lẽ thực sự tu thành chín quả rồi?”

Thẩm Kỳ xù lông: “đầu óc như cậu chỉ hoạt động có thể thôi à !”

Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy , nhưng ở nơi nào đó không nhìn thấy đuôi cũng đã ngoắt lên tận trời rồi___ tu thành chín quả, từ ngữ thật tốt đẹp. tuy rằng hoa cúc còn đau, nhưng cái này cũng chỉ tạm thời thôi, không chừng lần sau sẽ thích ứng.

Thẩm Kỳ lòng tràn đầy cho rằng chẳng mấy chốc sẽ có lần sau.

Kết quả cả ngày trôi qua, Trình Dung cũng chưa gửi tin nhắn hỏi thăm hoa cúc của hắn.

Chuyện như vậy trước đây chưa bao giờ có, Thẩm Kỳ đợi được buổi tối, rốt cục không nhịn được mà bản thân tự gọi nhắn tin hỏi: “Rất bận sao?” Hắn đưa điện thoại di động đặt ở trong tay, một bên làm bài tập thỉnh thoảng liếc mắt nhìn. Năm phút đồng hồ, mười phút, một giờ, điện thoại di động màn hình cũng không sáng lên.

Có thể hay không là tức rồi? Thẩm Kỳ thấp thỏm nghĩ lại mình làm sai cái gì rồi. Vừa nãy cái kia tin nhắn thật giống có chút ý tứ chất vấn, hắn vừa phát hiện lại bổ sung một cái: “Bận bận phải chú ý thân thể nha ^^/~”

Lần thứ 2 lại đá chìm biển lớn (một đi không trở lại). mẹ Thẩm Kỳ lần đầu tiên không mang hoa quả sang đây, nhưng lại cầm tờ báo ở sau Thẩm Kỳ không xa mà lật lật xem, cái này chính là đang giám sát, Thẩm Kỳ hôm qua mới vừa nói dối, trong lòng chột dạ không yên, cũng không dám chạm điện thoại di động, cúi

đầu làm bài tập. sau khi xong, Thẩm Kỳ mới chạy vào phòng cửa lại, dơ điện thoại ra nhìn_____ vẫn không có tin tức nào.

Hắn gọi điện đến, chỉ nghe tiếng tút tút truyền đến nhưng không một ai bắt máy.

Thẩm Kỳ cảm thấy ngực một trận buồn bực.

Nguyên nhân gì mà đột nhiên Trình Dung không để ý tới mình? Mới hai ngày thôi? Chẳng lẽ vận động không hợp nên mới khiến hắn không có hứng thú? Nhưng thời điểm hai người tách ra vẫn còn cười a! ! hay là.. xảy ra chuyện gì?

Thẩm Kỳ đột nhiên một trận cả kinh. Sẽ không phải sinh bệnh chứ? Nghiêm trọng đến điện thoại cũng không thể nghe? Hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng, vò đầu bứt tai cuống lên chốc lát, vồ vồ cái trán mới nghĩ tới, mau mau gọi điện thoại Hứa Quốc Tề.

Hứa Quốc Tề đúng là lập tức nhấc lên, chưa nói đã cười cợt: “hiếm thấy cậu gọi điện cho tôi nha.. Trình Dung, hắn không có chuyện gì, tôi mới hấp hắn, vẫn khỏe mạnh.. không có, hắn ngày hôm nay không thấy nhắc tới cậu.... tại sao lại như vậy? Cậu đừng vội, tôi sẽ giúp cậu hỏi một chút, lát nữa gọi lại cho cậu.”

Hỏi xong lại chờ đợi. Thẩm Kỳ chờ một canh giờ, không nhìn được lại gọi trở về, bây giờ ngay cả Hứa Quốc Tề cũng không nhận được điện thoại.

Thẩm Kỳ có một buổi tối đầy ác mộng.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, Trình Dung như là bốc hơi khỏi thế gian , một điểm hồi âm cũng không có. Lúc mới bắt đầu Thẩm Kỳ không ngừng mà gọi tin nhắn, một hồi hỏi dò một hồi xin lỗi, cách mấy tiếng gần như tám cuộc điện thoại, sau đó đầu kia đơn giản tắt điện thoại. Lần này Thẩm Kỳ triệt để xác định, Trình Dung là có ý định tránh né mình. Đây ngập oan ức dần dần biến thành lửa giận. Ngay cả cái giải thích cũng không nói thì có chuyện gì chứ?

Thẩm Kỳ nghĩ tan học sẽ đến tiệm bánh, không nghĩ tới mới bước ra cổng trường đã thấy di động trong túi rung lên. Tâm hắn run rẩy, lấy ra nhìn trên màn hình: “mẹ”

“mẹ ở đường đối diện, nhìn thấy không?” mẹ Thẩm Kỳ cười híp mắt kéo cửa kính xe xuống, “Học kỳ này rất quan trọng, mẹ tới đón con về nhà, đỡ mất thời gian.”

“Không cần, con tự về cũng không mất thời gian..”

“gì mà nhanh hơn chứ, học kỳ trước không phải rất muộn con mới về đến nhà sao.” Mẹ Thẩm Kỳ vô tình mà nói.

Thẩm Kỳ yên lặng ngồi vào xe, nịt giầy an toàn. Đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, cả người trở nên đông cứng.

Xe yên ổn đi về phía trước, một không khí quỷ dị len lỏi giữa hai người. sắc mặt của mẹ Thẩm Kỳ vẫn như thường mở radio đang báo tin tức. Thẩm Kỳ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe,tâm thủy tinh phản chiếu ngũ quan căng thẳng của mình.

Mẹ Thẩm Kỳ cười cười giảm nhỏ thanh âm: “gần đây có cuộc thi, vẫn muốn nỗ lực duy trì chứ?”

“... dạ.”

“Điện thoại di động là để cho con cùng với ba mẹ liên hệ, đừng chơi lung tung.”

Trên tấm kính phản chiếu con người của thiếu niên đang co rụt lại: “dạ”

12. Chương 12

[Skip to content](#)

Lúc nghỉ trưa, Thẩm Ký chạy đến bàn Đông An Á nói: “đưa điện thoại cho tớ mượn dùng một chút, tớ không đưa.”

”kêu anh tớ nghe một chút.” Đinh đại gia kiêu chân đùa giỡn nói.

“Anh.”

“...”

“Cảm ơn.”

Thẩm Ký trốn vào phòng rửa tay, phát ra một cái tin nhắn cho Trình Dung: “Có phải là bởi vì mẹ em?”

Chờ hai phút, hắn bắt đầu gọi điện thoại. Trình Dung không có tắt máy. Thẩm Ký quyết tâm, một lần vừa một lần gọi, ngực như trướng lên, nổi uất ức như dâng trào. Gọi đến cuộc thứ mười tám, rốt cục cũng có âm thanh truyền tới.

“uy”

Trái tim nhỏ bé trong một giây bay lên liền rớt xuống: “Hứa Quốc Tề”

“là tôi”

“sao lại là anh? Trình Dung đâu?”

“Hắn a... Hắn ở bên cạnh, uống say đến bất tỉnh.”

“Ban ngày uống rượu gì chứ(tửu) ?” Thẩm Ký cau mày, “Hơn nữa hắn có thể uống rượu à!”

Hứa Quốc Tề cười gượng hai tiếng: “Không ngăn được nha.”

Thẩm Ký đột nhiên nhớ tới trọng điểm vấn đề: “Hắn tại sao không để ý tới tôi?”

“Híc, tôi không biết.”

“Vậy anh tại sao cũng không để ý đến tôi?”

Hứa Quốc Tề đỡ trán: “chuyện hai người các cậu, tôi không tiện xen vào...”

“Nghe giọng điệu này, anh rõ ràng đã biết rõ sự tình.” Thẩm Ký từng bước ép sát, “Hắn nói với anh cái gì?”

Hứa Quốc Tề cười khổ: “Không, không nói gì. Nói rồi cũng nghe không hiểu.”

Thẩm Ký giờ rất lo lắng —— hắn chưa từng gặp Trình Dung thất thố, càng khó nói đến say rượu mê sảng. Trình Dung khẳng định rất khó vượt qua, nhưng hắn tình nguyện kéo Hứa Quốc Tề đi uống rượu, cũng không tìm đến mình.

“tôi phải đến đâu gặp hắn?” Thẩm Ký nhẹ giọng hỏi.

Tiếng hỏi thăm từ điện thoại đang đặt trên bàn, Hứa Quốc Tề ngẩn ra, ngẩng đầu.

Đối diện với hắn, Trình Dung dơ ngón tay lên, làm cái thế im lặng. Hứa Quốc Tề nghe lời câm miệng. Trầm mặc vài giây, Thẩm Ký thở dài: “quả nhiên” âm thanh có chút run.

Mẹ biết rồi, dấu diếm nhiều năm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không được. Thẩm Ký tưởng tượng qua việc mình sẽ tự nói, ảo tượng việc mẹ sẽ khai sáng tiếp thu, nhưng phản ứng của mẹ đã phá tan tất cả ảo tượng.

“cậu trước tiên đừng kích động...” Hứa quốc tề ý thức chầy rờn rờn muốn động viên hắn lại thấy Trình Dung đưa một tờ giấy ghi chép đẩy đến, hqt liền nói: “Trình Dung cậu ấy đã đáp ứng mẹ cậu không liên lạc với cậu, vì không muốn bà khó xử, không muốn làm khó cậu lại không muốn làm lớn chuyện, không muốn làm cậu phân tâm, mẹ cậu hình như theo dõi cậu, có thể thăm dò ghi chép nữa nên cậu ta không thể nào gửi tin nhắn.”

“tôi chỉ đoán được là mẹ đi dò lịch của tôi.” Thẩm Ký thần thờ mà nói: “chẳng trách bây giờ mẹ còn trực tiếp tới đón tôi tan học.”

Cái vỡ diễn cha mẹ liều mạng muốn đem con trai “cải tạo bình thường” bây giờ muốn diễn trên người hắn.

Hq̣t thuận tiện khuyên “mẹ cũng chỉ lo lắng cho cậu thôi” Trình Dung cúi đầu viết chữ, hq̣t nhìn nhìn trên giấy, đôi lông mày nhíu lại, có vẻ như không tán thành ý kiến của hắn, chỉ nói: “nói chung chờ cậu thi đại học xong rồi nói sau, còn bốn tháng, nhin một chút sẽ trôi qua nhanh thôi, cậu đừng suy nghĩ linh tinh, chuyên tâm ôn tập, cậu thi vào trường khác, Trình Dung sẽ theo___ ách, tôi cảm thấy, hắn không phải người ở đây, quán đồ ngọt chuyển sang nơi khác cũng không thành vấn đề.”

Thẩm Ký tự giấu mà nở nụ cười: “tôi thật sự đáng giá để hắn hi sinh như vậy sao? Bốn tháng cũng đủ để hắn tỉnh táo lại..”

Hắn chính là sợ cậu tỉnh táo lại! ! hq̣t âm thầm lườm một cái: “nếu đúng như vậy, hắn cũng không đáng để cậu yêu, đúng hay không? Trình Dung có bao nhiêu yêu cậu thì chính cậu không phải người rõ ràng nhất sao? Tôi người ngoài còn thấy rõ ràng, cậu cũng phải tin tưởng hắn.”

Chuông vào học vang lên , Thẩm Ký do dự cúp điện thoại.

Trình Dung đưa điện thoại di động thu về. Hứa quốc tề yên lặng nhìn, đột nhiên nói: “cậu đây là đang gây xích mích ly gián cậu biết không?”

“những lời vừa nãy cũng đều là sự thật.” Trình Dung ôn lương vô hại nói.

“cậu thật thiếu đánh” hq̣t thở dài, hắn có thể dự đoán được tình hình sẽ phát triển ra sao “đứa bé kia bị cậu bán còn giúp cậu kiếm tiền, chỉ thấy sao cậu có thể ra tay với thằng bé như vậy, hắn luôn hướng về cậu, cậu hà tất phải khiến hắn cùng người nhà kết thù oán như thế.”

“Người không xâm phạm ta, ta không xâm phạm người. Đối phương đã tìm đến cửa , tớ cuối cùng không thể ngồi lấy đợi chết.”

“vì thế mà cậu nói đây là phương pháp có phần thắng lớn nhất.” hq̣t cau mày “ Tiểu Trình, nghe tớ khuyên một câu, tình cảm không phải đàm phán cũng không phải là một canh bạc, cậu dù lợi hại đến đâu cũng không thể hiểu hết nó, chân tâm chỉ dùng chân tâm đổi, như cậu... sớm muộn cũng hối hận.”

Trình Dung trầm mặc một chút: “Nhưng đây là biện pháp duy nhất tớ biết.”

Hứa quốc tề không có lời nào để nói .

Trình Dung từ từ xé tờ giấy: “a Tề, tớ không thể để hắn rời khỏi.” hắn nhẹ giọng nói: “từ nhỏ đến lớn, tớ chỉ có một tâm nguyện này, cũng phải cho tớ đạt được chứ.”

Hứa quốc tề cảm thấy lòng chua xót. Vì thế mình mới để mặc hắn, cho dù không tán thành cách hắn làm nhưng vẫn như cũ tận lực giúp hắn, hq̣t lắc lắc đầu mà đứng lên: “trong công ty còn có việc, tớ về trước, có gì thì gọi điện thoại cho tớ.” nhin không được than thở “tớ thực không hiểu cậu.”

Trình Dung nở nụ cười: “tớ cũng không hiểu.”

Thẩm Ký phát hiện mình căn bản không có tâm trạng để ôn tập, xem không vào sẽ theo bản năng mà chờ đợi tin nhắn, cầm điện thoại di động ấn chuỗi dây số quen thuộc, giấy dựa nửa ngày vẫn chỉ có thể thả xuống, bên người cô đơn trống trải đến đáng sợ, hắn quả thực không nhớ nổi mười mấy năm trước không có Trình Dung hắn làm sao vượt qua. Càng khổ não chính là trong nhà không phải duy nhất mình hắn hồn vía lên mây.

Có một lần hắn nghe thấy cha hỏi mẹ: “bà hôm qua mơ thấy cái gì? Sao cứ luôn khóc lóc vậy, gọi thế nào cũng không tỉnh.” Mẹ Thẩm Ký hốt hoảng nói : “thật sao, không nhớ ra được.” Nghe thế ngực hắn vừa nặng trĩu vừa hổ thẹn, hắn có thể tưởng tượng được nội dung đó, hắn không thể chịu đựng được ánh mắt phức tạp của mẹ, cũng có thể làm như không nhìn thấy.

Mẹ Thẩm Ký có sự nhẫn nại kinh người, vẫn cùng Thẩm Ký nói chuyện bình thường với nhau, ngoại trừ quan tâm đến sinh hoạt cùng học tập của con cái thì cái gì cũng không nói. Nhưng bà thực sự lo sợ cứ chậm rãi như thế sẽ kết thành tấm gió thổi không lọt vông mà mẹ Thẩm Ký vẫn luôn luôn chăm chăm mà nhìn nhĩ tử, từ khi tan học đến khi về nhà đến tận khi con vào phòng ngủ. Thẩm Ký làm bài tập vẫn cảm thấy ánh mắt rơi vào lưng mình, ngón tay căn bản không dám đưa về phía điện thoại di động. Hắn thấy hắn

như phạm nhân, sắp bị bức tường vô hình áp bức đến nghẹt thở, cứ ngày đêm chờ đợi trong hoàn cảnh này, cũng không thể mà không sinh ra oán giận. Cứ như thế, không bằng nói chuyện thẳng thắn với nhau, có lời gì nói hết ra để thoải mái trong lòng.

Lần này vào phòng thi, Thẩm Kỳ thực sự mệt mỏi, xếp hạng đã xuống mười bậc, đã không phải là một câu sai lầm để lằm liếm cho qua. Thầy chủ nhiệm đã đem thành tích mỗi học sinh gửi cho phụ huynh đến qua điện thoại. khi Thẩm Kỳ về nhà thì mẹ hắn đang làm cơm tối, hắn vào bếp để lên tiếng chào hỏi, mẹ Thẩm Kỳ chỉ lạnh nhạt nói: “trước đi làm bài tập đi, tí xuống ăn cơm. Cha con đêm nay đi gặp bạn bè, chỉ có hai chúng ta ăn thôi.”

Cơm nước mang lên bàn, Thẩm Kỳ lúng túng, ngẩng đầu lên, mẹ Thẩm Kỳ đến đĩa còn chưa động.

“cuộc thi cử lần này đã xảy ra chuyện gì?” mẹ Thẩm Kỳ hỏi.

Thẩm Kỳ đặt đĩa xuống, cúi đầu không lên tiếng. Không cần mẹ chất vấn, hắn cũng đủ buồn bực. Thẩm Kỳ không nghĩ tới chuyện này ảnh hưởng lớn đến tinh thần của mình như vậy, hắn thực cảm thấy mất mặt. ở trong tưởng tượng của Thẩm Kỳ, hắn cứ nghĩ lấy áp lực hóa thành động lực, dũng cảm để thẳng tiến vào đại học, sau đó chiến thắng trở về, đưa Trình Dung đến trước mặt ba mẹ. Trên thực tế, nếu như mẹ tl có phát hiện thì kế hoạch cũng sẽ thuận lợi mà tiến hành.

“gần đây nhìn con cũng chăm chỉ học tập, thầy giáo có nói về thứ hạng điểm có hạ xuống không?”

Thẩm Kỳ vẫn không nói lời nào.

Mẹ Thẩm Kỳ thở dài: “con cũng lớn như vậy , lẽ ra có thể chăm sóc bản thân, lẽ nào thật sự phải để mẹ mỗi ngày đều kiểm tra bút ký.”

“...” Thẩm Kỳ đột nhiên có chút muốn cười. Hắn nhớ tới trong mấy quyển sách của mình có lưu lại nét chữ của Trình Dung, không biết mẹ nếu biết sẽ như thế nào.

“Đừng có cúi đầu, nói chuyện đi.”

Thẩm Kỳ ngẩng đầu lên, như không thêm đến xỉa mà nói: “con tại sao không để ý chứ, không phải mẹ đã sớm rõ ràng rồi sao.”

Mẹ Thẩm Kỳ như bị sét đánh , lẳng lẳng nhìn hắn một lát, mới phát ra một câu: “Hắn đến nói với con?” bà chăm chú nhíu mày lại, “Nói không giữ lời, quả nhiên không nên tin tưởng hắn.”

“Trình Dung không nói gì, là con tự hỏi được.”

“Vậy hắn cũng không nên nói cho con biết!”

“Hắn không có nói cho con biết.” Thẩm Kỳ cảm thấy vô lực, “Mẹ, là mẹ quay lưng lại với con nên mới đuổi hắn đi, lúc nào cũng giám sát con, tra điện thoại của con, tra ghi chép của con, còn muốn con không phát hiện, như thế mẹ cảm thấy có thể thực hiện được không?”

Thẩm Kỳ mẹ bỗng nhiên đứng lên: “mẹ quay lưng lại với con! ! hắn nói hắn sẽ tìm lý do khác, không nói cho con thì mẹ cũng biết rồi, mẹ biết thì đại học rất quan trọng, sợ con phân tâm nên mới nhấn nhin như thế. mẹ còn không nói con dấu giếm chúng ta làm những chuyện kia, ngược lại con___ con muốn mặt cha mẹ người thân đặt ở chỗ nào hả? Con trai ruột cùng với một người như thế ở cùng một chỗ___”

Thẩm Kỳ như bị mạnh mẽ đập một bạt tai: “Loại người như vậy?”

“là loại người vớ va vớ vẩn của xã hội! ! mẹ nói sai sao? mở cái gì mà cửa hàng đồ ngọt chứ, cũng không biết từ chỗ nào chui ra, cũng không biết làm thủ đoạn gì mà biến con mẹ thành...”

trong ***g ngực Thẩm Kỳ truyền đến một trận quần đau.

mẹ Thẩm Kỳ ghen ngào : ” tuổi con vẫn còn nhỏ như thế, luyện ái cũng chưa nói qua, nói không chắc chính là bị hắn mê hoặc rồi mới có thể...”

Quả nhiên, quả nhiên vẫn không thể tiếp nhận chính mình.”Không có hắn cũng sẽ có người khác.” Thẩm Kỳ cũng đứng lên, “Không có hắn cũng sẽ có một người đàn ông khác. Mẹ hãy nghe cho kỹ , con xưa nay không yêu thích qua một cô gái nào, con từ lúc còn nhỏ đã biết mình là đồng tính luyện ái. Dù cho mẹ vì

thể chán ghét con, dù cho mẹ không tiếp thu con trai như con, thì con cũng không có khả năng biến thành khác phái luyện!”

Thẩm Kỳ mẹ càng khóc càng lợi hại: “Ta không thu nhận con? Là chính con bị tên kia mê hoặc đến độ không tiếp thu người mẹ như ta đây! !”

Thẩm Kỳ nhìn mẹ khóc thút thít đánh nghẹn, nện cả lòng: “cái này thực không có liên quan gì đến hần, mẹ chẳng qua là không thể tiếp nhận được con trai của mẹ là đồng tính luyện ái, vì thế mà mẹ giận chó đánh mèo mà chửi hần..”

Thẩm Kỳ mẹ căn bản không nghe thấy: “Này thật đúng là mệnh a, cứ một mực trước kỳ thi đại học lại nhô ra một người như thế, thật muốn hại chúng ta mà _____”

“Trình Dung làm sao chứ?” Thẩm Kỳ nỗ lực đè xuống lửa giận, “Trình Dung vẫn luôn cổ vũ ta trợ giúp con, nếu như mẹ không đuổi hần đi, thành tích của con vẫn tốt!”

Câu nói này phát ra âm thanh rất lớn, vừa dứt lời, ngoài cánh cửa vang lên tiếng tra chìa khóa.

Mẹ Thẩm Kỳ sắc mặt trắng bệch: “Xem đi, con đã đem hần thành người nhà, đem mẹ ruột làm kẻ địch .”

13. Chương 13

Skip to content

Cha Thẩm Kỳ đẩy cửa đi vào, thấy tình cảnh như thế, nhất thời mặt đen đi vài phần: “có chuyện gì đây, đây là sao? Thẩm Kỳ, con làm gì mà chọc mẹ khóc! !”

Mẹ Thẩm Kỳ hút hút mấy hơi, nước mắt như mưa mà nói: “lão chồng à, con trai chúng ta bị một người đàn ông câu mất hồn rồi! !”

Thẩm Kỳ đứng ở một bên, thẫn thờ mà nghe mẹ hần khóc không thành tiếng mà lên án. Cha Thẩm Kỳ nghe một câu, sắc mặt gần như đỏ lên một phần, rốt cục rút ra dây lưng liền hướng Thẩm Kỳ mà quát: “quỳ xuống cho tao!”

Trên người Thẩm Kỳ đã trúng mấy đòn, giờ đau đến không đứng nổi, cha hần vút dây lưng đập về đầu gối, mạnh mẽ mà đem hần quỳ xuống, vung lên nắm đấm gần như nện xuống người hần, cú này ba đòn mười phần khí lực, Thẩm Kỳ bị đánh đến trước mắt biến thành màu đen, cắn chặt răng không nói lời nào. Mẹ Thẩm Kỳ phục hồi tinh thần liền mạng kéo lấy ông chồng “đừng đánh, đừng đánh nữa, muốn đánh con ông chết luôn à! !”

Cha Thẩm Kỳ không để ý đến vợ, cầm cổ áo Thẩm Kỳ kéo lên mà quát: “thằng súc sinh kia ở nơi nào?”

Thẩm Kỳ một mặt hùng hồn hi sinh. Cha tức giận đến run rẩy, giơ tay định đánh thì mẹ đột nhiên nới lên địa chỉ cửa hàng đồ ngọt.

Thẩm Kỳ hoảng sợ mà ngẩng đầu lên, cha hần đã nhanh chân tới trước cửa, thân ảnh biến mất trong bóng đêm. Mẹ Thẩm Kỳ vô lực mà ngã người xuống ghế, bụm mặt không tiếng động mà khóc, bên ngoài truyền đến âm thanh khởi động của oto, Thẩm Kỳ toàn thân đều hoảng loạn, quỳ trước mặt mẹ: “mẹ! ! mẹ_____”

Mẹ Thẩm Kỳ không phản ứng, Thẩm Kỳ liền cầm ống tay áo “mẹ, cha sẽ giết người, sẽ ngồi tù! !”

Mẹ Thẩm Kỳ yên lặng vài giây, bỗng nhiên hướng ra bên ngoài mà chạy đi. Thẩm Kỳ cuống quýt đuổi tới, hai người đều đuổi theo phương hướng mà cha hần chạy đi. Thẩm Kỳ chạy rất nhanh, đem mẹ ở đằng sau, theo khu đường nhỏ hẹp mà chạy nửa ngày, nốt cục cũng thấy một chiếc xe trống, Thẩm Kỳ nhảy vào xe, báo tên cửa hàng đồ ngọt, hỗn hà hỗn hển mà dục: “bác tài, bác lái nhanh chút được không, mạng người quan trọng! !”

Tài xe nghi ngờ mà nguyệt hần một cái, đạp cần ga mà tăng nhanh tốc độ xe. Thẩm Kỳ vẫn cảm thấy rất chậm, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ liều mạng mà nắm lòng bàn tay mình. Đến khi chạy đến trước cửa hàng đồ ngọt, Thẩm Kỳ ném tiền mà chạy như điên, vọt vào cửa tiệm liền thấy cha tung một quyền đem

Trình Dung đánh ngã xuống đất. bây giờ may mắn cửa hàng đồ ngọt đã không còn khách hàng, chỉ còn hai nhân viên cuống quýt gọi 110. Thẩm Kỳ nhào tới kéo cánh tay cha hắn nhưng lại kéo không được.

“Ba! ! !”

Trình Dung lung lay bò lên, cha Thẩm Kỳ xông lên phía trước lại tung một cú đấm, trúng ngay ngực. Máu của Trình Dung trong nháy mắt bị lấy sạch, hắn như người điên mà sau lưng cha hắn hét lớn “đừng đánh! !”

Thẩm Kỳ liều mạng dùng sức mà tránh thoát nhưng thấy vô lực, dứt quãng nói: “hắn bị bệnh đau tim..... hắn bị bệnh đau tim! !”

Cha Thẩm Kỳ rốt cục cũng dừng động tác lại, Thẩm Kỳ ngã trên đất mặt xám như tro tàn, hô hấp dồn dập đến đáng sợ, hai mắt đã mất đi tiêu cự.

Thẩm Kỳ tay chân lạnh lẽo chuyển hướng sang nhân viên cửa hàng: “...mau gọi xem cứu thương.”

Xe cảnh sát cùng xe cứu thương đồng thời mở ra, người bệnh bị đưa đi cứu giúp, người đánh người thì bị mang vào đồn công an. Trình Dung vẫn giữ được cái mạng nhỏ, chuyển sang phòng hồi sức để quan sát. Mẹ Thẩm Kỳ thanh toán tiền chữa bệnh, hai mẹ con ngồi chờ ở hành lang bệnh viện cả đêm, ngồi bất động không ai lên tiếng.

Trình Dung khi tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau. Hắn nhìn chằm chằm trần nhà phòng bệnh chóc lát, liền nghe thấy bên cạnh có người kêu tên mình, nhìn sang thì thấy Thẩm Kỳ ngồi bên giường, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt có tơ máu.

Trình Dung dần dần phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười: “Không đi học?” Lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện âm thanh của mình khàn khàn.

Thẩm Kỳ dìu hắn ngồi xuống, đưa qua một chén nước ấm, nhìn hắn uống một hơi: “em có mua chút cơm, em cho anh ăn?”

Trình Dung vui vẻ: “ừ.”

Thẩm Kỳ thật sự mở hộp cơm, đưa đũa gấp cho hắn miếng rau xanh, run run rẩy rẩy mà hướng về miệng hắn, Trình Dung há mồm tiếp được, Thẩm Kỳ lại muốn bón nhưng Trình Dung đề tay hắn lại: “đùa em thôi, đưa anh ăn được rồi.”

“... anh còn có tâm tình đùa giỡn, anh suýt chút nữa gần như...” Thẩm Kỳ đột nhiên cảm miệng, biểu hiện xoắn xuýt.

“Đây không phải là không có chuyện gì sao.”

Thẩm Kỳ vành mắt đỏ lên, cố gắng tự trấn định nói: “Xin lỗi, em không nghĩ cha sẽ làm như vậy, tuy rằng nói thế như ngụy biện, nhưng hắn thật không phải là cố ý. Hắn chỉ là...”

“Hắn chỉ là nhất thời không tiếp thụ được. anh biết, là anh cũng rất đáng đánh.” Trình Dung đưa tay xoa xoa đầu Thẩm Kỳ, “Đừng trách hắn.”

Động tác này như là dùng một cái ấn xuống mở cửa nơi nào đó, Thẩm Kỳ nhìn một đêm trong nháy mắt nước mắt chảy như vỡ đê. Cha bị giam, Trình Dung hôn mê bất tỉnh, hắn cả đêm sợ hãi cùng hổ thẹn, mãi đến tận Trình Dung nói ra đã xua tan hết thấy đáng sợ. Thẩm Kỳ một đầu đâm vào trong *** ngực Trình Dung, nước mũi nước mắt cứ như thế mà tuôn trào.

Trình Dung vỗ nhẹ lưng Thẩm Kỳ, lơ đãng hướng phía cửa nhìn một chút. Cửa phòng bệnh có khe hở, bên ngoài cách đó không xa đứng một bóng người.

“bác gái ở bên ngoài sao?”

Thẩm Kỳ qua vài giây mới hiểu được hắn nói là mẹ mình, chần chờ gật gù.

“bác trai có phải là bị giữ lại?”

“Ừm.” Thẩm Kỳ thần kinh vừa căng thẳng , “em nghe được một lượt sư gọi điện thoại... Cha em sẽ ngồi tù sao?”

Trình Dung khẽ rũ mắt xuống: “Đừng lo lắng.”

14. Chương 14

[Skip to content](#)

Trình Dung không nói đền hay điều kiện gì khác mà ký tên trên hiệp định của hai người để cha Thẩm Kỳ không phải chịu trách nhiệm dân sự, cha Thẩm Kỳ tìm người bảo lãnh, Trình Dung lấy thân phận là người bị hại để trình đơn xin, thậm chí ngay cả tiền phí chữa bệnh Trình Dung cũng trả lại không kém một đồng. Cứ như thế, cả Thẩm Kỳ và gia đình không chỉ để y bị thiệt thòi còn ghi nợ một ơn huệ bằng trời với Trình Dung, mà Trình Dung căn bản không cho bọn họ cơ hội để dễ dàng trả hết nợ.

Cha Thẩm Kỳ mặt xám xịt từ đồn công an ra, cũng không nhắc tới chuyện này, giống như nó chưa từng xảy ra, cũng không phát hỏa, chỉ ngồi trong nhà một mình ngồi hút thuốc, khói thuốc làm cho cả nhà như bị bao phủ trong mù sương. Mẹ Thẩm Kỳ cũng lâm vào kinh hoàng rồi trầm mặc. Một nhà cứ như sống trong kịch câm, không khí trong nhà từ sáng tối tối chỉ im lặng. Trải qua chuyện này, hai vợ chồng trước mặt con đều bị mất hết mặt mũi, cũng đuối lý mà không dám nói gì.

Tháng ngày tựa hồ lại trở về như trước đây, thậm chí còn thay đổi hơn. Chỉ duy nhất không giống chính là mẹ Thẩm Kỳ sẽ lắng tránh hấn, ít khi nói chuyện, tựa hồ không biết làm sao đối diện với con cái chứ không như trước đây, sẽ nhìn chăm chăm con mình học tập. Thẩm Kỳ cứ ở trong bầu không khí ngột ngạt thế này quả thực không thể chịu đựng được nữa- thời gian hấn ở với Trình Dung cũng sẽ nhiều hơn.

Ba mẹ Thẩm Kỳ không đến thăm Trình Dung một lần, mặc dù thế nhưng Thẩm Kỳ mỗi ngày sau khi học xong sẽ đi tới bệnh viện, ba mẹ đều không ngăn cản, dù sao thì chính mình cũng hại người ta đến suýt mất mạng.

Việc học bây giờ rất nặng nề nên hấn chỉ có thể trông nom Trình Dung một lát, cũng không giúp đỡ được gì nhiều. thời gian chăm sóc bệnh nhân chủ yếu dựa vào hqt. Hứa tổng là người có địa vị cao lại luôn luôn hạ thấp mình đến đưa cơm bưng nước gọt táo, thực sự nếu không đến được sẽ phái người tới chăm sóc. Có lúc Thẩm Kỳ cách xa nhưng có thể nghe thấy âm thanh rít gào từ trong điện thoại của hqt: “có trời mới tin anh đang ở trong bệnh viện! !”

“đừng nóng giận Tiểu Lệ, là Trình Dung_____ a, không phải, Trình Dung là nam_____”

“nam thì thế nào! ! em thực ngu xuẩn! !”

“...” Hứa quốc tề khóc không ra nước mắt.

Thẩm Kỳ thực sự nhịn không được, bắt lấy cơ hội đem hấn kéo đến một bên hỏi: “Trình Dung sinh bệnh, ngay cả một người nhà đến hỏi thăm cũng không có?”

“Hừm, đoạn tuyệt vãng lai .” Hứa quốc tề lời ít mà ý nhiều. Thẩm Kỳ vĩnh tai lên chờ đoạn sau, hứa quốc tề nhưng một mặt “Chính là như vậy “. Thẩm Kỳ khòe miệng co giạt mấy lần: “Tại sao?”

“Cái này vẫn là từ bản thân của hấn nói cho cậu biết tốt hơn.”

Nhưng Thẩm Kỳ càng tò mò thì càng không có dũng khí cùng nói chuyện với Trình Dung.

Trình Dung giờ đã khỏe mạnh hơn nhiều, không khí tốt, chăm sóc đặc biệt, một tuần sau có thể về nhà để dưỡng bệnh. Thẩm Kỳ khổ sở nửa ngày, từ giờ sẽ không có lý do để mỗi ngày ở bên Trình Dung, trên thực tế thì giờ việc học của hấn cực kỳ bận rộn, thực cũng chẳng thể kiếm đâu ra thời gian mà gặp gỡ.

Thời gian ôn tập đã đến lúc gấp rút, thời gian bây giờ cũng chỉ có thể đếm ngược từ ba con số thành hai con số. Đây chẳng khác gì kẻ hiệu lệnh bắn phát súng ầm ầm vang dội mà chấn động vào đầu mỗi người,

trong giờ nghỉ giải lao mà toàn bộ khu mười hai đều lặng lẽ như tờ, ngay cả những học sinh nghịch ngợm đều lo lắng mà ngồi một chỗ làm bài tập.

Lúc này Thẩm Ký mới rõ ràng ý thức được hắn còn bao nhiêu kiến thức chưa được bù đắp, ngày xưa tùy tiện tiêu xài từng giờ từng phút đến giờ thấy nó cực kỳ quý giá, phần khởi chiến đấu đến hừng đông giờ cũng chỉ là bình thường, đôi lúc không chịu được hai mí mắt đánh nhau mà nằm nhoài trên bàn nghỉ ngơi lấy sức.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của con, ba mẹ của Thẩm Ký cũng vì thế mà điều chỉnh thái độ. Mẹ hàng ngày sẽ cân nhắc dinh dưỡng từng món ăn như nào, hai người thi thoảng sẽ nói vài câu an ủi khích lệ con, đây chẳng khác gì hai phái trong nhà có một phái có hiện tượng giảng hòa, Thẩm Ký thừa dịp này mà để mấy quyển phổ cập về đồng tính luyến ái lên lút đặt ở đầu đường của mẹ.

Mẹ Thẩm Ký đối với chuyện này cũng không tỏ thái độ gì, vài ngày sau Thẩm Ký mới đột nhiên nhớ tới chuyện này nên hắn mới muốn vào xem mấy quyển sách kia có dấu vết chuyển động xê dịch hay chưa, nào ngờ đầu đường còn thêm vài quyển mới, Thẩm Ký dở vài trang giấy, dòng văn vắn đánh vào tâm lý, trong lòng không khỏi mừng thầm___ tuy rằng hắn cũng không cảm thấy có thể bước qua ranh giới đó, nhưng cũng cảm giác cùng với ba mẹ đã không còn xa.

Cuối tuần này, Thẩm Ký ăn xong điểm tâm mới thử thăm dò : “con muốn đi thư viện học tập.”

Nói xong trong ***g ngực ùng ùng vang dội, cảm thấy hồi hộp chẳng kém gì đi tỏ tình. Mẹ Thẩm Ký ngẩng đầu nhìn hắn một chút, không hề nói gì. Cha Thẩm Ký coi như không nghe thấy. Thẩm Ký có chút lo sợ nhưng không thấy ai phản đối, thừa dịp hai người thay đổi chủ ý đã lên ra cửa, chạy thẳng đến nhà Trình Dung.

Hai người ở cùng nhau cũng không làm gì khác, hơn nửa thời gian vẫn là Thẩm Ký làm bài, Trình Dung ở bên cạnh yên tĩnh đọc sách. Mơ hồ cảm giác được Trình Dung đi đâu đó một hồi, sau đó một chén trà nóng bị đưa đến trong tay Thẩm Ký.

Thẩm Ký buồn bực cầm lấy tóc: ” —— ”

“Làm sao?”

“cái đề này, tính thế nào cũng không trùng đáp án chuẩn.”

“anh xem một chút.” Trình Dung tiếp nhận giấy bút viết một chút rồi nói, ” rõ ràng là đáp án sai rồi.”

“thực sự làm chủ và thợ cuồng lên nửa ngày!” Thẩm Ký nổi.

Trình Dung đưa tay vuốt lông: “em không cần để ý chuyện vụn vặt như thế, nghỉ ngơi một lát thì sẽ dời đi được chú ý.”

“A...”

Trình Dung ngược lại nặn nặn mặt của hắn: “Áp lực rất lớn?”

“... Ân.” Thẩm Ký bị nắm đến mặt đều đỏ.

“anh cũng như thế mới có thể đến được như bây giờ, chớ sốt sắng, chút kiến thức nhỏ như thế không cần để ý.”

“Nhưng là vạn nhất thi ở đây?”

“Vậy cũng sẽ không chiếm bao nhiêu điểm. cứ như thường mà làm được rồi, đừng có khiến bản thân mệt mỏi.” Trình Dung cười cười “vạn nhất không thi được đại học, anh nuôi em sẽ không thành vấn đề.”

Biết Trình Dung muốn giảm sức ép cho mình, trong lòng Thẩm Ký bình tĩnh hắn lên, mạnh miệng nói: “đừng, đừng nguyên rửa em, đại gia em sẽ thi tốt, tìm được công việc tốt sau đó kiếm thật nhiều tiền nuôi anh.”

Trình Dung ngắt người, cười khê: “Được, ta chờ đại gia đến nuôi dưỡng. Đại gia xin mời dùng trà.”

Thẩm Ký ngượng ngùng cúi đầu uống trà.

“Thẩm Kỳ.” Trình Dung rất ít khi nghiêm túc mà gọi hấn như thế, Thẩm Kỳ ngẩng đầu lên.

“em có suy nghĩ sẽ thi đến một nơi khác hay không?”

Thẩm Kỳ chớp chớp mắt. Bởi phải đợi điểm mới điền nguyện vọng nên hấn cùng ba mẹ cũng chưa nói qua việc này, có lúc ngẫu nhiên nhắc đến thì ba mẹ cũng chỉ nói hấn cứ một lòng một dạ ôn tập, tựa hồ có ý lảng tránh.

“Nếu như cha mẹ em vẫn là không chấp nhận, chúng ta có thể có thể chuyển sang nơi khác cùng ở với nhau.” Trình Dung thấp giọng nói.

trái tim nhỏ của Thẩm Kỳ bay nhảy lên. Đối với việc cha mẹ luôn canh giữ bên cạnh thì thế giới bên ngoài rất có sức hấp dẫn. đáy lòng Thẩm Kỳ bắt đầu rục rà rục rịch.

“Hứa quốc tề đã với anh chuyện này?”

Trình Dung ngẩn ra. Thẩm Kỳ giải thích: “Hấn nói với em anh sẽ đồng ý chuyển tới thành thị cùng em, em còn không tin... Dù sao rất phiền phức.”

Cho dù không phải người địa phương nhưng rời đi một nơi khác cũng mang ý nghĩa dời đi tài sản, một lần nữa thành lập mối quan hệ khác, thậm chí còn thay đổi cách sống. Trình Dung phải vì mình mà trả giá những thứ này, như thế ở trong mắt hấn, mình so với những thứ kia càng quan trọng hơn.

Trình Dung nở nụ cười: “Không phiền phức. Chỉ cần em cần anh.”

Câu nói này nói vô hạn phiền phức, bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Kỳ nhắm mắt lại đem miệng xẹt tới.

Hai người rất lâu không có hôn nồng nhiệt như vậy, ôm nhau đến suýt va vào bàn gỗ. Cuối cùng Thẩm Kỳ vẻ mặt đau khổ ngừng lại —— hấn còn muốn làm bài.

15. Chương 15

[Skip to content](#)

Ngày đó, Trình Dung ngồi cùng hấn cho đến khi mặt trời ngã về tây, hai người cùng ăn cơm tối, Thẩm Kỳ không dám gọi điện thoại về nhà, chỉ nhắn tin nói với mẹ mình ăn cơm bên ngoài. Chờ hấn về đến nhà thì cũng rất muộn. Thẩm Kỳ vừa mở cửa liền biết nguy rồi, mẹ đang ngồi trên ghế salong khóc thút thít, cha thì đưa cho mẹ một cái khăn giấy, thấy hấn đi vào, cha Thẩm Kỳ mặt lạnh mà nói: “lại đây.”

Thẩm Kỳ lòng trầm xuống. Nín lâu như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng là cực hạn. Hấn đổi dép lạch bạch mà đi tới, chuẩn bị nghênh tiếp một hồi bão táp.

Cha Thẩm Kỳ hít sâu mấy lần lại quay người đi ra, Thẩm Kỳ giống như thấy quỷ mà nhìn chằm chằm bóng lưng của hấn.

“con trai, ” mẹ Thẩm Kỳ lau nước mắt, vỗ vỗ bên cạnh sofa, “Chúng ta có thể tâm sự được không?”

Ngữ khí của mẹ dọa Thẩm Kỳ nhảy một cái. Ở trong ấn tượng Thẩm Kỳ, chưa từng thấy mẹ ăn nói khép nép như vậy. Hấn theo bản năng mà gật gù, ngồi thẳng.

“quãng thời gian trước đúng là đầu óc mẹ hồ đồ rồi, không suy nghĩ thấu đáo chuyện này, giờ nghĩ lại mới thấy rõ ràng.” Mẹ Thẩm Kỳ bình tĩnh phục hồi tâm tình, từ từ nói: “hiện tại mẹ đã biết, con là đồng tính và con cùng Trình Dung yêu nhau, nhưng đây là hai chuyện riêng biệt, ba mẹ cũng không tư giác mà đem chúng thành hai chuyện ngang hàng. Đây là chỗ mấu chốt.”

Thẩm Kỳ có một luồng linh cảm không lành: “Mẹ —— ”

“con hãy nghe ta nói, ” mẹ Thẩm Kỳ không cho hấn cơ hội mở miệng, “Mặc kệ thế nào thì con cũng là con trai của mẹ, đồng tính luyện ái cũng tốt, khác phái luyện cũng tốt, trong lòng của mẹ chỉ muốn muốn con được hạnh phúc, chắc chắn sẽ không muốn hại con.”

Khi mẹ nói câu này, hấn vẫn im lặng chờ đợi, hấn biết chắc còn có đoạn sau..

“mẹ vừa mới phát hiện chuyện của các con nên mẹ ngay lập tức muốn tìm con hỏi cho rõ ràng, nhưng Trình Dung khuyên mẹ đừng làm lớn chuyện này, ảnh hưởng đến học tập của con. Thi đại học xác thực rất quan trọng, nhưng mẹ cũng không vì vậy mà nhẫn nhịn xem như không biết. hấn chủ động hứa hẹn trước khi thi đại học xong sẽ không liên lạc với con, còn nói sẽ tìm thời gian thích hợp để nói cho con biết, cho con an tâm mà học hành. Mẹ khi đó rất hoang mang lo sợ, lúc ấy thực sự tin tưởng hấn.” Mẹ cố gắng nỗ lực để cho ngữ điệu của mình bình tĩnh “ hấn không phải là chân trước thì hứa tới mẹ, chân sau lại đứng trước mặt con tố cáo mẹ chứ?”

“Hấn không có, là con từ bạn của hấn mà hỏi ra.” Một trận hỏa vô danh bốc lên trong lòng Thẩm Kỳ “mẹ, từ đầu mẹ đã mang thành kiến với người ta..”

“là con nói mẹ có thành kiến với hấn! !” mẹ cất cao giọng “hấn căn bản không biết giữ lời hứa, đây là sự thật! ! hấn làm cho con cảm thấy chúng ta bắt nạt hấn, cái này cũng là sự thật! ! không cùng nói với mẹ hấn không làm mấy chuyện đó, nếu hấn thực sự muốn gạt con, cũng sẽ chạy đến bạn của hấn mà bịa đặt! !”

“mẹ không có bắt nạt hấn sao?” Thẩm Kỳ hỏi ngược lại.

Mẹ Thẩm Kỳ ngây ngẩn cả người, một lát mới nở nụ cười khổ: “Thẩm Kỳ, con quá đề cao mẹ rồi đó . Chỉ bằng mẹ, cũng có thể bắt nạt hấn?”

Thẩm Kỳ tưởng tượng cảnh hai người cùng bàn bạc với nhau, thực sự cảm thấy nghi ngờ.

“hấn rất lễ phép, đáng vẻ đúng mực lễ nghi, mẹ căn bản không có cơ hội để nói lại hấn, trái lại từ đầu tới đuôi đều bị nắm mũi dẫn đi..” tựa hồ như nghĩ lại lúc ấy mà uất ức, mẹ Thẩm Kỳ nghẹn ngào “có bắt nạt thì hấn cũng bắt nạt mẹ, ngay cả con trai của mình cũng chống đỡ cho hấn..! !”

Thẩm Kỳ tâm trạng buồn bực, giặt hai tấm khăn tay đưa cho mẹ: “Mẹ, mẹ trước tiên đừng khóc , trong việc này khẳng định có hiểu lầm gì đó...”

“nhìn coi, đến bây giờ con còn ở đó mà nói đỡ cho hấn, nếu như con cũng có thể che chở mẹ với ba con như vậy, chúng ta thực sự có nằm mơ cũng đều phải cười thảm rồi.” mẹ Thẩm Kỳ chán nản mà nói: “Thẩm Kỳ, mẹ không cần thiết phải lừa con, người như Trình Dung cũng không phải như con thấy đâu.”

“ ... ”

“mẹ không biết hấn nghĩ như thế nào, nhưng với người bình thường thì cùng với cha mẹ đối tượng yêu thích gặp mặt thì ít nhất cũng phải cố gắng tìm kiếm quan hệ chứ? Hấn đôi với việc này có nỗ lực không? Nếu như con có con, đột nhiên có một người từ đâu chạy tới, vừa đến liền nói muốn đem con bên cạnh mình mà lôi đi, con làm sao có thể yên tâm?”

Thẩm Kỳ đột nhiên nhớ tới, Trình Dung đã khuyên mình với hấn cùng đi nơi khác.

Thấy vẻ mặt hấn có điều buồn lòng, mẹ Thẩm Kỳ thở dài: “Người cũng lớn rồi, mẹ với ba con thì càng ngày càng già, một ngày nào đó sẽ không bảo vệ được con. Ba mẹ chưa từng nghĩ đến chuyện con sẽ nuôi dưỡng hai người, nhưng con là đứa con duy nhất nhưng lại bỏ chúng ta mà đi, con không biết ba mẹ sẽ có bao nhiêu khổ sở sao..?”

Nước mắt của mẹ vừa rơi xuống, hai mắt sưng đỏ đến đáng sợ. Thẩm Kỳ nâng hộp giấy đưa giấy cho nàng, lặng lẽ không nói gì.

“mẹ chính là như vậy nói với em.” Thẩm Kỳ nằm lỳ ở trên giường cầm điện thoại di động, dừng một chút, “anh không có gì muốn giải thích sao?”

Đầu bên kia điện thoại tĩnh vài giây: “giải thích chuyện gì đây?”

“về lý do tại sao anh không giữ lời hứa với mẹ em?”

“... Lúc đó muốn chờ mấy ngày, sẽ nói cho em biết anh muốn đến một nơi để suy nghĩ một thời gian.”

“Sau đó thì sao?”

“Chưa kịp nói thì em đã gọi điện thoại sang đây.”

Thẩm Ký trong đầu trống rỗng, chỉ nghe chính mình cười gượng một tiếng. Thì ra là như vậy, chỉ tùy tiện vung về biện một lý do, vung về đến khiến hấn ngay cả lừa gạt mình đều không làm được .

“Trình Dung, cha em tính tình rất kích động, đối với anh tạo thành thương tổn cũng đúng là thật.” âm thanh Thẩm Ký có chút run rẩy, “Nhưng mẹ em không phải người như vậy, mẹ dù tức giận sẽ không nói ra lời gì hung ác...”

Trình Dung trầm mặc .

“... Tại sao muốn gạt em?”

Trình Dung vẫn không hé răng. Thẩm Ký cũng không chờ hấn trả lời, cố nở nụ cười: “Há, suýt chút nữa đã quên, anh không có lừa gạt em. Toàn bộ sự tình đều là em hiểu lầm, với anh nửa điểm cũng không quan hệ.” Ngữ điệu lộ ra nồng đậm trào phúng, chính mình nghe đều rất xa lạ.

Làm sao lại biến thành như vậy? Lúc mới gặp như một cây thực vật ôn nhả tốt đẹp như thế, chỉ là bản thân mình quá mong muốn đối phương nên tự nhào nặn ra sao? từ trước tới nay, mỗi lời nói, mỗi hành động, mỗi cử chỉ có bao phần chân thật, có bao phần là diễn kịch?

Trình Dung đứng lên, từ từ bước đi thong thả đến phía trước cửa sổ. Bên ngoài màn đêm mênh mông, ánh đèn ánh đỏ của thành thị vẫn đục bầu trời.

“anh căn bản không để ý em có chuyên tâm ôn tập lại vội vàng tính toán tâm tư suy nghĩ của em.” Tay nhàn rỗi của Thẩm Ký nắm chặt lấy gối “em vốn là_____ vốn yêu thích anh, luôn ước gì được đi theo anh, bên cạnh anh, tại sao anh phải đưa ba mẹ với em sinh lòng hiềm khích kia chứ?”

Trình Dung ngưng mắt nhìn ngoài cửa sổ, tiêu điểm lạc lỏng như không thấy được cái gì. Một lát, mới giật giật môi: “anh sợ em vì cha mẹ mà rời đi anh.”

Âm thanh trầm thấp mang theo chút bi ai, truyền tới tai Thẩm Ký lại là mùi vị khác: “vậy em rời xa bọn họ thì có thể sao?” hấn kích động mà nói: “nếu như em cùng với anh mà đi, vậy hiềm khích giữa chúng ta làm sao tiêu trừ được đây?”

” thời gian qua đi mọi thứ đều sẽ tiêu trừ.”

“Vạn nhất sẽ không đây? Vạn nhất chúng ta gần như đoạn tuyệt vắng lai, anh bảo em làm sao lo liệu?”

Trình Dung buông xuống mi mắt: “anh sẽ cung cấp cho em tiền sinh hoạt cùng tiền học phí.”

Thẩm Ký khó có thể tin mà há miệng không nói được gì, trong lòng một trận phát lạnh.”... Cho nên nói, ở trong khái niệm của anh, cha mẹ cũng chỉ là khởi nguồn của tiền tài?”

...

“anh khi đó chính là như thế mới cùng cha mẹ anh cắt đứt phải không_____ không cần tiền của bọn họ, liền chấm dứt quan hệ?” hần ý từng trận mà dâng lên, Thẩm Ký đột nhiên cảm thấy mình chưa bao giờ hiểu được đối phương “chính anh nói với em cha mẹ vĩnh viễn là người đối tốt với em nhất, là anh khuyên em cùng bọn họ nói chuyện” một người như anh sao có thể mà phân liệt như vậy! !

“hay là, chính anh không có cha mẹ, nên cũng không thể nhìn thấy em có?”

Trình Dung sắc mặt trắng nhợt.

Lời vừa nói ra Thẩm Ký mới biết mình nói quá nặng lời, nhưng dưới tình huống này thực không có cách nào ôn hòa nhã nhặn được, hấn hít sâu một hơi nói: “em cần tỉnh táo suy nghĩ lại một chút, chúng ta tạm thời đừng liên lạc với nha.”

Hấn cúp điện thoại.

16. Chương 16

[Skip to content](#)

Thẩm Ký nói sẽ không liên lạc một thời gian cũng chỉ là cái cố trốn tránh của hắn, việc học căng thẳng làm hắn theo tiềm thức mà không muốn suy nghĩ nhiều, hắn căn bản không dám đối mặt với việc trong lòng mình đang dấy dục. Thấy hắn cứ im lặng mà không đề cập tới Trình Dung, mẹ Thẩm Ký càng muốn như người này trước nay chưa từng tồn tại.

Trình Dung ngược lại rất nghe lời, từ ngày đó trở đi thực sự triệt để mà đi khỏi cuộc sống của hắn. Mỗi ngày cứ thế trôi qua, Trình Dung không liên lạc gì, Thẩm Ký cũng không biết là vui mừng hay mất mát nhiều hơn. Vốn là hắn còn đang lo lắng việc Trình Dung sẽ gọi điện quấy rầy hắn, mình sẽ phải ứng phó như thế nào, nhưng không, sự thật chứng minh bản thân mình nghĩ quá nhiều rồi.

Nửa tháng sau, vẫn không có tin tức gì của Trình Dung, Thẩm Ký khi đi trên đường đã cố gắng không muốn ý nghĩ xằng bậy của mình ăn mòn, hắn không tin lúc ấy những lời mình nói với Trình Dung sẽ làm Trình Dung không chịu đựng nổi, nhưng đến ngày hôm nay mà ngay cả một lời giải thích cũng không có, đây có thể nói là cái gì? Đang chiến đấu tâm lý với nhau sao? đoán chắc mình không thể rồi bỏ hắn sao?

Thẩm Ký cắn răng quyết không quay đầu lại, chỉ là có lúc lật xem mấy tập bút ký, giấy nháp sẽ nhìn vào đó mà thất thần, có lúc làm bài mệt mỏi sẽ vang lên một âm thanh ôn nhu an ủi. Thẩm Ký lắc lắc đầu, mở ra một đề khác bắt đầu làm bài tập.

Một tháng sau vào một ngày nào đó và một tiết nào đó, Thẩm Ký đang nằm nhoài trên bàn học giả chết, bất thành linh hắn nghe thấy bạn học bên cạnh hướng hắn kêu to: “Thẩm Ký, có người tìm cậu! !”

Thẩm Ký vừa ngẩng đầu, suýt chút thì đôi mắt mù mờ sớm thành mắt chó (ai biết xem giúp có phải thế không?)

Ấu phục giày da, mắt hoa đào, tay kẹp túi công văn đứng ở ngoài cửa, một luồng khí tức đế vương phả vào mặt, trong nháy mắt trong phòng học âm thanh ầm ĩ không ngớt, không thiếu nữ sinh còn đưa cái cổ kéo dài ra cửa mà xem.

Thẩm Ký đầu đầy gân xanh mà chạy tới, trong mảnh ồn ào mà kéo Hứa Quốc Tề đưa đến một nơi không người: “ anh tại sao đến nơi này chứ?”

“tôi không đến, có người e là phải cần cậu đi nhật xác.”

“ ... ”

Hứa Quốc Tề nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Ký, bất đắc dĩ nói: “Trình Dung đang rất nguy kịch.”

Thẩm Ký nửa tin nửa ngờ mà nhìn hắn, lần trước người này cũng lấy bộ mặt cứ thế mà nhìn mình.

“là thật.” Hứa Quốc Tề đưa hai tay làm khẩu hình xin thề “cậu cũng biết tình hình thể trạng của hắn, không tùy tiện sẽ ngã bất cứ lúc nào. Mấy ngày trước ở trong cửa hàng đã khò khè khó thở rồi, thực sự làm chúng tôi sợ gần chết, bây giờ tim còn đập loạn cả lên đây! !”

Tâm tình Thẩm Ký trong nháy mắt co chặt, đau đến mức lấy làm kinh hãi: “sao không ai nói cho tôi biết.”

“không phải là nghĩ cậu đang tức giận à.” Hứa Quốc Tề vỗ vỗ vai hắn “lần trước cuộc điện thoại đó là lừa cậu, tôi đến đây là chịu tội với cậu, chớ để trong lòng được không?”

Thẩm Ký cau mày: “thế không phải Trình Dung nói anh nói vậy sao?”

Hứa Quốc Tề mặt bị ghen đỏ.

“anh sẽ không cho rằng đến giờ tôi vẫn chưa biết đó chứ?”

“... Không phải.” Hứa Quốc Tề giãi dụa nửa ngày, vắn vẹo nặn một nụ cười, “cậu biết, tôi cũng biết, nhưng nếu trong lòng cậu không nghĩ là Trình Dung an bài, thì tôi sẽ nhận lấy trách nhiệm này, cứ thế mà bỏ qua, cậu chứ không chịu phối hợp thì tôi làm sao bỏ xuống được.”

Thẩm Ký đem lời hắn tiêu hóa mấy lần, như ngộ ra: “thì ra đây chính là hành vi của bậc đại nhân, chuyển gì đều hàm hàm hồ hồ không nói rõ, Trình Dung theo tôi nói chuyện chắc cũng cảm thấy mệt mỏi đi.”

Hứa Quốc Tề nghe ngữ điệu thiếu niên trước mặt, lại cảm khái chính mình bây giờ đã già. Xem ra hôm nay không thể không dốc thức khen ngợi bác gái. Hứa Quốc Tề trong lòng lại ghi chép cho Trình Dung, nhắm

mắt nói: “cũng không phải tất cả đại nhân đều như vậy, nhưng những người như chúng ta, cũng có thể gọi đó là thói quen, trong một thời gian ngắn không thể thay đổi được.”

“Các cậu người như vậy, là như nào?”

“Hừm, thương nhân.” Hứa Quốc Tề đánh giá một chút về mặt Thẩm Ký, “Cha mẹ tôi cùng cha mẹ Trình Dung thế giao (mấy đời thân quen), hai chúng tôi từ nhỏ đã quen biết, sau đó cùng vào một trường đại học.”

Thẩm Ký trong lòng hơi động, thẳng tắp mà nhìn hần.

“cha mẹ Trình Dung là gia tộc kinh doanh lớn, kết hôn nhiều năm nhưng không có con, vì thế mà họ hàng xa đã đem Trình Dung cho bọn họ để làm con nuôi, coi như người thừa kế mà bồi dưỡng.”

“Nói như vậy các anh đều là con nhà giàu rồi.” Chẳng trách Hứa Quốc Tề tuổi còn trẻ có thể làm được vị trí này. Như vậy Trình Dung đây? Chắc quỹ đạo của hần đã phát sinh chuyện gì đó mà trật hướng?

“Coi như thế đi.” Hứa Quốc Tề ngược lại cũng không phản đối, “Trình Dung rất thông minh cũng trưởng thành rất sớm, khi còn bé, hần chính là người mà ba mẹ trong miệng luôn nhắc đến “con nhà người ta”. Hần được quản lý rất nghiêm ngặt, nhưng ở mắt tôi và người ngoài, hai người vẫn không coi hần như con trai để thương yêu. Khi đó thân thể hần có chút yếu, nhưng bởi vì không nổi bật nên cũng không được coi là chuyện lớn, không nghĩ tới đến lúc trưởng thành, các bệnh nhỏ bắt đầu nghiêm trọng thêm, khi đó hần mới bắt đầu uống thuốc để giữ gìn sức khỏe.

“thi đại học năm ấy hần học rất liều mạng, vào đại học thì không ngừng không nghỉ mà tiếp nhận sự vụ của gia tộc. Đúng lúc ấy thì hần xác định được xu hướng *** của mình, áp lực trong lòng càng lớn lại còn muốn gạt ba mẹ ___ đến cuối cùng thì hần thực sự đổ bệnh, cứ thế mà càng ngày càng nặng. Lấy tình huống thân thể thì đã không thể chịu đựng được sức nặng công tác, đừng nói đến quản lý xí nghiệp, đến ngay cả công nhân bình thường còn chẳng thuê người như hần.

“sau đó thì chuyện lớn phát sinh, cậu cũng có thể tưởng tượng ra rồi đấy, ba mẹ hần coi hần như hạng mục đầu tư, quay đầu lại mất hết vốn liếng, bọn họ tất nhiên thất vọng, đối với hần lạnh nhạt đi nhiều. chuyện này đối với Trình Dung là đả kích rất lớn, hần nhất thời nghĩ không thông mà nói chuyện tính hướng với bọn họ. Kết quả đúng như hần dự đoán, bọn họ cho hần chút tài sản, sau đó triệt để đoạn tuyệt quan hệ.”

Thẩm Ký chẳng khác gì đang nằm mơ, những lời Hứa Quốc Tề nói đối với suy nghĩ của mình thực sự quá xa, chẳng khác gì cái bóng mơ hồ, làm sao thì cũng không thể nhìn rõ ràng.

“Sau đó thì sao?” Hần hoảng hốt hỏi.

“Sau đó... Hần từ lúc ấy cứ thế sống phóng túng, đem cái xác không hồn cứ thế lăn qua lộn lại, nhưng lúc ấy hần thấy chính mình không muốn chết đi, cứ thế mà yên ổn mở cửa hàng đồ ngọt.” Hứa Quốc Tề nở nụ cười “sau thì hần gặp cậu.”

“...”

“tôi nói với cậu những lời này, không phải hi vọng cậu thương hại hần, tha thứ hần. Chỉ là muốn nói cho cậu biết, Trình Dung thế nào mà trưởng thành thành con người như hôm nay, hần từ sớm đã học được cái loại hình kinh doanh, cũng chỉ đàm phát và thành công, xưa nay chưa biết tình yêu gia đình hay tình thân là gì. Đối với hần mà nói, người nhà là một khái niệm rất trừu tượng, ba mẹ tôi mỗi lần nói hần về ăn cơm, hần đều mang lễ vật đến, làm ba mẹ tôi rất đau lòng. Trời mới biết bọn họ mong muốn một đứa con như hần đến chừng nào.” Hứa Quốc Tề chưa xót mà nói thêm câu cuối cùng.

Thẩm Ký bị chọc phát cười, ngực nhưng cực kỳ chua xót.”Khó trách hần sẽ đem luyện ái xem là chuyện làm ăn mà bàn bạc.”

“Sâu sắc a.” Hứa Quốc Tề chân chó phụ họa, “cậu có thể thấy rõ điểm này thật sự là quá tốt. Ở trong lòng Trình Dung, có thể cùng cậu ở cùng nhau thì đã rất hạnh phúc rồi, hần cứ nghĩ làm như thế sẽ không sai. Hần cũng phải không không muốn giữ lời ___ được rồi, hần cố ý ___ nhưng đó là do hần thấy bị uy hiếp, bản năng hần luôn đứng ở phe yếu, hần muốn lôi kéo cậu về phía mình để có phần thắng nhiều hơn mà thôi. Kỳ thực nếu hần lúc ấy thành khẩn một chút, đã thông tư tưởng cho mẹ cậu, bằng tài năng của hần thì chắc chuyện này cũng gần như xong rồi.”

Thẩm Ký gật đầu: “Rất có thể, ngược lại tôi có thể nghe từ mẹ tôi là anh ấy thiện lương. Cho dù không thành, nếu hần trước đó có thể nói cho tôi thì giờ cũng chẳng như vậy” hần thở dài “tôi cũng sai, nói thế khiến hần...”

Hứa Quốc Tề cười gượng: “Trình Dung cũng sẽ không trách cậu.”

“Hần đã sinh bệnh.” Thẩm Ký vành mắt có chút toả nhiệt, “Nhưng là việc đã đến nước này, ba mẹ ta đã đem hần thành hồng thủy mãnh thú. Coi như tôi thay hần nói lời xin lỗi, hần sẽ đồng ý đối với ba mẹ phục tùng làm người thiện lương sao?”

“cậu cho rằng hần một tháng này không hề làm gì cả?” Hứa Quốc Tề hỏi ngược lại.

“—— ha?”

“Hần thừa dịp cậu không ở nhà đều đến nhà rất nhiều lần, mỗi lần đều bị cha ngăn không cho vào cửa. Vừa mới bắt đầu còn muốn đánh hần mà đuổi đi, sau đó có thể là thái độ hần quá tốt, cha cậu đều không ra mặt, lại sợ hàng xóm nghe thấy đôi câu vài lời, thẳng thắn không ra cửa, cứ mặc hần ở bên ngoài.”

trái tim Thẩm Ký bị mạnh mẽ bóp một cái. Hần tưởng tượng không ra cảnh Trình Dung cẩn thận từng li từng tí một mà chịu tội. Tầm mắt chậm rãi mơ hồ, Thẩm Ký che giấu quay mặt qua chỗ khác: “Hần, hần ở nơi nào?”

17. Chương 17

[Skip to content](#)

Hứa Quốc Tề như trút được gánh nặng mà nở nụ cười: “đang ở nhà dưỡng bệnh, tôi dẫn cậu đi xem hần.”

Trước đây không lâu, bọn họ đã ở cùng nhau trong căn phòng ngủ này. Thẩm Ký có chút thấp thỏm nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, rèm cửa không được kéo ra, bên trong cực kỳ tối tăm lạnh lẽo. trên đường có một bóng người đang nằm rất yên tĩnh, Trình Dung hơi thở có chút hỗn loạn, trên người đắp một cái chăn mỏng, hô hấp trầm trọng. Thẩm Ký đi đến bên giường, cúi đầu nhìn hần, trên trán Trình Dung đã có một tầng mồ hôi mỏng, trên khuôn mặt lộ ra một màu đỏ ửng, hai gò má rõ ràng đã gầy một vòng.

Hứa Quốc Tề cũng đi đến, để mấy viên thuốc trên tủ đầu giường, dùng mu bàn tay kiểm tra cái trán của Trình Dung, vui mừng nói: “không có chuyện gì, cuối cùng cũng bắt đầu hạ sốt, hần thực sự làm cho chúng tôi sợ muốn chết.”

Thẩm Ký khó khăn mở miệng: “tôi còn không dám đánh thức hần..”

“Ầm ỉ đi ầm ỉ đi, hần nhìn thấy cậu chịu lại đây, ngày mai cũng sẽ tốt lên thôi.” Hứa Quốc Tề xoay người, “tôi đi lên ban công chờ, cậu khi nào về thì gọi tôi lại.” cũng không biết cách âm phòng này như thế nào, Hứa Quốc Tề sợ mặt Thẩm Ký mỏng manh tốt nhất nên trốn xa tránh người ta ngại ngùng a.

“Được, cảm ơn anh.” ánh mắt Thẩm Ký còn dính vào khuôn mặt Trình Dung.

Hứa Quốc Tề cảm thấy đã đạt được công lao như mong muốn cũng nhanh nhẹn mà chạy đi.

Bên tai nghe thấy âm thanh đóng cửa, Thẩm Ký đi đến bên mép giường ngồi xuống, thử thăm dò mà gọi một tiếng: “Trình Dung”

Không có phản ứng? Thẩm Ký bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ, nắm chặt tay hần đang ở ngoài chăn mà kêu: “Trình Dung?”

Trình Dung giật giật, chậm rãi mở mắt ra, hai con mắt chiếu lên thân ảnh của Thẩm Ký, thuốc hạ sốt vẫn chưa hết tác dụng, Trình Dung vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại. Thẩm Ký chưa từng gặp hần bộ dạng vô lực mặt mày xám ngắt như thế, ngực truyền đến một trận đau đớn. Yên tĩnh vài giây, hần đột nhiên đứng dậy ra ngoài.

—— không được đi. Trình Dung chỉ dùng sức, lôi kéo tay hần không thả ra.

Thẩm Ký ngăn người, quay đầu lại giải thích: “em đi rót cho anh cốc nước.”

Trình Dung không biết có nghe hay không, vẫn cứ khẳng khẳng không buông tay. Thẩm Ký tránh tránh, tay Trình Dung rơi xuống trên giường, phát sinh một tiếng vang nhỏ.

Thẩm Ký chạy vào phòng bếp rót một chén nước ấm, vừa vội vã chạy về phòng ngủ. Trình Dung đã chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhìn thấy hắn trở về, lộ ra một nụ cười thoải mái.

Thẩm Ký suýt nữa hoảng hốt vì nụ cười cực kỳ ôn nhu mà yếu ớt của hắn hấp dẫn.

“Cười, cười cái gì, đã nghĩ em đi rồi?” Hắn đi đến đặt chén nước xuống, đỡ Trình Dung ngồi vững vàng, kéo đệm lót để sau lưng Trình Dung. Đối phương mỉm cười mặc hắn sắp đặt: “... Nhớ tới lần thứ nhất nhìn thấy em, em cũng như vậy hấp tấp đẩy cửa đi vào...”

Thẩm Ký cứng một hồi, không nói tiếp, cho hắn uống mấy viên thuốc cùng với cốc nước đã đưa. Trình Dung mất nước đến lợi hại, áo ngủ đều đã ướt đầm mồ hôi. Thẩm Ký đuổi tay lần mò: “Như vậy sẽ dễ cảm lạnh, đổi bộ quần áo chứ?”

“Được.”

Thẩm Ký đi vào phòng tắm lấy một chiếc khăn ấm sau đó chạy vào phòng ngủ cầm một bộ đồ ngủ, Trình Dung lắc đầu một cái “anh thay đồ, em xoa người đi chỗ khác một chút.”

“Như vậy sao được, trên người nhiều mồ hôi sẽ không thoải mái.” Thẩm Ký đưa khăn mặt qua, “em sẽ giúp anh lau qua trước”

“Không cần... Rất khó coi.”

Người này còn khó chịu cái gì nha, cũng không phải chưa từng thấy. Thẩm Ký cuống lên: “em đi đây.”

“...” Trình Dung bất đắc dĩ cười cười, cởi bỏ quần áo.

Thẩm Ký ngẩn ngơ. Trình Dung thật sự gầy đi rất nhiều, hắn thực nhìn thấy mà giật mình. Liên tiếp hai lần ngã bệnh, trước đây thân khỏe được nuôi dưỡng còn bây giờ nhìn thấy rõ ràng thực không khỏe mạnh. Thẩm Ký theo bản năng mà thả nhẹ động tác, lòng bàn tay cách cái khăn mặt mà chà xát trên làn da.

Từ khi hắn gặp phải mình, thực như chưa gặp được chuyện gì tốt đẹp.

Hai người lặng lẽ không nói gì, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, mãi đến khi Trình Dung thay đổi xong quần áo, Thẩm Ký thay hắn áo chần, chợt nghe hắn nhẹ giọng nói: “xin lỗi.”

...

“Xin lỗi, anh quá ích kỷ.” Trình Dung dùng con mắt đen kịt mà nhìn vào Thẩm Ký “khi nhìn thấy một đóa hoa mỹ lệ, anh chỉ muốn đem nó hái xuống, nuôi dưỡng trong bình hoa, nhưng không nghĩ nó nguyện ý hay không nguyện ý xa rời cành cây..”

Hắn từ từ kéo tay Thẩm Ký, rõ ràng lộ ra được nét yếu đuối.

“có thể cho anh một cơ hội để sửa chữa hay không?”

Hắn cứ yên lặng mà đến nhà hết lần này tới lần khác, nhưng Thẩm Ký biết cũng chỉ muốn sửa chữa sai lầm, nếu không phải lần này sinh bệnh, Trình Dung vẫn định lừa gạt hắn đến khi có thể thuyết phục cha mẹ mới thôi. Thẩm Ký biết rõ tính tình cha, nếu đã chặn người ngoài cửa chắc chắn lúc ấy đã nói ra lời rất khó nghe, một người trưởng thành, ăn nói khép nép đi tiếp nhận một người không quen không biết mà rước lấy nhục nhã, cũng chỉ muốn lấp bằng khoảng cách của hai người.

Bản thân chỉ là một học sinh chuẩn bị thi đại học, kinh tế còn phụ thuộc, tương lai cũng chẳng biết đi về đâu, cũng là nhất thời xúc động mà yêu thích đối phương, đến gần đối phương lại được đối phương trân trọng đáp lại. Ở lúc mình đang tỉnh tỉnh mê mê, đối phương vẫn nghiêng lực để bảo toàn đoạn tình cảm thực sự không nhìn thấy rạn nứt.

Thẩm Ký, người có tài cán gì.

Trình Dung thấy Thẩm Ký cúi đầu hạ mi mắt, cũng không đợi hắn trả lời đã ôm lấy, thấy đối phương chôn đầu vào hõm vai mình cọ cọ, Trình Dung ngăn người, cười nói: “anh coi như em đã đáp ứng nhé?”

“Không.” Thẩm Kỳ buồn buồn đáp, “cho em sửa chữa sai lầm đi, giờ đến lúc em nỗ lực.”

Trình Dung trở tay vỗ về tóc hấn, một lát mới hỏi: “em định làm sao với bố mẹ hở?”

“...” Thẩm Kỳ ngồi dậy, “Chưa nghĩ ra.”

Trình Dung cười vài tiếng: “Vậy chúng ta cùng nhau suy nghĩ.”

Thẩm Kỳ sắc mặt như thường ngày mà mở cửa nhà, nói tiếng “em đã trở về” liền muốn đi thư phòng.

“Đứng.” cha Thẩm Kỳ gọi hấn lại, “con ngày hôm nay đi đâu, làm gì?”

Thẩm Kỳ trong lòng hồi hộp một tiếng: “Cái gì?”

“thầy chủ nhiệm gọi đến đây, nói con nghỉ một tiết học, thầy thấy con cùng với một người đàn ông ra ngoài.”
Cha Thẩm Kỳ sắc mặt khó coi “đó là ai?”

... chủ nhiệm, thầy đừng có để người ta kính trọng như thế được không! ! vất vả lắm mới thương lượng kỹ càng kế hoạch, vừa mới định thực hiện thì lại xảy ra tình huống này, ông trời đùa ta saoooo! !

Thấy hấn chậm chạp không đáp lời, cha Thẩm Kỳ trán đầy gân xanh mà quát: “lại là tiểu tử kia?”

“Không phải hấn.” Thẩm Kỳ theo bản năng mà phủ nhận.

“Không phải hấn còn có thể là ai? Nhìn cái bộ dạng của mày thì đừng có dám nói dối tao! !”

“Thật không là hấn, là... Một người bạn.”

Cha Thẩm Kỳ cười nhạo một tiếng: “thằng nhóc con này, mày có mấy người bạn không lẽ tao còn không rõ ràng? Mặc âu phục kẹp túi công văn thì bạn nào của mày hả?”

Thẩm Kỳ sử dụng ý nghĩ để kêu gọi sự thông minh của mình về..

“Nói mau!”

Bình tĩnh, thời điểm như thế này trước tiên phải làm rõ mâu thuẫn chủ yếu là cái gì. Thẩm Kỳ ở trong đầu sửa lại dòng suy nghĩ đang một chút hỗn loạn của mình, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên.

“Không phải bạn của con, là bạn Trình Dung. Hấn lại đây nói cho con biết nói, Trình Dung ——” Thẩm Kỳ dừng một chút, “Còn đang sinh bệnh.”

Sắc mặt của cha hấn trở nên vô cùng đặc sắc.

Thẩm Kỳ mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm một bộ dạng chuẩn bị lắng nghe giáo huấn. Giằng co trong chốc lát, cha Thẩm Kỳ rốt cục lên tiếng: “bệnh tim?”

“con không biết, ” Thẩm Kỳ thật nhanh nói, “Bạn hấn kéo con đi nhìn hấn, con không đáp ứng nên rùm beng một lúc.” Tiếng nói của hấn có chút run rẩy, như là vội vàng đem câu nói này tung đi.

cha Thẩm Kỳ nghi ngờ theo dõi hấn: “mày không đi?”

Thẩm Kỳ không lên tiếng.

“Tại sao không đi?”

“... ai biết có phải hấn đang gạt con không. Với cả bây giờ con với hấn đã kết thúc, hấn có chết cũng không quan hệ gì đến con.” Thẩm Kỳ càng nói càng run, thẳng thắn nghiêng đầu như cô dâu nhỏ bị phần.

mí mắt Cha Thẩm Kỳ nhảy nhảy mấy lần: “thực sự gần chết?”

“con cũng không biết, quá nửa là lừa người thôi. Thôi, giờ thời gian cũng không còn nhiều, con không muốn quan tâm đến chuyện này, con đi làm bài tập.” Thẩm Kỳ ngẩng đầu mà đi vào phòng để lại cha với một bộ mặt phức tạp mà đứng nguyên tại chỗ.

18. Chương 18

Skip to content

Trình Dung đã tới đây rất nhiều lần, mỗi lần đều bị hấn ngăn ở bên ngoài, mới đầu còn hận không thể tóm chặt hấn mà đánh cho chết, nhưng vẫn không thể làm gì được, chỉ sợ một quyền đánh xuống thì mạng người cũng không còn, đến mình còn phải ngồi phòng giam, ngay cả mắng cũng không thể chửi cho sướng miệng, chỉ sợ chuyện xấu trong nhà bị đồn đi. cha hấn thực uất ức đến nghẹn, nhịn nhịn cũng chỉ có cách dương dương nắm đấm từ đầu đến cuối. nhưng đối phương từ đầu đến cuối cũng không lộ vẻ tức giận, bất luận có nói khó nghe đến đâu, chửi rửa đến đâu cũng chỉ im lặng, có lúc còn thừa dịp hấn mắng mệt mỏi mà khấn thiết cầu xin chân thành mà nói xin lỗi. cha Thẩm chửi nhiều cũng sinh chán, đến lúc thấy hấn cũng chỉ đóng cửa cái rầm mà nhắm mắt làm ngơ.

Trình Dung kiên nhẫn, bám dai như đũa. Mỗi khi ba mẹ Thẩm cho rằng hấn từ bỏ, hấn lại xuất hiện, có lúc còn mang chút lễ vật đặt ở cửa, bị cha Thẩm đập phá ném xuống. Đợi được ba mẹ Thẩm bắt đầu nghị luận cái tên này có thể kiên trì bao lâu, thì thấy hấn lại hoàn toàn biến mất. đang lúc oán giận thì ra cũng chỉ có thể thì nghe được tin tức này. Tuy vẫn nghĩ đây chỉ là trò lừa bịp của hấn nhưng cha Thẩm vẫn nhớ lần trước Trình Dung tới đây sắc mặt tái nhợt, cứ mỗi lần đến thì mỗi kém, đến cuối thực sự lão đảo mà về.

Chẳng lẽ —— đều là do cú đâm kia của mình mà ra?

Thẩm Ký nói được là làm được, mỗi ngày làm cũng chỉ có ăn cơm, học tập, ngủ, cũng không hề đề cập tới tên Trình Dung. Hết thầy đều chẳng khác gì những học sinh cuối cấp khác, mỗi ngày qua đi đều căng thẳng vô cùng, giống như binh sĩ sắp lao ra sa trường, tử vong cứ từng bước từng bước tới gần, khẩu hiệu của thầy từ “nỗ lực liều mạng” bây giờ đã thành “tận lực thả lỏng”. Thẩm Ký cảm giác mình không cần thả lỏng, cứ như thế hai lần, hấn đột nhiên bàng hoàng mà chạy tới bên Đình An Á mượn điện thoại di động, trốn trong phòng rửa tay mà gọi một cú điện thoại.

ba mẹ Thẩm triệt để không nhìn TV, đến buổi tối an vị ở trên ghế salông chăm chú đọc sách báo, bước đi đều là rón ra rón rén. Mẹ Thẩm Ký cũng nghe từ chỉ thị chuyên gia, thường thường ở bên tai nhắc nhở vài câu buông lỏng nhưng bản thân mình lại thường xuyên hồn vía lên mây. Từ đầu Thẩm Ký cho rằng là do mẹ thay mình căng thẳng, đến tận một ngày, mẹ gọi hấn lại hỏi.

“Nghe ba con nói, con lần trước ở trường có người đến gặp con?” mẹ lơ đãng mà hỏi.

Lòng bàn tay Thẩm Ký chảy ra mồ hôi, hấn yên lặng mà nắm chặt quyền, đem lời để trong đầu nói ra một hơi: “đúng đấy, hấn muốn kéo con đi gặp Trình Dung.”

Trong phòng khách, âm thanh lật lật tờ báo của cha Thẩm ngừng lại.

“... Trình Dung thế nào rồi?”

“con không biết, cũng không quan tâm. Con với hấn giờ không có quan hệ với nhau, mẹ.” Ngữ khí của hấn quá lạnh lùng, mẹ Thẩm trái lại thấy chút khả nghi, cau mày mà nhìn hấn “con có thật dễ dàng mà cắt đứt sạch sẽ với hấn như thế?”

Thẩm Ký thở dài: “con yêu thích hấn, nhưng con càng yêu mẹ càng cha, bất luận thế nào thì con cũng không vì một người ngoài mà tổn thương những người trong trái tim con.”

—— ở trong lòng cha mẹ em, anh đã đứng ở phía đối lập với bọn họ, em hướng về anh nghĩa là em đã cùng với hai người đối nghịch...

“Hấn thương tổn ba mẹ quá nhiều, hấn phải trả giá thật lớn.”

—— trước mắt cái quan trọng nhất, chính là làm cho bọn họ rõ ràng, em sẽ không bị cướp đi...

“Hơn nữa sau khi hấn phạm sai lầm mà hấn cũng không ăn năn, không đến trước mặt hai người xin lỗi, cũng không đến con để giải thích trái lại còn gọi bạn hấn đến truyền tin cũng chẳng biết thực hư thế nào, con làm sao tha thứ cho hấn?”

—— không muốn thay anh nói chuyện. Những việc này không thể từ em mà nói ra, chỉ để cho hai người tự cảm nhận được thì bọn họ mới có thể tin tưởng.

“Nói chung, là con đã nhìn lầm người, coi như hần không từng xuất hiện đi.” Thẩm Kỳ vài bước đi vào phòng ngủ, “con ngủ, ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon.” Mẹ Thẩm nhìn hần khép cửa phòng lại.

Tuy rằng thuận lợi nói ra những câu đã suy nghĩ sẵn trong đầu, nhưng Thẩm Kỳ cũng không xác định có thể thu được hiệu quả tốt. dù sao thì lòng người quá phức tạp, nếu như chỉ cần nghĩ sai một câu thì cũng chẳng hi vọng gì rồi, chẳng phải người ta hay nói sai một ly đi một dặm đó sao.

Từ ngày đó, Thẩm Kỳ sẽ thi thoảng nhìn lên sắc mặt của ba mẹ, nhưng cũng chẳng nhìn ra cái gì, theo chu trình đếm ngược thời gian, còn hai tuần lễ cuối, hai người hình như cũng đem chuyện này ném ra sau đầu.

“con trai, thầy nhắn tin nói trường học đã nghỉ hè đóng cửa, học sinh cấp ba có thể ở nhà ôn tập cũng có thể đi phòng, con tính thế nào?”

“con nghĩ là đi trường học đi, hỏi thầy cũng tương đối dễ dàng.”

“Được rồi.” mẹ Thẩm bây giờ đối với hần có thể nói thiên ý bách thuận (ngàn điều đều thuận theo), “Vậy mẹ sẽ đem cơm trưa cho con?”

” căng tin trường vẫn mở mà mẹ.”

“Căng tin này dinh dưỡng làm sao đủ!”

“Mấy năm qua đều ăn như thế, mấy ngày có thể bồi bổ bao nhiêu chứ?”

“cái đứa nhỏ này sao không nghe lời, chuyên gia đều nói ...”

Thẩm Kỳ làm bộ dạng hít sâu, mẹ hần như gặp đại địch mà ngưng lại.”Đừng nóng giận a, không muốn thì không đưa đi, vậy con nhớ ăn nhiều một chút.”

Kỳ thực Thẩm Kỳ không hồi hộp quá nhiều, nếu có, thì cũng là từ ba mẹ hần mà truyền nhiễm tới. ở trường ôn tập cũng không chỉ có việc hỏi bài thầy cô, đi khỏi bầu không khí áp lực vò đầu bứt tai mà học thì ở trường có thể thanh thần an an ổn ổn mà ôn tập, tâm thái cứ thế mà tốt lên. Đáng tiếc Đinh An Á không đến trường học, Thẩm Kỳ đưa mắt ra xung quanh cũng không thể tìm thấy được một người nói chuyện chứ đừng nói mượn điện thoại di động.

Trình Dung bây giờ đáng lẽ là khỏi hần rồi, có đi làm tại tiệm bánh ngọt không? Thẩm Kỳ vô thức mà nắm trang sách, ngực cứ thế mà kích động, trong phút chốc cứ thế mà bành trướng nhưng lại mãnh mẽ bị đè ép trở lại. không thể phân tâm, không thể lãng phí thời gian, không thể bị ảnh hưởng. Hơn nữa, nếu lần này mà bị bắt gặp thì thật là vạn kiếp bất phục.

Lúc cùng Trình Dung chiến tranh lạnh, trong lòng mình chỉ là trống rỗng, không có hứng thú với chuyện gì, bây giờ lại bị sự cô độc và lẻ loi bao quanh, mỗi giây mỗi phút đều ủ rũ bản thân là thân đơn bóng chiếc (lẻ loi một mình)

Trận chiến chỉ có một mình hần đi đánh. Hần cần được động viên, cần được khích lệ, nhưng lời nói của người ngoài càng thêm hần lo lắng, chỉ có một người có thể dùng lời ngon ngọt giải cứu hần.. mà người kia cũng không ở bên.

điện thoại di động trong túi sách bỗng chấn động lên, Thẩm Kỳ sợ hết hồn, luống cuống tay chân lấy ra nhìn, là một số xa lạ.

trái tim Thẩm liền bay lên, bình thường số lạ kiểu này hần sẽ không nhận nhưng có một loại cảm giác khiến hần chạy ra khỏi phòng học, ấn xuống phím nghe.

“uy?”

“em ở trường học sao?”

Thẩm Kỳ không tiếng động mà xoay một vòng: “Ồ, khắp nơi nơi.”

“Nửa giờ sau, ở bên cạnh nhà convenient store chờ anh nhé.”

Thẩm Kỳ không tiếng động mà nhảy nhót một hồi: “Được.”

Trình Dung đại khái lo lắng hần không tiện nói chuyện, ngắn gọn nhẩn nhủ vài câu xong thì cúp điện thoại. Thắm Ký trở lại phòng học, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than lật lật vài trang giấy, tiếng chuông tan học gần như vang lên. Hần ngẩn người, mới ý thức được đã đến giờ cơm trưa. Trình Dung đặc biệt chọn thời gian này để đến, thuận tiện để mình đi sao?

Bạn học đều tới căng tin. Trường học đã thay đổi thời gian tan học của lớp 12 dịch chuyển về phía trước 15 phút, để mọi người không phải lãng phí thời gian đứng chờ cơm. Thắm Ký chạy vội đến căng tin, ăn xong liền không tiếng động mà trốn đi.

Mấy ngày nay thường có học sinh cấp ba vào vào ra ra, bảo vệ cũng không hỏi nhiều mà trực tiếp mở cổng cho Thắm Ký, Thắm Ký thẳng đến convenient store, xa xa đã thấy một bóng người mà mình tâm tâm niệm niệm. (luôn nghĩ về điều gì đó, người nào đó)

Trình Dung mỉm cười tới đón: “Đi.”

Hai người sóng vai đi một đoạn, quẹo vào một chỗ không người, Thắm Ký không thể chờ đợi được nữa ôm lấy Trình Dung: “Sao anh lại tới đây?”

“Làm sao, nhìn thấy anh lại không cao hứng?”

“Cao hứng, cao hứng muốn chết...” Thắm Ký đem mặt vùi vào trước ngực hần, hít sâu một hơi, “em nhớ anh.”

Trình Dung nhẹ nhàng vuốt ve tóc của hần. Thắm Ký cảm giác thân thể này không lần giống như lần trước, tốt xấu gì cũng béo thêm một chút, hài lòng nhếch nhếch miệng. “Thật là cao hứng.” Hần còn nói một lần.

Trình Dung nở nụ cười: “Ôn tập đã ổn hết chưa?”

“Ừm... Không kém bao nhiêu đâu.”

“Vậy thì tốt. Ai cũng không thể trăm phần trăm chắc chắn.”

“Đúng đấy.”

“Mấy ngày nay phải chú ý nghỉ ngơi. Hoàn toàn không sốt sắng cũng không có khả năng, có gắng giữ bình tĩnh được rồi, coi như thi không tốt_____ anh cũng sẽ nuôi dưỡng em?”

“Thật thông minh.” Trình Dung xoa xoa mặt của hần.

Thắm Ký né một hồi, cũng không thể tránh nên mặc hần nắm bắt. Trình Dung buông lỏng tay ra, bắt đầu vuốt ve phiến môi, Thắm Ký nhắm mắt lại, ngửa đầu.

em biết phải chú ý nghỉ ngơi, cũng muốn gắng giữ lòng bình thường. Nhưng những câu nói này chỉ có nghe anh nói, tâm mới có thể chân chính yên ổn.

Ánh nắng xuyên thấu qua, hai người khép lại mi mắt, chiếu ra một mảnh mỏng manh màu hồng. Một cái bóng nhạt nhẽo chậm rãi sát vào, sâu sắc thêm, mãi đến khi đem hần hoàn toàn bao trùm.

“Sườn xào chua ngọt?” Trình Dung tựa như cười mà không phải cười hỏi.

“... em lần sau sẽ mang kẹo cao su.”

Ngày cuối cùng của thời gian cho kỳ thi đại học là một ngày chủ nhật. Trong tiểu khu luôn mở âm nhạc thể dục buổi sáng của mấy lão gia gia lão thái thái đều bị vụn nhỏ lại, trời vừa sáng lên bốn phía vắng lặng không hề có một tiếng động, chỉ nghe thấy chim hót. Thắm Ký không đi trường học, cũng không ôn tập. lẳng lẽ ngồi ở trong phòng khách nhìn TV, quảng cáo nửa giờ cũng không đổi kênh. Đồng hồ treo tường tí tí tách tách chuyển qua, thời gian chạy đi có vẻ không chân thực, chột nhanh chột chậm.

Mẹ Thắm mang theo máy hút bụi vòng qua ti vi, Thắm Ký đứng lên: “con giúp mẹ làm vệ sinh đi.”

“Ai, con ngày hôm nay thành thật nghỉ ngơi, đừng lãng phí thể lực.”

“cho con hoạt động một chút để dời đi sự chú ý” không làm cái gì mà trong đầu hần cứ suy nghĩ ngày mai tai nạn xe cộ chậm chạp các loại mà đầu muốn nổ tung. Thắm Ký vui đầu vào dọn dẹp, đem sàn nhà kéo ba lần, cuối cùng mẹ Thắm ra ngoài mua thức ăn, cha Thắm thì ngồi trước máy tính xem tin tức. Trong nhà

yên tĩnh đến đáng sợ, trong đầu lại dần dần ong lên, Thẩm Kỳ vô thức mà đi đi mấy vòng, trở lại phòng ngủ mang tai nghe, một bên nghe một bên hát. Việc hát hò của hắn tương đối kém, lúc hắn còn đang trầm mẩn Trình Dung mà cũng đòi học theo tìm hiểu nhạc jazz nhưng không được mấy ngày thì từ bỏ, vì thế mà việc mở miệng hát hò cứ một đi không trở lại.

Cha Thẩm thấy hắn ở trên đường, một tay nắm bình hoa đem thành micro nhắm mắt mà hát hò, trên mặt dần dần vụn vỡ.

cha Thẩm yên lặng lui vài bước, gõ hai lần cửa. Thẩm Kỳ mở mắt ra, cả người hoá đá hai giây, bình tĩnh thả xuống lọ hoa, lấy xuống tai nghe: “Ha ha.”

“...” cha Thẩm quyết định cái gì cũng không nhìn thấy, “ba nghĩ muốn nói với con một câu.”

“Hả?” Thẩm Kỳ yên lặng rửa tai lắng nghe.

“...” Nam nhân vẽ mặt cứng đờ, “Mặc kệ con thì đến như thế nào... Đều là ba tốt... con.”

khuôn mặt Thẩm Kỳ lại một lần nữa vụn vỡ .

“Ba, câu nói như thế này thực sự không thích hợp ba. Giao cho mẹ là được rồi , cha thực sự không chuyên nghiệp.”

cha Thẩm mặt già đỏ ửng, lườm hắn một cái: ” nghe được thì nghe.” Xoay người rời đi .

cả người Thẩm Kỳ đều vụn vỡ .

Lão nhân gia ngài tạo hình mềm mại đáng yêu cái gì thế a! !thực không có sức thuyết phục a! ! !

Hắn một lần nữa mang theo tai nghe, trong chốc lát lại lấy xuống . Nằm lì ở trên giường cầm điện thoại di động lên, nắm nó lộn mấy vòng, rốt cục không nhìn được đánh ra một cái tin nhắn: “Cầu nhân phẩm a cầu nhân phẩm QAQ” gửi đến số xa lạ ngày đó Trình Dung dùng.

Trình Dung chưa hề trả lời.

Thẩm Kỳ ăn qua loa thức ăn đủ dinh dưỡng mà mau hậu chọn liền quay về đường ngủ gật, khi tỉnh lại điện thoại di động cũng không có tin tức gì. Có thể số này là hắn mượn dùng, giờ đã trả lại? Thẩm Kỳ ấn ấn số điện thoại Trình Dung, ngón tay dừng một chút cuối cùng cũng rời đi.

Kiên trì lâu như vậy, không thể là nhất thời tùy hứng mà đã trảng xe cát (việc sắp thành lại hỏng)

Thẩm Kỳ vút điện thoại di động, ngã chổng vó lên trời mà trừng mắt trần nhà. Thời gian lấy lấy tốc độ rùa bò mà chạy chậm rì . Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy xa xa truyền đến tiếng chuông cửa. Thẩm Kỳ cũng không để ý, nghe tiếng bước chân cùng tiếng cửa mở, sau đó là mẹ Thẩm nghi hoặc: “Chuyển phát nhanh? Chúng ta gần đây không có mua đồ vật a.”

Thẩm Kỳ giật mình một cái nhảy lên chạy vài bước lao ra phòng ngủ.

“người nhận là Thẩm Kỳ, nơi này có? Người gửi là___ Trình Dung.” Nhân viên chuyển phát nhanh đem hộp đến phía cửa “phiên ký nhận cho.”

bóng lưng mẹ Thẩm cứng đờ, chậm rãi đưa tay tiếp nhận hộp, cúi đầu ký tên.

Thẩm Kỳ nhìn mẹ đóng cửa xoay người lại, vội vã điều chỉnh vẽ mặt. mẹ nhìn hắn một chút, đem hộp đưa tới: “đưa cho con, con tới mở đi.”

Thẩm Kỳ đi tới mở ra đóng gói, một bánh gatô nhỏ hình vuông lộ ra. Bơ màu sữa phía trên dùng socola viết bốn chữ “Ghi tên bằng vàng”, không phải kiểu chữ tâm thường bán manh của trẻ em, mà là hình dáng trang trọng đứng đắn, cho dù chữ nhỏ có hạn, nhưng cũng không mất đi khí chất của nó.

Dưới góc trái còn có hai cái chữ nhỏ, dùng dây nhỏ ấn thành chữ —— “Nhân phẩm” .

Thẩm Kỳ liếc mạng nghiêm mặt, không lộ ra một nụ cười. mẹ Thẩm đánh giá hắn: “con định xử lý như thế nào?”

“Nếu như thế có thể may mắn, thì giữ lại đi.” Thẩm Kỳ mặt không hề cảm xúc nâng lên hộp đi vào nhà bếp, “Chuyên gia không phải nói trước kỳ thi tốt nghiệp trung học không thể ăn bậy sao, trước tiên để ở nơi này được rồi.”

mẹ Thẩm không hề nói gì, lặng lẽ nhìn hấn đem hộp bỏ vào tủ lạnh.

Đêm đó Thẩm Kỳ nằm ở trên giường, mất ngủ đến nửa đêm. Càng muốn ngủ, ý thức càng hỗn loạn. Cứ tiếp tục như thế hấn làm sao có thể thi tốt đây? Có phải muốn đến hừng đông mới ngủ được không! ! nếu như không nghe thấy đồng hồ báo thức thì làm sao bây giờ..

Trong đầu lại đột nhiên đau đớn, hấn bắt đầu khinh bỉ chính mình không có năng lực trấn định. Nếu như là Trình Dung_____ nếu là Trình Dung, hấn sẽ nói gì nhỉ?

Không có gì ghê gớm, trước kỳ thi rất nhiều người sẽ lo lắng mà mất ngủ, em so với mọi người cũng không có gì kém cỏi. sẽ không sao, xem như là thi cử bình thường đi, như thế em có thể thoải mái hoàn thành tốt. nếu vạn nhất mà có việc gì, em cũng yên tâm. Có anh ở đây.

Không cần sợ hãi, 2 ngày sau đó cuộc sống sẽ như thường lệ mà tiếp tục.

Thẩm Kỳ ngồi dậy, vô thanh vô tức mà bước vào nhà bếp, lấy ra bánh gato nhỏ, đem hai miếng bánh có ghi chữ “nhân phẩm” cắt rồi ăn, sau đó gói kỹ rồi cất vào tủ lạnh.

Sau đó hấn trở lại phòng ngủ, nặng nề ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, mẹ Thẩm làm một bữa sáng đủ dinh dưỡng cho Thẩm Kỳ, mở ra tủ lạnh đột nhiên sững sốt một chút, cái hộp kia.. mặt ngoài của nó.. hình như có thay đổi?

Mẹ Thẩm quay đầu lại, nhìn nhìn con trai, lấy hộp ra nhìn một chút.

Thẩm Kỳ rửa mặt xong xuôi, kiểm tra đồ dùng lần cuối cùng, lạch lạch đi tới bàn ăn. Mẹ Thẩm đem bữa sáng mang lên bàn.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Hừm, vẫn được.”

“Ăn nhiều một chút, lát nữa mẹ với ba sẽ cùng đưa con đến trường thi.”

“Không cần long trọng như thế đi...”

“Nên, tiếp sức cho con mà.”

Thẩm Kỳ cúi đầu lột trứng gà, không nhìn thấy mẹ hấn ánh mắt quang mang phức tạp.

Con mình là mang theo tâm tình như thế nào mà ăn bánh gato đây? Hấn đối với Trình Dung khẳng định không thể cứ như vậy quên đi, nếu như còn yêu thích thì sao phải biểu hiện đáng vẻ như vậy? Là vì cha mẹ nên đã áp chế phần cảm tình này sao? đúng rồi, hấn còn không biết Trình Dung đã tới, cũng không biết chuyện Trình Dung đã xin lỗi, nghe Trình Dung sinh bệnh, trong lòng hấn thật ra lại luôn lo lắng, cứ thế mà tự trách sao?

Cha Thẩm lái xe, một nhà ba người cũng không ai nói tiếng nào. Mẹ Thẩm thì thoảng sẽ nhìn qua gương mà nhìn đứa con một chút, thấy hai tay nó đang nắm chặt lấy nhau. Tối qua là chờ 2 người về phòng mới vào bếp, chắc chắn đã thức rất khuya, hiện tại không phải đang suy nghĩ việc này chứ? Mẹ Thẩm chỉ tiếc rèn sắt không thành kim, nếu lúc này phát hỏa thì cũng chẳng có gì tốt đẹp.

ba mẹ Thẩm một đường đem hấn đến trường thi, hai người dừng ngoài cổng, Thẩm Kỳ phất phất tay: “con đi vào đây.”

“Chờ một chút.”

Thẩm Kỳ quay đầu lại, bị mẫu thân đại nhân mở hai tay ra ôm lấy. Hấn ngẩn ngơ, xoắn xuýt giơ tay lên, ở trên lưng mẹ vỗ vỗ.

“Chờ con đã thi xong... hãy đi gặp Trình Dung xem sao.” Thắm Ký mẹ nhỏ giọng nói.

Thắm Ký trợn to mắt nhìn mẹ.

“vì thế nên ổn định tâm trạng mà thi cử! ! nên biết rõ cái gì trọng yếu hơn. Nếu như con dám vì những chuyện linh tinh bên ngoài mà ảnh hưởng đến kết quả, thì xem mẹ sẽ trừng trị con thế nào! !”

“dạ, con biết rồi.” Thắm Ký phục hồi tinh thần, mau mau tỏ thái độ.

“Ừm.” Thắm Ký mẹ buông hân ra, “Mau đi đi.”

Thắm Ký xoay người, nhẹ nhàng mà hướng về phía trường thi mà bước tới.

Hết thấy đều diễn biến tốt đẹp.

Hoàn chính văn

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-thinh-nga-giai-thich>